ALTE CĂRȚI DIN COLECȚIA

MOON light

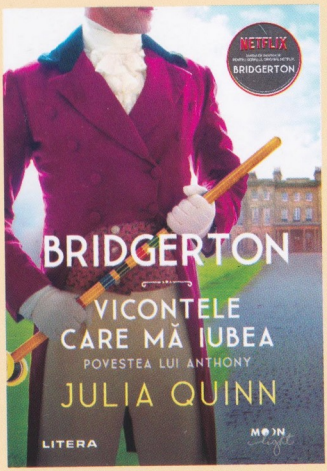

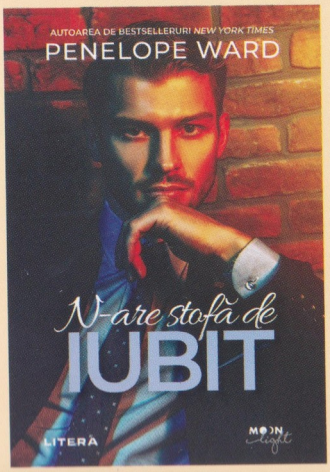

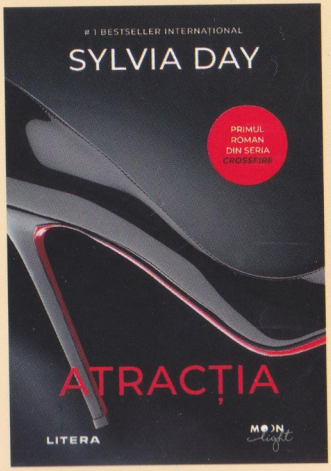

Mia Sheridan

Suflete în furtună

Traducere din limba engleză şi note
TEODORA MAFTEI

LITERA
Bucureşti

Dane’s Storm
Mia Sheridan
Copyright © 2018 DANE’S STORM by Mia Sheridan.
Autoarea şi-a declarat drepturile morale asupra acestei cărţi.

Editura Litera
tel.: 0374 82 66 35; 021 319 63 90; 031 425 1619
e-mail: contact@litera.ro
www.litera.ro

Suflete în furtună
Mia Sheridan

Copyright © 2021 Grup Media Litera
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Editor: Vidraşcu şi fiii
Redactor: Miravelcea
Corector: Maria Popa
Coperta: Flori Zahiu
Tehnoredactare şi prepress: Ioana Cristea

Seria de ficţiune a Editurii Litera este coordonată de Cristina Vidraşcu Sturza.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
Sheridan, Mia
Suflete în furtună / Mia Sheridan;

trad. din limba engleză: Teodora Maftei –
Bucureşti: Litera, 2021
ISBN 978–606–33–7822–5
I. Maftei, Teodora (trad.)
821.111

Această carte îi este dedicată lui Darcy, fluturaşul meu drag, trandafirul meu purpuriu.

Racul

Extrem de ocrotitor şi deosebit de devotat,
racul merge până în pânzele albe pentru a-i ocroti
pe cei dragi.

Prolog

În timp ce îşi clătea ceaşca de cafea în chiuveta din bucătărie, Flynn Purdom urmărea cum fulgii de zăpadă se aşterneau pe la colţurile ferestrei din faţa lui, căzând din văzduhul întunecat, lipsit de nori. Accesase benzile de frecvenţă pentru radioamatori şi asculta buletinul meteo ce prevestea sosirea unei furtuni în zilele ce aveau să vină. Câteva furtuni traversaseră deja regiunea, dar, odată ajunse în dreptul cabanei lui, nu provocaseră decât o scădere nesemnificativă de temperatură şi câţiva centimetri de zăpadă depusă. Aruncase o privire în sus puţin mai devreme, când verificase capcanele, şi înţelesese că urgia furtunii se dezlănţuia la altitudini mai mari.

Natura, în furia ei, putea fi perfidă, dar el prefera să înfrunte natura decât să se lupte cu împieliţaţii din guvern care făceau ravagii în Statele Unite. Rudele îi spuseseră că nu era zdravăn la minte dacă se muta singur acolo, dar nici că îi păsase. Erau nişte idioţi cu toţii. Probabil că nici măcar n-aveau să bage de seamă când venea guvernul peste ei să-i ridice; erau prea ocupaţi să se holbeze la telefoanele mobile, citind cele mai noi bârfe de la Hollywood, ori să stea pe vreo reţea de socializare, citind despre ce a mâncat la cină vreun puşti pe care abia dacă îl ştiau din şcoala generală. Erau ca nişte oi zevzece, duse la tăiere. Nu era însă şi cazul lui. Nu, nenică. Hai să vedem cine are să-l mai facă nebun atunci.

Căscând, îşi şterse ceaşca şi o aşează în bufet, alături de farfuria şi de tacâmurile folosite la masa de seară, pe care le spălase şi le pusese la uscat cu câteva ore în urmă. Cum se trezise dis-de-dimineaţă,

patul era grozav de îmbietor, dar era încă devreme.

Pe când se îndepărta de chiuvetă, îi sări în ochi un fâlfâit de aripi de un albastru strălucitor, care înlăturase un strat de zăpadă de pe pervaz. Făcând cale întoarsă, Flynn se dădu mai aproape, doar că, pe cât de repede îşi făcu apariţia acel fâlfâit de aripi, pe atât de repede se făcu şi nevăzut. Mai mult ca sigur, fusese doar vârful aripii unui sturz albastru, dar îl făcuse să privească din nou pe fereastră, înspre şopronul de lemne. „Fir-ar să fie!” Dacă a doua zi s-ar fi pornit furtuna acolo, nu i-ar fi convenit să fie nevoit să-şi târască picioarele până afară, când ar fi putut rămâne bine mersi la căldurică, în confortul cabanei lui. Suspinând, se îndreptă spre uşă, îşi puse şuba pe el şi îşi încălţă ghetele.

Stelele dădeau să se ivească pe bolta cerească în timp ce fundalul căpăta o nuanţă închisă de gri. Luă din şopron un braţ de lemne de foc, şi, pe când se întorcea la cabană, ieşiră şi ei din pădure. Flynn se opri. „Ce Dumne…?” Scoase un mormăit surprins, iar o buturugă îi căzu din vârful grămezii drept la picioare.

Un bărbat cu ochii sălbatici, cu pielea îmbujorată, sclipind umedă de sudoare, purta pe braţe o femeie care stătea cuibărită la pieptul lui. Uimit, Flynn îşi mută privirea spre ea. În mod evident, părăsise deja această lume – pielea îi era albă ca omătul, iar trupul îi era ţeapăn. În timp ce Flynn privea cu ochii măriţi de uimire, bărbatul scoase un geamăt agonizant şi căzu în genunchi, strângând în continuare în braţe corpul neînsufleţit al femeii.

Flynn lăsă jos lemnele de foc şi o luă la fugă după staţia sa.

Capitolul 1

Audra

Am virat la un colţ de stradă şi, din maşină, am început să zăresc munţii în depărtare. Cumva, panorama grandioasă încă îmi provoca un suspin lăuntric, ce mi-a pătruns direct în oase. Erau minunaţi. Trainici şi neclintiţi. Într-o lume în care nu poţi fi sigur de nimic, pe ei ştiam că mă puteam bizui de-a pururea.

La ora nouă dimineaţa, erau împrăştiate în parcarea de la serviciu numai câteva maşini. Cele mai multe dintre ele erau ale unor furnizori de servicii care deţineau câte un spaţiu – de birouri sau comercial – în depozitul de cărămidă pe care intenţionam să-l transform într-un magazin universal pentru nunţi.

După ce am parcat şi m-am dat jos din maşină, am deschis portbagajul şi am scos din el aranjamentele florale voluminoase şi crenguţele decorative pe care le cumpărasem în dimineaţa aceea de la târgul de flori. Cu ochii închişi, am inhalat parfumul dulce şi îmbătător al crinilor. Am închis portbagajul cu mâna rămasă liberă şi m-am îndreptat spre intrarea în clădire.

În urmă cu şapte ani, mi-am vândut puţinele lucruri de valoare – verigheta bunicii, câteva obiecte de anticariat din pod – şi mi-am deschis o afacere cu flori: Thistles and Thatch[1]. La acea vreme, abia câştigam suficienţi bani cât să plătesc factura la curent, dar clădirea în sine era achitată. Când s-a prăpădit tatăl meu, mi-a lăsat casa moştenire, aşa că am reuşit să o scot la capăt fără vreun credit ipotecar. Fiind la început de drum, am aşteptat răbdătoare ca afacerea să se

1 În limba engleză, în original, „Scaieţi şi Paie” (n.tr.)

dezvolte, în timp ce-mi şlefuiam talentul şi-mi descopeream propriul stil.

La început, neavând prea mulţi bani pentru accesorii, a trebuit să fiu inventivă, aşa că, pentru a face buchetele de flori, m-am folosit de tot felul de materiale, de la pânză de sac până la saci vechi de grăunţe sau sfoară. Ca să le promovez, spuneam că erau proaspăt aduse de la ţară. Am încercat o mulţime de combinaţii unice până le-am găsit pe cele potrivite, cum ar fi *Protea* sau eucaliptul, la care chiar adăugam ocazional crenguţe decorative cu fructe. Am folosit plante pe care alţi florari le-ar fi considerat bălării, dar care pentru mine erau naturale şi încântătoare în combinaţie cu florile clasice. Pe lângă asta, scriam de mână fiecare bileţel cu mesaj, dând astfel o notă unică şi personală fiecărui buchet. Aranjamentele mele au devenit populare, iar afacerea a crescut. În unele zile, stăteam în prăvălie toată dimineaţa să fac buchete, iar după-amiaza şi seara mergeam să le livrez. După un timp, am reuşit să mă ocup de câteva petreceri şi atunci mi-am dat seama că din nunţi şi din evenimente se făceau banii grei. Prin urmare, am început să investesc mare parte din câştiguri în anunţurile publicitare din revistele pentru mirese şi din presa locală.

Când viitoarele mirese au început să-mi ceară periodic recomandări ale altor furnizori, mi-a venit o idee: ce-ar fi să le închiriez specialiştilor în nunţi spaţiul rămas nefolosit? Ne-am fi putut recomanda reciproc, şi, în fond, mireselor le-ar fi convenit să găsească toţi furnizorii de servicii necesari la un loc. Stăteam în Colorado, iar depozitul se afla la periferia oraşului, în cartierul Laurelton; în mod normal, nu venea multă lume prin zonă, dar ar fi fost minunat pentru clienţi să

poată merge într-un singur loc pentru a-şi satisface o gamă largă de nevoi. Cel puţin, aşa speram. Mizam pe asta – la propriu.

I-am dat unui fotograf spre închiriere unicul spaţiu utilizabil rămas şi, cu banii din chirie, am înfiinţat treptat mai multe birouri şi studiouri. Galeria pentru Mirese număra atunci fotograful de la începuturi, un cameraman, o papetărie, un salon cu rochii de mireasă şi, nu peste mult timp, Patiseria lui Baptiste, pentru care a fost nevoie de un spaţiu special amenajat, care să poată găzdui laboratorul gastronomic al unui maestru bucătar, lucrările urmând să fie finalizate în luna următoare sau cam aşa ceva.

În ultimii doi ani, mâncasem aproape la fiecare masă sendvişuri cu unt de arahide, nu-mi cumpărasem nici măcar un rând nou de haine şi dădusem până la ultimul bănuţ din profit pe construcţie. Când i-am trecut pragul pentru prima oară, mi-am simţit inima plină de mândrie.

Am schiţat un zâmbet şi, în vreme ce îmi aruncam privirea prin holul principal, am tras în piept parfumul florilor şi mirosul de zugrăveală proaspătă. Clădirea era atunci un amestec nemaipomenit de vechi şi nou, antic şi contemporan, lucrurile potrivindu-se exact aşa cum sperasem atunci când totul era doar în imaginaţia mea. Aveam sub picioare podeaua din lemn masiv de culoare închisă, pardosită cu scânduri late, elegantă şi rustică deopotrivă, iar pereţii din cărămidă formau un contrast perfect cu strălucirea măreţului candelabru de cristal atârnat de tavanul înalt de la etajul doi. La dreapta şi la stânga erau spaţii comerciale, iar în partea din spate se găsea scara, cu treptele-i late. Spaţiul de la etajul superior era deschis şi avea nişte balustrade din oţel vechi. Sistemul audio pe care îl

instalasem reda în surdină o muzică clasică ce-mi mângâia sufletul. Chiar în faţa mea erau o masă veche, rotundă, pe care o găsisem într-un talcioc, şi un imens aranjament floral, pe care îl schimbam săptămânal. Aranjamentul din acea săptămână era alcătuit din trandafiri roz, *Astilbe,* degeţel, ciulin, fructe de lemn câinesc şi eucalipt cu seminţe. Mi-am trecut degetul peste un rug, am simţit prospeţimea aranjamentului floral şi mi-am zis că avea să mai reziste câteva zile.

Am zâmbit din nou, cuprinzând cu ochii tot spaţiul. Odată ce am achitat împrumutul contractat pentru finalizarea lucrărilor de construcţie, am început să-mi canalizez investiţiile către anunţurile publicitare.

— Ce dimineaţă frumoasă, nu-i aşa?

Când am întors capul, l-am văzut pe Victor trecând pragul magazinului său.

— Aşa-i. Am auzit că s-ar putea să ningă săptămâna asta. Deja simt mirosul de zăpadă.

M-am îndreptat către el, iar Victor, aplecându-se uşor ca să miroasă parfumul crinilor din braţele mele, a spus oftând:

— Crinii şi prima ninsoare. Ar trebui să se facă un parfum aşa.

— Probabil există deja astfel de odorizante de cameră, dar sunt sigură că mirosul lor n-are nicio treabă cu realitatea, am replicat eu.

Victor s-a întors în magazinul lui, iar eu m-am dus după el.

— Probabil ai dreptate. Nu poţi produce perfecţiunea naturii, deşi asta nu-i împiedică pe cei de la Glade să tot încerce – sau companiile producătoare de duşuri vaginale, dacă tot veni vorba.

Eu am izbucnit în râs, iar Victor rânji cu toţi dinţii.

— Ce absurd…

— Şi totuşi, e adevărat. Hai să vezi fotografiile soţilor Bell şi Larkin! Vor ajunge peste vreo jumătate de oră.

Am lăsat florile pe biroul lui şi m-am dus la pozele alb-negru pe care Victor le aşezase pe masa dedicată sesiunilor de vizionare şi la albumul foto pe care îl realizase pentru clienţii lui. Îmi plăcea la nebunie stilul lui Victor – o combinaţie de fotografii regizate şi fotoreportaje. Prindea clasicele cadre pe care şi le dorea orice mireasă – tăierea tortului, dansul mirilor, aruncarea buchetului –, dar reuşea să surprindă şi momente magice, spontane, neregizate. *Fotografiile lui erau autentice.* Acelea erau preferatele mele. În timp ce studiam atent fotografiile, am dat de una cu totul aparte. Micuţa fotografie îl înfăţişa pe mire în timp ce îşi aştepta mireasa în faţa altarului. Într-un colţ se zărea mireasa păşind înspre altar. Era limpede că mirele o vedea în rochie de mireasă pentru prima oară. Mirele era tânăr, chipeş, avea părul negru şi ochii deschişi la culoare. Era genul de om căruia îi jucau adesea ochii de bucurie cu mare uşurinţă. Am râs în sinea mea. „Nici măcar nu-l cunoşti”. Am zăbovit totuşi cu privirea asupra feţei lui. Nu pot spune că îmi era ceva familiar.

Pe chipul bărbatului se puteau citi veneraţia şi adoraţia – şi ambele mă măcinau pe dinăuntru, răscolind în mine o rană veche.

M-am întors spre Victor, cu un zâmbet deosebit de cald şi uşor încordat. M-a analizat preţ de câteva clipe.

— La asta se reduce totul, nu-i aşa? mă întrebă el blând, făcând semn spre fotografie, cu ochii fixaţi tot asupra mea. Noi facem rost de toate brizbizurile, dar totul se rezumă la asta până la urmă, nu? La privirea asta.

Am încuviinţat din cap, după care am întrerupt contactul vizual.

— Da… Cam aşa ceva, am zis eu zâmbind. Este un album minunat, Victor! Sunt sigură că se vor bucura enorm. Mai bine pui astea în apă, am spus eu luându-mi florile de pe birou. La nouă şi jumătate trebuie să mă văd cu o mireasă care mi-ar putea aduce venituri uriaşe, aşa că… mai bine merg să mă pregătesc.

— Sunt sigur că o s-o dai pe spate. Mult noroc!

— Mersi, am strigat în timp ce ieşeam. Chiar am nevoie.

Am urcat treptele şi am mers tot înainte, spre prăvălia mea. Îmi păstrasem pentru mine unul dintre spaţiile mari. În camera încăpătoare din spate se aflau câteva dispozitive de răcire şi vreo două mese de lucru măricele. În mod convenabil, tot acolo era şi liftul care ducea la o uşă laterală de la etajul inferior, astfel încât să-mi pot căra mai uşor la maşină aranjamentele florale gata de livrare. Mai cu seamă însă îmi dorisem să pot privi pe fereastră, de la birou, priveliştea munţilor. Cumva… mă linişteau.

Îmi muşcam buzele pe măsură ce păşeam. Mă încerca un sentiment de… melancolie şi simţeam un gol în stomac pe care nu-l avusesem atunci când intrasem în clădire. Poza aceea mă tulburase. Evoca o tristeţe pe care o credeam de mult estompată, o amintire înceţoşată care iniţial mă lăsase fără suflu, dar care se risipise în timp. De ce simţisem brusc, în atelierul lui Victor, o presiune care îmi strivea pieptul?

M-am încruntat şi, în timp ce încetineam ritmul, am auzit nişte voci venind dinspre prăvălie. Ştiam deja că asistentul meu, Jay, sosise de la ora 8, dar prima mea întrevedere cu Felicity McMaster, mireasa despre care îi spusesem lui Victor, era programată peste 25 de

minute. Mă furnica toată pielea. „Doamne-ajută să nu fi ajuns mai devreme!” Nu eram pregătită. Faptul că trebuia să dau tot ce era mai bun în mine ca să-mi pot vinde munca îmi dădea o stare de neliniște. Iubeam să fac aranjamente florale, iar factorul artistic îmi umplea inima de bucurie. Restul era un rău necesar. Trebuia să afișez o expresie serioasă.

„Fotografia aia afurisită!” Mă simțeam luată prin surprindere și nici măcar nu știam de ce. Mă simțeam de parcă m-aș fi plimbat pe un teren pașnic, bine cunoscut, iar o mină terestră ar fi explodat chiar la picioarele mele. Nu mi se mai întâmplase asta de multă vreme. De foarte multă vreme. „Vino-ți în fire, Audra!”

M-am oprit puțin și am intrat într-un spațiu gol, care avea să găzduiască în curând Patiseria lui Baptiste. Am tras adânc aer în piept și mi-am făcut curaj să-mi continui drumul înspre prăvălie.

— Bună dimineața, a spus Jay atunci când am deschis ușa.

De la biroul lui, a făcut ochii mari la mine, în semn că și el era la fel de surprins că deja erau acolo cele două femei așezate la masa rotundă, unde obișnuiam să mă întâlnesc cu clienții.

— Audra Kelley, acestea sunt Felicity McMaster și mama ei, Alice, mi-a spus Jay, arătând către ele.

Mi-am continuat drumul și, schițând un zâmbet, mi-am mutat florile de pe brațul drept pe brațul stâng, astfel încât să pot da mâna cu cele două femei. Felicity era o blondă zveltă, cu un nas delicat, în vânt, și niște ochi albaștri mari, iar pe deget purta un inel cu o piatră cât Gibraltarul. Alice era o versiune mai în vârstă a lui Felicity. Firește că știam deja cine erau. Văzusem o poză cu ele în ziarul local, la rubrica de stil, iar apoi

căutasem fotografia de logodnă a lui Felicity.

— Îmi face mare plăcere să vă cunosc. Îmi pare rău, dar am înţeles cumva greşit ora la care trebuia să ne întâlnim? Vă rog să mă scuzaţi că v-am făcut să mă aşteptaţi.

— Nu, nu, a spus Alice, fluturând din mână. Astăzi avem pur şi simplu de făcut o mulţime de lucruri şi trebuie să terminăm aici până la 9:45. Nu ne-am gândit că ar putea fi o problemă dacă am veni mai devreme.

— Nu, bineînţeles că nu e nicio problemă, am minţit eu.

Am împins mănunchiurile de flori spre Jay, iar el s-a făcut nevăzut pe uşa care dădea spre camera din spate, zâmbindu-mi încurajator peste umăr. Mi-am dat jos haina, am pus-o pe spătarul scaunului, mi-am aşezat poşeta pe podea, apoi am luat loc lângă Felicity.

— După cum îţi poţi da seama, planificarea unei nunţi cu cinci sute de invitaţi este o misiune destul de dificil de realizat în numai două luni. Avem nevoie de cei mai buni furnizori de servicii, care să ne ajute să o scoatem la capăt.

— Da, bineînţeles, am zis eu zâmbitoare.

Ştiam deja câte ceva despre nuntă din prima convorbire telefonică pe care o purtasem cu Alice. Contractul acesta îmi putea aduce venituri *uriaşe.* O revistă locală pentru mirese urma să ilustreze nunta la rubrica „nuntă de iarnă”, iar eu deja îmi lăsasem mintea să zboare la conceptele de design. O nuntă de iarnă – cu bugetul menţionat de familia McMaster – ar fi fost pentru mine o oportunitate de a face ceva inedit şi ieşit din comun. Desigur, mi-ar fi putut aduce *gratuit* şi o publicitate nemaipomenită, iar eu aveam nevoie de orice era *gratuit.*

— Sunt onorată că am ocazia să realizez conceptele de design pentru nunta ta. Dacă nu te superi, aş vrea să te întreb cum ai dat de mine.

Fusesem şocată când mă sunaseră să stabilim o întâlnire, ţinând cont că ar fi fost o binecuvântare pentru orice furnizor de servicii să se ocupe de evenimentul lor, mai ales că eu încă eram la început de drum.

— De fapt, a spus Alice, am participat în urmă cu câteva luni la evenimentul Arta în Licitaţie, pentru care tu ai realizat aranjamentele florale. Nu am mai văzut niciodată aranjamente atât de frumoase. Am aflat cu surprindere că fuseseră făcute de un designer florar fără renume, dar tot am vrut să ne întâlnim cu tine.

„Designer floral fără renume. Tot am vrut să ne întâlnim cu tine”. Oarecum stânjenită, am reuşit să schiţez un zâmbet discret.

— Ei bine, vă mulţumesc. Apreciez.

Obţinusem acel contract dintr-o pură întâmplare, dar datorită lui reuşisem să organizez şi alte evenimente caritabile mai sofisticate. Graţie acelor proiecte neprevăzute, putusem achita o bună parte din împrumutul datorat băncii. Am tras lângă mine caietul de schiţe, am luat pixul din mijlocul mesei şi i-am scris numele lui Felicity pe hârtie, în partea de sus.

— Aş vrea să începeţi prin a-mi spune cum ar trebui să arate aranjamentele florale în viziunea voastră.

Felicity i-a aruncat o privire mamei ei.

— Bujori, trandafiri şi lalele.

Flori de primăvară pentru o nuntă de iarnă? Pfui! Numai cei bogaţi şi faimoşi ar fi putut crede că natura are să se supună voinţei lor.

— Sunt conştientă că vor trebui aduse de la o seră,

a adăugat mama ei râzând, dar asta este ceea ce îşi doreşte Felicity. I-a zâmbit îngăduitoare fiicei ei, ca şi cum se mândrea cu presupusa slăbiciune a lui Felicity de a lua decizii dificile şi costisitoare. Ceilalţi cinci florari cu care ne-am întâlnit ne-au asigurat că nu va fi nicio problemă în acest sens.

Mi-a stat inima-n loc. *Cinci?* Am încuviinţat din cap.

— Ah, înţeleg. Da, ai putea merge în această direcţie, am spus eu încet, sau ai putea face ceva mai… original, mai deosebit. Ceva care să amintească nu numai de gusturile tale extraordinare, ci şi de povestea ta de dragoste.

Felicity s-a încruntat, iar mama ei părea puţin şocată, ba chiar confuză, de parcă atunci s-ar fi gândit pentru prima oară că nunta fiicei ei ar putea presupune o poveste de iubire.

— Po… povestea mea de dragoste? a întrebat Felicity.

Inima mi-o luase la goană.

— Ei bine, mi-am dres eu vocea, florile spun o poveste, nu numai prin frumuseţea lor, ci şi prin însemnătatea lor. Mi-am tras mai aproape caietul de schiţe şi am început să desenez un buchet de flori. Mişcările delicate ale creionului mă linişteau. Mă lăsasem purtată de gânduri, în încercarea de a-mi păstra calmul. Atemporalii trandafiri de grădină, am şoptit eu, senzualele suculente, gingaşele narcise albe şi frumoasele anemone. Centrul buchetului stă mărturie secretelor pe care vi le împărtăşiţi reciproc, am zis şi i-am zâmbit cu subînţeles.

A părut puţin surprinsă la început, dar apoi şi-a ridicat bărbia, zâmbind în colţul gurii. Colţul uşor ridicat al gurii ei m-a făcut să prind curaj, aşa că am mers mai departe cu schiţa mea. Am mai desenat

câteva flori, şi, pe măsură ce le enumeram, buchetul se contura pe hârtie.

Gândurile îmi zburaseră şi mai departe, iar mâna mea căpătase o conştiinţă proprie, aşa cum se întâmpla atunci când înflorea creativitatea în mine.

— Asta cum se numeşte? a întrebat Felicity, arătând spre o floare pe care tocmai o desenasem.

Am clipit nedumerită, surprinsă că desenasem şi floarea aceea. Poate făcusem asta pentru că mintea îmi plutise în derivă, poate o făcusem din cauza sentimentului înăbuşit – pe care încă nu îl puteam descrie – pe care fotografia făcută de Victor îl trezise în mine sau poate pentru că adusesem în discuţie dragostea adevărată.

— Este un spânz, denumit popular trandafirul iernii. Am făcut o mică pauză. Există o legendă locală despre floarea aceasta. Vreţi să v-o spun?

Cele două au încuviinţat din cap la unison, cu ochii după creionul meu, în timp ce eu mai adăugam nişte verdeaţă decorativă, frunze de varză ornamentală şi *Tillandsia,* pentru a realiza un buchet bogat, remarcabil.

— O veche legendă hindusă spune că un şef de trib s-a îndrăgostit nebuneşte de o frumoasă femeie pe nume Aiyana, despre care se credea că inspira zi de zi răsăritul soarelui şi expira apusul. Nu era din tribul lui, dar spiritul ei l-a atras atât de tare, încât şi-a făcut-o mireasă. Au trăit în pace şi armonie câţiva ani, până când femeia a murit înecată. Sfârşitul ei tragic i-a frânt inima căpeteniei de trib şi i-a lăsat viaţa pustie. La câteva zile de la înmormântare, şeful de trib a avut parte de o surpriză. Prin pătura de zăpadă de deasupra locului ei de veci răsăriseră floricele. Spânzi verzi şi delicaţi se roteau către munţi şi văzduh, inhalând

răsăritul şi expirând apusul soarelui.

Mi-am ridicat privirea spre Felicity şi Alice. Păreau complet absorbite.

— Dar foarte curând s-a iscat pe neaşteptate o furtună de zăpadă. Căpetenia de trib se temea că zăpadă avea să acopere toate acele flori delicate şi că avea să îi obtureze miresei lui priveliştea asupra cerului, tulburându-i locul de veşnică odihnă. Prin urmare, s-a dus unde creşteau florile, s-a ghemuit deasupra lor şi le-a adăpostit. A sfârşit îngheţat în vreme ce furtuna făcea ravagii. Zeul cerului şi-a dat seama de marea dragoste a şefului de trib şi de sacrificiul lui, aşa că l-a transformat într-un copac. Chiar şi acum, dacă veţi vedea vreodată un copac cu ramurile plecate deasupra unui petic de pământ acoperit de spânzi, să ştiţi că este chiar căpetenia de trib, ghemuit pe vecie pentru a-şi proteja iubita pentru o eternitate. Aşadar, spânzii reprezintă iubirea adevărată, iubirea veşnică.

Desenasem rapid mai multe tulpini laolaltă, înfăşurate într-o panglică, la care adăugasem florile. În timp ce mă uitam la Felicity, inima bătea de să-mi spargă pieptul, iar vocea îmi era gâtuită.

Felicity a scos un oftat visător, iar mama ei a apucat-o de mână.

— David chiar te priveşte aşa, Felicity. Ca şi cum ai expira răsăritul.

— Chiar aşa? a întrebat Felicity, făcând ochii mari.

— Bineînţeles, a încuviinţat mama ei.

Cele două femei au făcut un schimb drăgăstos de priviri, apoi Alice s-a uitat înapoi la mine.

— În regulă atunci, a zis, râzând încetişor.

A aruncat apoi o privire înspre desenul meu. Până şi eu trebuie să recunosc că arăta minunat, cât puteam

eu ilustra prin desen.

— Este… splendid. Nemaipomenit, a spus ea înclinându-şi capul într-o parte. Va ieşi cu siguranţă în evidenţă. I-a aruncat o privire lui Felicity, care i-a zâmbit mamei ei. Alice s-a uitat din nou la mine. Vom avea nevoie de aranjamente florale asortate pentru cincizeci de mese, flori pentru jertfelnic… Tot tacâmul. Trimite-mi o ofertă pe e-mail, iar soţul meu se va ocupa de plata avansului.

Am făcut ochii mari, iar inima mi-a tresăltat de bucurie, deşi încă eram puţin năucă.

— Veţi… primi o ofertă până mâine după-amiază. Mulţumesc! Mulţumesc mult!

— Fantastic!

S-au ridicat amândouă, au dat mâna cu mine încă o dată, iar eu le-am zâmbit, cu răsuflarea întretăiată. În timp ce se îndreptau spre uşă, Felicity s-a întors spre mine atât de brusc, încât am tresărit de uimire. A făcut semn spre desenul de pe masă.

— Se poate să păstrez eu desenul? Este superb.

Am clipit aprobator.

— Desigur, sigur că îl poţi păstra.

Am smuls foaia din caietul de schiţe şi i-am întins-o. Mi-a mai oferit un zâmbet, apoi Felicity şi-a urmat mama afară din sală. Imediat ce uşa s-a închis în spatele lor, m-am prăbuşit pe scaun.

Fără să-mi dau seama, Jay venise la un moment dat înapoi. S-a repezit lângă mine, şi-a tras un scaun şi m-a apucat de umeri.

— Eşti genială, a şoptit el.

Mi-am dus mâna la frunte.

— Jay, oare voi reuşi să o scot la capăt? Sunt cinci *sute* de invitaţi, plus o rubrică în revistă.

— Normal că da. Te vei descurca.

S-a uitat încruntat la mine pentru o clipă.

— Nu eşti fericită?

Cred că eram. Ar fi trebuit să fiu. Doar că... mă simţeam ciudat. Încă nu îmi revenisem.

— Ba da, ba da. Bineînţeles că sunt fericită, doar că e ceva foarte important. Cred că sunt pur şi simplu şocată, am chicotit eu.

— Ei bine, nu fi. Ai de lucru.

Jay a ridicat mâna, şi am bătut palma cu el. Am râs şi am scuturat din cap din nou, în încercarea de a scăpa de sentimentul acela ciudat de deconectare. Spunând povestea aceea... mă simţisem de parcă greutatea acelor cuvinte încă îmi apăsa pe inimă.

— Dar de unde ştii povestea aia? m-a întrebat Jay, de parcă mi-ar fi citit gândurile.

— O, nu îmi amintesc.

M-a privit cu ochii mijiţi, conştient de minciuna mea, dar nu a insistat.

— Hmm. În regulă. Nu ştiam de latura asta romantică a ta. Clar nu o ai din proprie experienţă, a zis el şi a ridicat dintr-o sprânceană, făcând aluzie la faptul că nici măcar nu aveam o viaţă amoroasă. Indiferent de unde ţi-a venit, important e că a avut efect. Merg să mai fac o cană de cafea. Trebuie să ne pregătim pentru nunta soţilor Spellman, iar ofertarea soţilor McMaster ne-ar putea lua toată ziua.

I-am zâmbit, după care mi-am strâns lucrurile şi le-am dus în cealaltă parte a încăperii, la biroul meu de lângă fereastră. Uşa magazinului s-a deschis şi s-a închis când Jay s-a dus să pună de cafea în bucătăria angajaţilor, la capătul holului. Preţ de câteva clipe, am stat pur şi simplu la fereastră şi m-am uitat la munţii din zare, cu gândul la chipeşul şef de trib şi la femeia pe care o iubise atât de tare încât o protejase cu preţul

propriei vieţi, doar pentru a-i fi alături pe vecie. Mă copleşise tristeţea şi eram mai mult ca sigură că nu aveam să trăiesc niciodată o asemenea poveste de iubire.

Capitolul 2

În trecut...

Audra întinse încet culorile pe pânză, trecând cu pensula peste linia deja trasată. Îşi terminase pictura şi era mulţumită de rezultat, dar modelul din faţa ei rămase în aceeaşi poziţie, în timp ce ceilalţi studenţi de la arte se concentrau intens, în încercarea de a surprinde asemănarea.

Privind pe fereastră, activitatea de afară îi atrase atenţia. I se tăie răsuflarea cu ochii la fratele Dalilei Townsend, care se aşezase pe o bancă din apropierea părculeţului de lângă clădire. Confuză, îşi încreţi fruntea pentru o clipă, în vreme ce aruncă o privire spre locul gol, pe care îl ocupa de obicei Dalila. Fratele ei chiar nu ştia că nu venise?

O luase pe Dalila de la facultate – în fiecare marţi şi joi la ora cinci – încă de când începuse şcoala cu o lună în urmă. Audra crezuse iniţial că era iubitul Dalilei, dar, într-o zi, chiar când cele două stăteau de vorbă, Dalila îl zărise pe fereastră.

— O, iată-l pe fratele meu. Trebuie să plec, spusese ea ţâşnind în goană pe uşă.

La aflarea veştii că băiatul era fratele Dalilei, Audra simţise în corp ceva străin, de parcă i se luase o piatră de pe suflet. Nu putea fi vorba despre uşurare sufletească. De ce, se întrebase Audra, o fată ca ea ar fi uşurată de faptul că un băiat ca el nu avea iubită?

Sau, dacă avea, măcar nu era Dalila. Audra n-ar fi putut fi nici atât, desigur. O fată ca ea, care trecea mereu neobservată, n-ar fi putut decât să urmărească băieţii ca el pe fereastră sau prin săli.

— Jalnic, mormăi ea cu jumătate de gură, îndreptându-şi umerii.

Ştia că ar fi trebuit să-şi întoarcă privirea de la fereastră. Ştia că era puţin ciudat – în regulă, de-a dreptul ciudat – să-l privească aşa cum o făcea, dar nu se putea abţine. Era atrasă de el. Nu numai de înfăţişarea lui, ci şi de gesturile lui, de expresiile faciale, de bunătatea pe care o vedea în el.

Astăzi însă, stătea aplecat, cu coatele pe genunchi, şi mânca un sendviş. Aruncă o privire spre stânga, iar Audra îşi îndreptă ochii spre un câine vagabond, care îl supraveghea şi el cu tot atâta atenţie.

Tocmai când se pregătea să-şi ducă mâna la gură, băiatul se opri din mişcare, cu ochii aţintiţi la câine. Cu un zâmbet timid şi jucăuş pe buze, Audra îşi înclină capul într-o parte, urmărind interacţiunea. Băiatul ezită preţ de câteva clipe, părând să întoarcă problema pe toate părţile. Câinele continuă să-l privească fix, implorându-l cu ochi trişti. Băiatul ridică din umeri, de parcă ar fi suspinat, şi îi întinse câinelui sendvişul. Câinele se apropie de el timid, dar plin de speranţă. Îi luă sendvişul din mână şi îl mâncă pe tot dintr-o singură înghiţitură. Tânărul îi şopti ceva câinelui şi îşi întinse mâna ezitant. Câinele făcu un pas în faţă, frecându-se cu capul de mâna băiatului. Ca recompensă, băiatul îl scărpină sub bărbie şi după urechi vreme de câteva minute, asta până când o maşină claxonă undeva în apropiere, iar câinele tresări şi îşi luă tălpăşiţa.

Audra aruncă o privire la caietul de schiţe din

poală, în timp ce desena iute şi fără efort interacţiunea dintre băiat şi câine, schimbând creioanele între ele pe măsură ce adăuga detalii. Când surprinse mişcare cu vederea periferică, închise rapid blocul de desen, chiar înainte ca profesorul ei să se apropie de pe margine.

— Splendid, rosti el încet, privind desenul finalizat, prins pe şevalet. Umbrele sunt... absolut uimitoare. Ai făcut o treabă minunată, Audra!

Inima i se umplu de bucurie la auzul complimentului profesorului, care o privea cu adânc respect.

— Totuşi, desenele tale sunt întotdeauna alb-negru. Nu simţi niciodată să adaugi un strop de culoare?

Audra zâmbi şi ridică din umeri, neştiind cum să-i răspundă la întrebare. El o bătu pe umăr, chicotind uşor, şi se îndreptă spre următorul student. Ea se uită la propriul desen, gândindu-se la întrebarea profesorului. De ce desena mereu în alb şi negru? Oare pentru că aşa vedea ea lumea? Lipsită de culoare? Da, îi şopti inima, da. Îşi aminti de acasă, de melancolia impregnată în acei patru pereţi, şi se gândi la cum se simţea mereu învăluită de întuneric, dar şi cum – în secret, în adâncul sufletului – tânjea să vadă luminiţa caldă şi gălbuie de la capătul tunelului.

Se uită la caietul de schiţe din poală, deschizându-l la desenul cu băiatul şi câinele, cel realizat cu creioane colorate. Era de parcă lumea Audrei ar fi fost toată în alb-negru, în sumbre nuanţe de gri. În mod surprinzător însă, pe el îl vedea în culori.

— Hei! strigă Dane, păşind în camera aproape goală, în care se mai afla o singură fată, la chiuveta din faţă.

Se întoarse spre el, cu ochii larg deschişi, plini de uimire, iar picături de apă zburară de pe mănunchiul de pensule pe care îl ţinea în mână.

— Scuze. Nu am vrut să te sperii, spuse el, îndreptându-se spre ea. Îmi caut... ăăă... sora.

Pe moment, fata continuă să se holbeze, cu mănunchiul de pensule ţinute strâns în pumn şi cu gura în formă de O. Într-un final, clipi şi scutură uşor din cap, se întinse în spate pentru a opri apa, apoi se întoarse din nou cu faţa către Dane.

— Dalila Townsend este sora ta, aşa-i? întrebă ea încetişor.

— Da, de regulă, vin să o iau acasă, zise Dane apropiindu-se.

Fruntea i se încreţi. Aruncă o privire de jur-împrejurul încăperii goale, iar apoi se uită la tânără.

— Dalila a spus săptămâna trecută că nu va veni astăzi la curs... A pomenit ceva despre o programare la oftalmolog, parcă.

Dane se strâmbă, frecându-şi ceafa.

— Ah, fir-ar să fie, aşa el Am uitat cu desăvârşire.

Privi înapoi spre fată, iar ea îşi mută privirea spre propriii pantofi, moment în care cosiţa ei neagră îi trecu peste umăr. Părea să fi ieşit mai mult păr din cosiţă decât rămase în ea. În timp ce o privea cu mare atenţie, simţi furnicături neaşteptate prin tot corpul. Avea o frumuseţe neobişnuită, exotică. Era mărunţică şi plăpândă, iar pometii şi fruntea abruptă sugerau că avea strămoşi amerindieni. Bărbia îi era ascuţită, la fel şi nasul. Îl fermecaseră însă ochii ei mari, mărginiţi de nişte gene dese, care îl ţinuseră captiv pentru o clipă. Gura... gura îi era îngustă, cu buze cărnoase şi trandafirii. Înghiţi în sec.

— Tu eşti profesoara? întrebă el confuz.

Părea de vârsta lui, poate mai tânără. O asistentă, poate? Se mai apropie puţin, aşa că erau deja la doar câţiva paşi distanţă. Pielea îi era netedă şi fină de aproape, iar doi bujori rozalii i se aprinseseră în obraji.

Fata clipi, iar apoi clătină din cap dezaprobator.

— Nu. Eu... Îşi încreţi fruntea. Ăăă... sunt studentă. Fac curat în sală după curs ca să primesc o reducere.

Fata aruncă o privire lângă ea, la chiuvetă, unde Dane observă o măturică sprijinită de perete, cu un făraş prins de mâner. Când îşi întoarse privirea la ea, observă că i se accentuase culoarea din obraji. Îi părea rău pentru ea şi simţi cum i se pune un nod în stomac. Fir-ar, o făcuse să se simtă prost. Căutând să schimbe subiectul, se uită la şevaletul din dreapta lui, făcând ochii mari.

Îi aruncă o privire fetei, iar ochii ei se îndepărtară de la şevaletul la care se uita băiatul înapoi la el.

— Ne-a vizitat un model feminin la cursul de astăzi, explică ea. Avea... în mod clar... ei bine, sânii dezgoliţi.

Colţurile ochilor lui Dane se strânseră pe măsură ce se întorcea cu faţa spre şevalet.

— Înţeleg.

Fata merse lângă el, uitându-se la desen. Îşi prinse buza de jos între dinţi, înclinându-şi capul într-o parte.

— Nu sunt expert în domeniu, spuse Dane, dar nu cred că ar trebui să fie... ascuţiţi.

Fata strâmbă din buze, apoi îşi strânse gura, ca şi cum şi-ar fi înăbuşit un zâmbet, poate pentru că nu voia să-l insulte pe artistul în cauză.

— Păi, presupun că toţi vedem lumea în mod diferit. În mod cert, el vede corpul unei femei ca pe o...

Fata îşi încreţi fruntea, în încercarea de a completa cu o descriere potrivită.

— Armă avansată?

Ea râse, şi faţa i se lumină într-un mod ce îl făcu pe Dane să îşi simtă stomacul ghem. Ochii li se întâlniră, iar Dane văzu în ochii ei mari şi negri uimire şi bucurie. Fata nu se aşteptase ca el să o facă să râdă, iar pe el îl cuprinsese un fior de satisfacţie la gândul că o surprinsese.

Făcu câţiva paşi şi se postă în faţa următorului şevalet. Îşi duse mâna la bărbie, analizând viziunea artistului asupra femeii.

— Spune-mi, te rog, că nu aşa arăta modelul, zise şi se strâmbă la vederea sânilor care arătau ca nişte fructe putrede.

Fata clătină din cap dezaprobator, încă examinând desenul.

— Nu, şopti ea. I-aş fi recomandat să meargă să o vadă un doctor.

Dane râse la rândul lui. Audra îi aruncă un zâmbet oarecum vinovat, cu buzele ţuguiate şi fruntea încreţită. Era al naibii de frumoasă, cu ochii ăia, buzele ei şi bărbia ei ascuţită. Îşi mută privirea şi se îndreptă spre fereastră pentru a analiza ultimul şevalet din rând. Dane deveni serios în vreme ce privea la desen: femeia stătea cu faţa întoarsă, părul îi curgea de jur-împrejurul sânilor plini şi rotunzi, iar sfârcurile i se iţeau printre şuviţele de păr. Era... fermecător. Arăta atât de real, încât Dane mai că avea senzaţia că vedea o fotografie alb-negru când o privea cu ochii mijiţi.

— Uau, şopti el, simţind căldura fetei apropiindu-se. Ăsta e extraordinar. Îi aruncă fetei o privire, îi citi satisfacţia pe chipul sfios şi observă cum roşeaţa din obraji îi revenise. Tu l-ai făcut? întrebă el, întorcându-se spre ea.

Ea se răsuci spre el şi încuviinţă din cap, iar între ei avu loc un schimb subtil de energii. Era un sentiment

plăcut, iar Dane îşi dorea mai mult, voia să se lase cumva învăluit de plăcere.

Se uită ţintă la ea preţ de câteva momente.

— Eşti – aruncă o privire la desen – uimitoare.

— Mulţumesc, zise ea, pufăind uşor, încă timidă.

— Eu sunt Dane.

— Eu sunt Audra, spuse zâmbind discret, în vreme ce privirea îi fugea prin încăpere, înainte de a reveni la el.

Audra, aşadar. Dane îi zâmbi înapoi. Se apropie de ea şi trânti scaunul în faţa şevaletului. O mulţime de blocuri de desen, din câte se părea, căzuseră pe podea.

— Fir-ar să fie... Îmi pare rău, spuse el, aplecându-se după ele.

Audra trase aer în piept şi se puse în genunchi acolo unde aterizaseră blocurile de desen.

— Te rog, e în regulă. Mă descurc, spuse ea cu îngrijorare în voce.

— Ba nu, e vina mea, replică Dane, ridicând un caiet şi aşezându-l pe scaun.

Îl aşezase însă pe margine, iar paginile rupte din el le căzură pe mâini, în vreme ce încercau să adune toate blocurile de desen, încremeniră amândoi atunci când unul dintre desene se opri pe degetele de la mâna dreaptă a lui Dane. Era desenul cu el, de când hrănise acel câine vagabond care îl privise cu ochi flămânzi şi plini de speranţă, iar Dane nu se putuse abţine să nu-şi împartă sendvişul cu bietul animal, chiar dacă şi el era la fel de înfometat – aşa cum era de obicei după antrenamentul de înot, de unde tocmai venise.

Ochii lui îi fixară pe ai fetei, iar ea părea de-a dreptul îngrozită. Gâtul i se mişca vizibil atunci când

înghiţea.

— Eu...

Îşi coborî privirea, observând şi mai multe desene – el hrănind câinele hoinar, el adâncit în gânduri, el zâmbind în timp ce arunca înapoi o minge de fotbal câtorva copilaşi care se jucau în parc. Dane ridică unul – acolo stătea pe aceeaşi bancă, cu mâinile în buzunarele hainei, şi privea în depărtare, cu o expresie liniştită, meditativă. Îşi aminti ziua aceea – şi cămaşa pe care o purta. Era comemorarea a trei ani de la moartea tatălui lui şi se gândea la el, în timp ce urmărea o familie bucurându-se de un picnic în parc. Ceva îl făcuse să-i fie dor de tatăl lui, dar şi să simtă recunoştinţă că, deşi îl pierduse, avea totuşi atâtea amintiri frumoase cu omul acela bun. Gândul acela îi adusese în suflet linişte, iar fata surprinsese momentul. Văzuse la acea scenă ceva ce o forţase să îl surprindă.

Dane îşi ridică privirea, iar ea clătină din cap, cu buza tremurândă.

— Întotdeauna îmi termin sarcinile mai devreme. Stăteam la fereastră şi... Nu am vrut să-ţi invadez intimitatea...

Îşi şoptea cuvintele, cu o expresie circumspectă, temătoare, cu pielea gâtului iritată şi obrajii de un roşu aprins. Era în mod clar speriată de reacţia lui.

Lui Dane i se strânse pieptul, în vreme ce buzele i se curbară într-un zâmbet ce se voia liniştitor. Fata clipi de mai multe ori, iar pieptul i se ridica şi cobora în vreme ce privirea îi trecu scurt peste chipul lui Dane, iar aerul îi scăpă printre buzele trandafirii întredeschise.

Dane se uită din nou la schiţele desenate în grabă, privindu-se din perspectiva ei. Fata asta îl citise ca pe o carte deschisă. Nu văzuse în el doar chipul,

bunăstarea, constituţia atletică şi renumele – toate acele lucruri prin care ceilalţi îl defineau şi prin care chiar şi el se definea uneori. Nu, ea descoperise ceea ce el spera *să fie – calităţile interioare care contau. În timp ce o privea drept în ochi, îşi dădu seama că şi îşi dorea foarte mult să o descopere la rându-i.*

Capitolul 3

Audra

În prezent...

Ziua trecuse într-o clipită. Muncisem de-mi săriseră capacele ca să redactez oferta pentru familia McMaster şi pregătisem aranjamentele florale pentru o nuntă care urma să aibă loc în dimineaţa următoare. Eram fericită că mă lăsasem absorbită de muncă, iar gândurile mi se potoliseră. Fusesem ocupată realizând aranjamente după aranjamente şi aranjând florile.

La şase şi jumătate i-am spus lui Jay să plece, dar eu am mai rămas. Am terminat cu munca pe la nouă, când am oprit într-un final computerul, căscând.

Fulgi de nea mari şi pufoşi cădeau din cer în drum spre casă, dar nu era neapărat frig. Zăpada avea să dispară probabil până dimineaţă, iar Trina Spellman urma să aibă parte de o zi a nunţii răcoroasă, dar încântătoare – cu un cer senin şi un aer cu mireasmă de iarnă, cu ţurţuri de gheaţă şi iz de fum.

Am păşit în mohorâta şi amărâta mea căsuţă cu fronton – casă în care am locuit cea mai mare parte a vieţii – şi mi-am atârnat jacheta în cuierul de lângă uşă. Am făcut repede un duş, m-am schimbat în nişte pantaloni de casă şi m-am postat în faţa cuptorului cu

microunde, aşteptând să mi se încălzească pastele congelate. Era încă o seară de vineri palpitantă. Nu mă deranja. De cele mai multe ori. Sau... de obicei. De obicei, nu mă deranja. Îmi plăcea monotonia odihnitoare a vieţii mele de zi cu zi. Savuram liniştea, previzibilitatea. De cele mai multe ori, pur şi simplu cădeam lată de oboseală. Cum ajungeam acasă, mâncam şi mă băgam la somn. Chiar şi iarna aveam câte un eveniment de weekend care mă ţinea ocupată, care nu mă lăsa să stau degeaba.

Atunci, de ce aveam un sentiment ciudat de tristeţe în acea seară? De ce liniştea casei mele nu mă făcea să mă mai simt liniştită, cum se întâmpla de obicei, ci... singură? Atât de singură. Bătând cu furculiţa în blat, priveam cum se învârtea mâncarea în vasul din cuptorul cu microunde din faţa mea. Fotografia şi povestea erau de vină. Ele scoseseră la suprafaţă toate amintirile pe care alesesem să le ignor.

Când s-a făcut mâncarea, am luat-o cu mine în sufragerie împreună cu un pahar de vin şi m-am pus pe canapea, aşezând cutia aburindă cu paste şi paharul de vin pe măsuţa de cafea din faţa mea. Am deschis televizorul şi, dând pe un post local de ştiri, am început să mănânc, cu ochii la televizor. Am aruncat o privire spre vechiul fotoliu cu spătar rabatabil al tatălui meu, imaginându-mi-l aşezat acolo ca pe vremuri, cu expresia-i ursuză, privind în gol, prezent fizic, dar complet absent emoţional.

Simţeam cum mă cuprindeau tristeţea şi vechea şi familiara senzaţie de vină.

Ar trebui să mă mut. Aveam câteva amintiri frumoase în casa aceea, dar nu îmi plăcea nimic din punct de vedere estetic, nimic nu era cu adevărat al meu. Totul era vechi, uzat şi în stilul altcuiva. Depozitul

în care lucram spunea ceva despre mine şi despre ceea ce îmi plăcea, dar nu aveam cum să locuiesc acolo. Da, trebuia să vând locul acela, dar avea nevoie de atât de multe reparaţii înainte să-l pot scoate la vânzare, iar eu nu aveam bani nici măcar pentru una singură.

După ce am dat gata mâncarea şi vinul şi am urmărit mai multe ştiri, m-am spălat pe dinţi şi m-am vârât în pat, trăgându-mi plapuma până la bărbie. Am închis ochii şi m-am lăsat purtată în lumea viselor. Dintr-odată, am auzit un sunet înfiorător. Am strâns plapuma în pumni şi am deschis larg ochii. Am expirat o gură zdravănă de aer când mi-am dat seama că nu fusese nimic altceva decât vântul. Da, vântul.

„Nu-i aşa?”

Am început să visez, iar în visul meu eram îngropată de vie. „Trăieşte! Respiră!” Inima mi-o luase la galop. Plămânii îmi ardeau. Împingând în pământul aspru, lumea mi s-a deschis brusc în faţă, într-un şuvoi de un alb orbitor. Zăpadă. Era zăpadă. Cristale de gheaţă se topeau în timp ce eu încercam să ajung la suprafaţă, spărgând într-un final stratul gros de gheaţă. Încercam să ajung sus, unde soarele scălda munţii, dând culoare vieţii. Odată liberă, m-am simţit inundată de fericire; îmi venea să strig de bucurie. Dar atunci m-am întors şi i-am văzut faţa. Stătea aplecat deasupra mea. Purta pe chip aceeaşi expresie de veneraţie din amintirile mele. Pe cât de repede fusesem cuprinsă de fericire, pe atât de repede m-a asaltat suferinţa.

— Nu m-ai protejat, i-am spus eu. De ce nu ai făcut-o?

Şi pe chipul lui se aşternuse tristeţea.

— Nu m-ai lăsat.

M-am trezit speriată, cu alarma bâzâindu-mi în urechi, iar lacrimile îmi ardeau pleoapele. „Nu m-ai lăsat”.

Dimineaţa zilei de luni era senină şi răcoroasă. Mă simţeam mai bine, revitalizată. Era o cu totul altă săptămână, aveam posibilitatea de a o lua de la zero şi trebuia să mă ocup de o mulţime de lucruri palpitante. Trimisesem oferta pentru familia McMaster încă de sâmbătă, de cum terminasem treaba la biserică, unde livrasem aranjamentele florale pentru soţii Spellman, şi la sala de recepţie, pe care o decorasem cu aranjamente alcătuite din dalii galbene, trandafiri de grădină crem şi roz pal, *Ranunculus* portocaliu, orhidee *Cymbidium,* plus ierburi şi frunze de ferigă pentru verdeaţa decorativă. Arătau uimitor împreună, îmi spusesem mie însămi în gând. Mai petrecusem apoi ceva timp ca să fac fotografii pentru portofoliul meu online.

Totalul pentru familia McMaster ajunsese la o sumă care mă cam făcuse să ameţesc, căci nu mai făcusem nimănui o ofertă cu asemenea sume. Consideram că fusesem cât se poate de corectă şi taxasem numai ce solicitaseră, aşa că inspirasem profund şi trimisesem mesajul. Răspunsul a venit duminică dimineaţă: totul era în regulă şi luni urma să primesc un avans. Mă bucurasem că nu era nimeni în preajma mea ca să nu îmi audă strigătul de încântare pe care nu mi l-am putut stăpâni.

Acum, întoarsă la serviciu, eram pregătită să mă bucur de o nouă zi sau măcar de nişte cafea. Am pus la făcut o cafea tare şi, în timp ce cafetiera şuiera şi bolborosea, am făcut ordine în bucătărie, încântată de aroma bogată care umplea aerul din încăpere.

Cu ceaşca în mână, am păşit cu grijă înspre studioul meu, sorbind pe drum din minunăţia fierbinte, pentru a evita să împroşc peste tot cu băutura din ceaşca plină până la refuz.

Mi-am aruncat pe birou geanta şi cheile, m-am aşezat pe scaun şi, înainte să deschid computerul, am mai luat o înghiţitură de cafea. Până să dau gata prima ceaşcă de cafea, făcusem deja puţină treabă, dar aveam extrem de mult de recuperat, căci lucrasem de acasă aproape tot weekendul.

— ’Neaţa, a spus Jay apărând pe uşă.

Am privit în sus, ridicând dintr-o sprânceană când i-am văzut cearcănele şi cât de încet a parcurs cei 12 paşi până la biroul lui, după care s-a scufundat în scaun.

— Pari să fi avut un weekend agitat.

— Nu. Aşa arăt eu după un weekend extraordinar.

— Din gura ta sună chiar interesant, am zis eu amuzată.

Şi-a sprijinit un cot pe birou şi obrazul în palmă. Chipul îi era deformat de oboseală.

— Ar fi trebuit să ieşi cu mine la dans sâmbătă seară. Ai ratat o noapte memorabilă.

— Observ.

Jay a scos atunci un oftat trist, ridicându-şi privirea.

— Spune-mi că avem cafea.

— Avem. Ia-ţi un termos. Am nevoie să vii cu mine să ne uităm după pardoseală pentru bucătăria lui Baptiste. Trebuie să o avem pusă, ca să-şi poată muta echipamentul până la începutul lunii viitoare. Am nevoie de chiria lui.

— Uf. Bine.

Am râs. Lui Jay îi plăcea să petreacă în weekend, ca apoi lunea să se târască până la serviciu, dar era un

om minunat. Ştiam că mă puteam baza pe el, nu doar pentru că era un angajat conştiincios, ci şi pentru că muncea din greu. Şi, mai presus de toate, era pâinea lui Dumnezeu. Singurul lui defect era că încerca neîndurător să mă facă să-mi doresc să am o viaţă socială, iar eu pur şi simplu... nu voiam. Îmi plăcea viaţa mea liniştită, previzibilă, şi cu asta, basta. Nu aveam nevoie de mai mult. Nu *voiam* mai mult.

În urmă cu trei ani şi jumătate, Jay se mutase în Colorado pentru a merge la facultate, chiar înainte să constat, în cele din urmă, că îmi puteam permite un asistent cu jumătate de normă. Fusese mană cerească pentru mine: lucra două dimineţi pe săptămână, plus o după-amiază între cursuri. Prin urmare, nu numai că îmi puteam continua activitatea, dar mă puteam ocupa şi de amenajarea clădirii, însă în luna iunie urma să absolve secţia de design grafic, şi nu numai că nu îmi puteam permite să-i ofer un post cu normă întreagă – în cazul în care lucrurile nu s-ar fi schimbat în bine pentru mine din punct de vedere financiar în decurs de şase luni –, dar ar fi trebuit chiar să-şi caute un loc de muncă în domeniul lui. Aş fi putut angaja un alt asistent cu jumătate de normă, mi-am spus eu, dar probabil nu ar fi fost capabil să creeze broşuri, felicitări şi toată grafica pentru site-ul meu. Nu m-aş fi simţit în largul meu cu nimeni altcineva. Nici nu voiam să mă gândesc la asta. Nu numai că avea să-mi fie dor de el pe plan profesional şi personal, dar uram schimbările. Schimbările m-au tulburat întotdeauna. Nu e de mirare că mintea îmi zbura în toate părţile în ultima vreme.

Jay s-a întors cu termosul, iar eu mi-am luat jacheta de pe spătarul scaunului şi am dat să mă îmbrac.

— A, astea sunt de vineri, a spus Jay, luând de pe

marginea biroului lui un teanc de plicuri. A sosit corespondenţa în timp ce strângeam aranjamentele pentru soţii Spellman, şi am uitat să ţi-o dau înainte să plec.

— Mersi! O să mă uit când mă întorc.

Am luat plicurile de la el şi m-am întors să le arunc pe biroul meu. Chiar atunci, mi-a atras atenţia adresa expeditorului. M-am încruntat. „Cabinet de avocatură, avocaţi Rutherford, Dunning şi Ross”. Inima mi-a tresăltat, iar sângele mi-a îngheţat în vene. Ştiam de firma aceea de avocatură. Îi cunoscusem personal pe avocaţi. *Din nefericire.*

Cu mâinile tremurânde, am aruncat restul corespondenţei pe birou şi am rupt plicul. Ce Dumnezeu ar fi putut fi înăuntru?

— Eşti bine, Audra?

I-am auzit glasul lui Jay, dar nu am răspuns. Nu eram în stare. Am desfăcut foaia şi am început să citesc.

Aerul ieşea cu un şuierat din plămânii mei, iar pielea mi se umezise de o sudoare rece. *Poftim?* Parcurgeam rândurile tot mai rapid, citind jargonul juridic cât mai iute posibil, în încercarea de a înţelege cum naiba se putea întâmpla aşa ceva.

— Audra? s-a auzit vocea lui Jay, de data aceea mai aproape. Eşti albă ca varul. Ce s-a întâmplat?

M-am uitat în cele din urmă la el. Am deschis gura, doar ca apoi să o închid la loc, scuturând din cap de parcă aş fi fost într-un vis – un coşmar, mai bine zis – şi numai aşa m-aş fi putut trezi la realitate.

— Îmi spun aici că îmi vor lua clădirea.

— Cine? Cine îţi spune?

Am scuturat din nou din cap şi m-am sprijinit de colţul biroului, iar hârtia mi-a scăpat pe podea. Mi se

înmuiaseră picioarele. „Nu, nu, trebuie să fie o greşeală”. Normal că era. Nu se putea întâmpla aşa ceva. M-am întors spre Jay şi, cu fundul încă sprijinit de lemnul masiv, am respirat adânc în încercarea de a-mi relaxa corpul. Jay luase de jos hârtia şi se uita pe ea. S-a oprit, privindu-mă încruntat.

— Cine e Luella Townsend?

— O ticăloasă bătrână, cu o grămadă de bani, inimă haină şi suflet de gheaţă.

— Măi să fie! De când ne-am cunoscut, e prima oară când te aud vorbind urât.

— Pe bună dreptate.

Jay s-a uitat iar la scrisoare preţ de o clipă.

— Aşa se pare. A făcut o scurtă pauză, citind alte câteva rânduri. Şi Dane Townsend cine e?

Am expirat brusc, iar umerii mi s-au lăsat în jos. Inima mi s-a făcut cât un purice; am făcut o pauză şi, muşcându-mi buza, am dat în cele din urmă un răspuns:

— Fostul meu soţ.

Capitolul 4

Audra

Crosswinds Golf and Country Club era cel mai vechi şi mai prestigios club din tot statul Colorado. Bineînţeles că Luella Townsend nu l-ar fi frecventat dacă nu ar fi fost aşa. Nu puteam şti sigur dacă urma să ia prânzul acolo sau nu, dar era luni, şi, în cazul în care îşi păstrase tabieturile în ultimii şapte ani, în mod normal ar fi trebuit să o găsesc stând alături de celelalte hoaşte snoabe la masa de lângă fereastră, mâncând cu nasul pe sus sendvişuri pentru ceai,

prăjiturele franţuzeşti şi bârfindu-i pe toţi cei nedemni de compania lor. „Eu, de exemplu”.

— Domnişoară, vă pot ajuta cu ceva? m-a oprit un domn mai în vârstă, îmbrăcat într-un costum gri, ieşindu-mi în cale parcă de nicăieri.

— Nu, mulţumesc, mă îndrept spre sala de mese.

Mi-a cercetat rapid vestimentaţia cu privirea – nişte blugi închişi la culoare şi un pulover turcoaz –, reuşind cumva să-şi arate nemulţumirea, fără ca expresia să i se modifice câtuşi de puţin. M-am întrebat cum de ajung unii să deprindă tehnica asta. Probabil ar trebui să stai câteva ore bune cu un băţ înfipt în fund. În mod evident, al lui stătea înfipt acolo de zeci de ani. M-a dezgustat gândul meu răutăcios. Eram agitată, nu mă simţeam deloc în apele mele, dar nu trebuia să-i permit Luellei Townsend să scoată din mine tot ce era mai rău.

— Îmi pare rău, domnişoară, a zis bărbatul pufnind uşor, respectarea codului vestimentar este obligatorie în sala de mese.

Am reuşit să afişez un zâmbet forţat, dar speram să nu fi arătat la fel de rigid pe cât se simţea.

— Ştiu, îmi pare rău, dar este o urgenţă.

— Ce urgenţă?

— Chiar nu se cade să vă dau mai multe detalii. Este ceva personal.

— Înţeleg… a spus el, pufnind din nou.

— Sunt detalii despre care doamna Townsend nu ar vrea să se afle. Sunt sigură că ştiţi cât este de secretoasă.

Bărbatul şi-a îndreptat postura. Nu mi-a scăpat strălufgerarea din ochii-i agitaţi. O, da, o cunoştea pe Luella. A privit scurt înapoi, înspre sala de mese, oferindu-mi încă un motiv să cred că femeia se afla

exact acolo unde credeam eu că avea să fie.

— Doamna Townsend.

— Luella Townsend, am întărit eu. Ar fi tare supărată să afle că am fost aici pentru a-i spune despre… această urgenţă şi că mi s-a închis uşa în nas, am minţit eu.

O urmă de zâmbet a apărut pe buzele lui, dar ochii i-au rămas reci.

— Desigur, a spus el ezitant, o voi anunţa pe doamna Townsend că sunteţi aici.

„Fir-ar să fie!” Aparent, nu mai puteam înainta mai departe de atât. Mă rugam doar ca ea să nu mă izgonească. Clar ştia de ce venisem.

— Mulţumesc.

— Cum vă numiţi?

— Audra Kelley.

S-a oprit puţin, de parcă numele meu îi suna cunoscut. Mai fusesem la acel club în urmă cu mai mulţi ani, dar nu îl mai întâlnisem pe omul acela. Dacă ştia despre mine, habar n-aveam de unde, înclinând o dată din cap, s-a îndreptat spre sala de mese.

Inima îmi bătea puternic în piept în timp ce aşteptam pe holul gol. Auzeam murmurul îndepărtat al unei conversaţii şi ciocnitul tacâmurilor de veselă. Se auzea muzică clasică din nişte boxe pe care nu le puteam vedea. Am inhalat mirosul acelui loc: mirosul lemnului lustruit şi al florilor uscate. Aranjamentul floral de pe masa din dreapta mea părea proaspăt, aşa că, deşi nu-mi puteam da seama de ce mirosea a flori uscate, pur şi simplu mirosea aşa. Poate că asta le făcuse locul acela tuturor vietăţilor – scursese viaţa din ele, lăsându-le fragile şi goale pe dinăuntru.

— Lasă melodrama, Audra, am mormăit eu, cu toate că senzaţia aceea persista.

Mă simţeam fragilă şi goală pe dinăuntru, aşa cum mă făcuse să mă simt dintotdeauna locul acela.

Paşi moi înaintând pe covor mi-au tăiat răsuflarea. Luella se îndrepta spre mine. Arăta mai bătrână decât îmi aminteam eu, dar încă era de o frumuseţe izbitoare. Avea o ţinută bej, în falduri, cu etichetă de designer în mod cert, dar capul îmi ţiuia atât de tare, încât nu-mi puteam lua privirea de la chipul ei pentru a mă concentra pe detalii. Părul de un blond-deschis îi era prins la spate într-un coc, iar expresia de pe chipu-i machiat cu migală era la fel de glacială cum mi-o aminteam.

— Audra, a spus ea, făcându-mi numele să sune ca o boală contagioasă.

Neavând încotro, m-am făcut mică sub privirea ei de gheaţă, simţindu-mă ca o fetişcană de 17 ani îmbrăcată într-o rochie luată la mâna a doua.

„Nu mai eşti fata aceea. Eşti o femeie în toată firea, ai propria viaţă şi propria afacere”. Gândul la afacerea mea mi-a mai dat un strop de putere. Am tras adânc aer în piept şi mi-am îndreptat spatele.

— Doamnă Townsend, îţi mulţumesc că ţi-ai întrerupt prânzul pentru a vorbi cu mine.

A aruncat o privire în jur, după care s-a îndreptat către o uşă din capătul holului, aflată la doar câţiva paşi distanţă. Am urmat-o, aşa cum bănuiam că era de aşteptat. M-a condus într-un salon elegant, în nuanţe de crem şi mov prună, cu mult lemn închis la culoare şi ţesături lucioase.

Luella şi-a dres glasul şi s-a întors cu faţa spre mine. Cum ea nu s-a aşezat, nu m-am aşezat nici eu. Se juca alene cu inelele de pe degete.

— Bănuiesc că nu e nicio urgenţă.

— De fapt, scrisoarea pe care am primit-o azi-

dimineaţă a determinat declanşarea unei situaţii de urgenţă. E limpede că la mijloc e o greşeală. Am venit să lămurim lucrurile.

Luella şi-a aşezat alene mâna pe fotoliul pentru două persoane de lângă ea, trecând-o peste tapiţeria bogată.

— Singura greşeală este că ai ocupat clădirea atâta amar de vreme. Compania are nevoie de ea acum, aşa că va trebui să eliberezi sediul.

— Să eliberez sediul? Îmi conduc afacerea din clădirea aia. Dau spre închiriere spaţiu în clădirea aia. Mai mult decât atât, *deţin* acea clădirea.

— Ai semnat un acord prenupţial, draga mea. Un acord prenupţial riguros. Am avut eu grijă de asta. Clădirea a fost achiziţionată numai şi numai de Dane. Nu ţi se cuvenea nimic atunci când l-ai părăsit – nici măcar un bănuţ.

Îmi auzeam bătăile inimii în urechi şi simţeam un gol în piept. „Atunci când l-ai părăsit”.

— Da, ştiu că am semnat acordul acela. Îmi amintesc foarte bine. Însă Dane a cumpărat clădirea aceea special pentru mine şi mi-a dăruit-o. A pus-o pe numele meu şi m-a lăsat să o păstrez atunci când ne-am… despărţit.

— Ba nu a făcut aşa ceva, a spus ea fluturând o mână. Este numai vina ta dacă ţi-ai dat cu presupusul.

Mă simţeam rău, tremuram, dar nici nu aveam de ce să mă sprijin.

— Nu se poate să-mi *iei* clădirea.

— Nu a fost a ta de la bun început, a zis ea cu un oftat.

— Dane e de acord cu asta? Nu îl deranjează ce încerci să faci?

Vocea îmi era atât de slabă şi de îndepărtată, de

parcă venea de sub apă. Voiam să dau de înţeles că nu simţeam amărăciune în suflet, dar nu puteam. Of, Doamne, furia şi tristeţea mi le puteam controla, dar ce puteam face în privinţa senzaţiei de înec pe care mi-o dădea simpla rostire a numelui lui?

Nu mi se putea întâmpla aşa ceva tocmai mie. Era imposibil.

— Bineînţeles, a spus ea fluturând iar din mână. El a lăsat gestionarea proprietăţii în seama mea. Într-o bună zi va avea copii şi i-ar plăcea ca moştenirea lor să fie bine stabilită. În ciuda calităţilor lui, Dane nu a fost niciodată prea priceput la finanţe…

„Într-o bună zi va avea copii”. I-am simţit cuvintele ca pe o lovitură de pumn, făcându-mă să mă pierd în gândurile mele pe măsură ce ea tot bolborosea despre Dane. Deci, nu avea copii. Mă enerva la culme că răsuflasem uşurată la auzul veştii. Adevărul era că încercasem din răsputeri să nu mai aflu nimic despre viaţa lui Dane. Îmi închipuiam că încă se ocupa de afacerea familiei de la sediul din California, dar, în afară de asta, făcusem în aşa fel încât să nu mai ştiu nimic.

Dane. Nu, nu avea cum să ştie ce îmi făcea Luella. Sau ştia? Era oare posibil să mă urască atât de tare? Sau… să fie atât de indiferent, încât nici măcar să nu se deranjeze să mişte un deget ca să dea dovadă de puţină decenţă, spunându-i Luellei că greşea? Acela nu era Dane pe care îl cunoscusem eu cândva. Simţeam o apăsare tot mai mare în piept. Mă chinuiam să respir. Adevărul era că habar nu aveam ce fel de om mai era Dane Townsend. Nici nu-mi puteam imagina care ar fi putut fi rolul lui în toată povestea.

— De ce vrei clădirea? m-am înecat eu. De ce acum?

Luella spunea ceva, dar am întrerupt-o. A făcut o pauză, ca şi cum se întreba dacă ar fi trebuit să-mi spună, dar apoi a părut să-şi dea seama că până la urmă era totuna. Şi-a privit scurt unghiile, apoi mi-a zis:

— Townsend Robotics construieşte un parc industrial pe terenul de vizavi de clădirea cumpărată de Dane. Am achiziţionat proprietăţile de-a lungul acelei şosele şi avem în plan expansiuni majore.

Am clătinat din cap buimacă şi cu inima frântă.

— Deci, despre asta era vorba? Ai nevoie de spaţiu ca să îţi extinzi… parcul industrial?

— Nu chiar. Clădirea pe care tu o ocupi acum va fi chiar lângă parc, dar proprietăţile din zonă vor fi şi ele reamenajate şi extinse. S-a uitat la ceasul subţire, din aur, de pe încheietura osoasă, ca şi cum i-aş fi răpit deja prea mult timp. Asta a fost tot?

„Asta a fost tot?”

— Doamne, atât de tare mă urăşti?

— Vai, draga mea, a oftat Luella, dar nu te urăsc. Ca să fiu sinceră, nu m-am gândit deloc la tine în ultimii şapte ani. Aici e vorba despre afaceri, scurt şi la obiect. Afacerile nu sunt întotdeauna… plăcute, dar eu şi familia mea nu am ajuns unde suntem astăzi ferindu-ne de neplăceri, nu-i aşa?

— Şi *eu* am făcut parte din familia ta.

Negarea îi sclipea în ochii reci. Nu, nu mă considerase niciodată membru al familiei, nici măcar atunci când purtam acelaşi nume de familie.

— Dar acum, nu mai faci parte, aşa-i? A fost alegerea ta, nu a mea. Cuvintele ei m-au sfâşiat.

Nu puteam nega adevărul.

— Nici măcar nu vrei să te oferi să o cumperi de la mine, astfel încât să-mi pot cumpăra un spaţiu în altă

parte? Nu e ca şi cum ai avea nevoie de bani, am spus eu înghiţindu-mi un suspin.

M-a privit de parcă aş fi rostit cea mai nătângă întrebare din lume.

— De ce mi-aş cumpăra propria clădire de la tine? E deja a mea. Îţi acord treizeci de zile ca să evacuezi clădirea şi să găseşti un alt loc. Cred că oferta e mai mult decât generoasă.

„Treizeci de zile? Ofertă mai mult decât generoasă?” Pentru numele lui Dumnezeu, se alegea praful de toată munca mea din ultimii şapte ani – îmi lua totul, fără niciun fel de despăgubire. M-ar fi ruinat financiar să renunţ la clădire. Încă aveam un împrumut neachitat, iar soldul meu bancar era jenant de scăzut. Ce puteam să fac? Să îmi mut afacerea în camera de zi? Ar fi părut *foarte* profesionist. Toţi clienţii pe care îi adunasem de-a lungul timpului s-ar fi făcut nevăzuţi. Aş fi rămas din nou fără nimic.

— Chiar trebuie să mă întorc, a zis Luella uitându-se din nou la ceas. Presupun că mai ştii drumul spre ieşire.

Am continuat să o privesc fix. Amorţită. Voiam să urlu, să plâng, să cad în genunchi, dar pe Luella nu o impresionase niciodată exteriorizarea emoţiilor, şi mă îndoiam că lucrurile s-ar fi schimbat între timp. Nu, trebuia să plec şi să găsesc o soluţie. Trebuia să discut cu un avocat. Lucrurile nu puteau rămâne aşa – nici pomeneală.

Uşa s-a închis uşor în urma ei, iar eu mi-am înfăşurat braţele în jurul propriului trup pentru a-mi opri tremurul necontrolat. Ceea ce făcea Luella mă înfuria şi mă îngrozea, dar gândul că Dane ar putea fi implicat – chiar şi doar *ştiind* despre asta – era cel care îmi provoca o durere profundă.

Capitolul 5

În trecut...

Audra ieşi din clădirea unde se ţinea cursul de artă, surprinsă să vadă un cer plin de nori cenuşii deasupra ei. Nu se anunţase ploaie în prognoza meteo.

— Bună!

Zâmbind, se opri din mers, deşi nici măcar nu ridicase ochii. Dane Townsend se sprijinea cu nonşalanţă de un stâlp de telefon, cu mâinile în buzunare, aşteptând-o la fel cum făcuse în ultimele săptămâni. Audrei îi bătea inima tare în piept. Mereu se aştepta să nu îl găsească acolo marţea sau joia şi, chiar dacă i-ar fi frânt inima, se pregătea pentru acel moment inevitabil. Încă nu înţelegea de ce, dar, de două ori pe săptămână, după cursuri, Dane o lua pe Dalila, o ducea acasă, apoi se întorcea o oră mai târziu pentru a o duce şi pe Audra acasă cu maşina.

Încă era puţin jenată că Dane îi văzuse schiţele cu el. Profesorul de desen – domnul Woodrow – intrase în sală la un minut după ce schiţele căzuseră pe podea, scutind-o de şi mai multă umilinţă. La următorul curs însă, Dane o aşteptase afară, întrebând-o dacă o putea conduce acasă.

Îi punea întrebări legate de viaţa ei, şi, deşi nu era obişnuită să vorbească despre ea, i se părea surprinzător de uşor să se deschidă în faţa lui. Mai mult decât atât, părea cu adevărat interesat, aproape...

fascinat. Audra tot nu înţelegea de ce. Era cel mai frumos băiat din întreaga lume, puternic, surprinzător – şi, dintr-un motiv necunoscut, voia să o cunoască.

— Hei, zise Audra zâmbind luminos.

El se desprinse de stâlp, mergând spre ea.

— Cum a fost cursul?

Înainte ca ea să apuce să răspundă, lui Dane îi căzu pe nas o picătură de ploaie. Chiar când îşi ridica privirea, o alta îi stropi obrazul.

— La naiba! Nu am luat umbrela.

Ploaia se porni brusc, răpăind pe trotuar. Dane râse, înjurând din nou. O prinse de mână pe Audra, trăgând-o la adăpost la intrarea de serviciu, în partea laterală a clădirii.

Râse şi ea, rezemându-şi spatele de uşă. Dane se apropie de ea ca să o adăpostească sub streaşina extrem de îngustă, deşi el încă stătea pe jumătate în ploaie. Apa răpăia pe asfalt în spatele lui, timp în care el chicotea în continuare, aplecându-şi capul mai aproape de perete, astfel încât măcar o parte din el să nu se ude. Audra îşi înclină capul, uitându-se în sus la el. Rămase fără suflu văzând frumuseţea lui masculină – părul castaniu dat pe spate, ochii verzi plini de veselie şi *umerii laţi care ofereau de vremea rea. Şi, Doamne, mirosea atât de bine! Închise ochii, inhalându-i mirosul. Când îi deschise la loc, el o urmărea cu o expresie serioasă, plină de ceva ce ea nu putea numi din lipsă de experienţă. Ştia însă instinctiv că el se gândea să o sărute.*

Audrei i se tăie răsuflarea, iar buzele i se întredeschiseră. Dane se uită la gura ei şi mai apoi o privi în ochi. Tensiunea dintre ei devenea tot mai evidentă, iar inima Audrei îi bătea puternic între coaste. Îşi sprijini palmele de uşă şi se lipi cu spatele de partea metalică, timp în care Dane se aplecă şi mai mult asupra ei.

Îşi ridică braţul şi, folosindu-se de ambele mâini, îi netezi şuviţele care îi căzuseră din părul împletit.

Audra începu să respire neregulat. Inima îi bătea în acelaşi ritm cu ploaia, şi simţea că odată cu picăturile se prăbuşea şi o parte din ea, învârtindu-se şi rotindu-se în voia unei forţe scăpate de sub control, peste puterea ei de înţelegere.

Dane se mişca încet, ca şi cum îi acorda nu doar timp ca să-şi dea seama de ce voia să facă, ci şi şansa de a-l respinge – deşi acela era ultimul lucru la care s-ar fi gândit Audra. Era speriată, dar nu îl îndepărtă. Îşi înfăşură braţele în jurul gâtului lui, simţind cum ploaia din palme îi umezea lui Dane părul şi îi aluneca pe ceafă. Se aplecă deasupra ei, iar gurile li se împreunară într-un geamăt. Nu ştia sigur cine îl scosese, dar cel mai probabil amândoi.

Limba lui îi pătrunse în gură. Pe moment, Audra încremeni, neştiind ce să facă. Nu mai fusese niciodată sărutată, iar Dane părea că îi simţise ezitarea, aşa că îşi retrase limba. Muşcându-i buzele, îşi trecu limba de-a lungul lor până când Audra se obişnui cu gustul şi cu senzaţia buzelor lui lipite de ale ei. Doamne, era nemaipomenit. Îşi lipi trupul de el, satisfăcută de senzaţia sânilor ei zdrobiţi de pieptul lui şi de căldura puternică a trupului lui.

De parcă ar fi simţit clipa în care Audra îşi dăduse seama că îşi dorea mai mult, Dane îşi strecură încet limba printre buzele ei, dar de data aceasta ea îi întâmpină nesigură limba cu a ei. Dane gemu, scoţând un sunet încurajator care trăda nevoia carnală. Sunetul o excitase, aşa că ea deschise gura şi, plecându-şi capul într-o parte, îl ispiti să o pătrundă şi mai adânc. El acceptă bucuros invitaţia, adâncind sărutul şi lipindu-şi cu putere trupul de al ei. Ea era conştientă de o durere vagă plină de dor, de ceva ce parcă scânteia în interiorul ei, cerând eliberare. Sărutul se adânci şi

mai tare, iar mâinile lui alunecară de-a lungul trupului ei, ceea ce o ameţi pe moment. Totul în ea se rezuma la senzaţii şi dorinţă. Nu contau decât el, gustul şi mâinile lui, zgomotul puternic produs de căderea ploii şi bubuitul pulsului în venele ei.

După doar o clipă, el se desprinse de ea cu un geamăt înfundat şi, trăgând adânc aer în piept, îşi sprijini fruntea de a ei, în vreme ce inima îi bătea aproape de a ei. Audra deschise ochii încetişor, încă uimită de potopul de emoţii care îi inunda corpul.

Ţuguindu-şi buzele, încă umede în urma sărutului, se uită în ochii lui, surprinsă să-i vadă în privire aceeaşi uimire pe care o simţea şi ea. Dintr-odată, lumea toată era zugrăvită într-o explozie de culori vii, minunate.

*

Dane opri maşina în faţa casei Audrei, iar ea zâmbi. Îi putea citi pe chip aceeaşi uimire ca atunci când o sărutase. Îşi închipuia că avea, la rândul lui, aceeaşi expresie întipărită pe chip. Dane nu mai avusese niciodată parte de un asemenea sărut. Avea impresia că... o cunoştea dinainte, deşi nu-şi putea explica pe deplin de ce. Să o sărute fusese ca şi cum... ar fi coborât scările în dimineaţa zilei de Crăciun: emoţionant şi în acelaşi timp liniştitor. Ar fi vrut să o facă din nou. Fără încetare. Se excita doar gândindu-se la asta.

Opri motorul maşinii şi, trăgând-o pe Audra înspre el, o sărută iar, uşor şi profund, şi respiraţiile li se amestecau, iar el mai avea puţin şi o lua razna. Se retrase gemând şi, rezemându-se de scaun pentru a-şi trage sufletul, încercă să-şi stăpânească trupul. Avea 18 ani şi mai avusese o mulţime de iubite înainte, îşi

pierduse virginitatea la 16 ani, dar nu mai simţise pentru nicio fată o asemenea poftă trupească de necontrolat. Ea trezise ceva în el – nu doar atracţia sexuală, ci şi un spirit ocrotitor care părea să pătrundă în esenţa lui. Îi plăcea de ea. Îi plăcea să o asculte vorbind despre toate şi nimic, de fiecare dată alegându-şi cu grijă cuvintele înainte de a răspunde. Era serioasă şi grijulie, blândă şi timidă, însă râdea cu uşurinţă, iar percepţia ei asupra lumii înconjurătoare era diferită de a altor fete de vârsta ei. Şi să nu uităm de talentul Audrei. Dumnezeule, era nespus de talentată. Lui Dane îi plăcea să o privească vorbind despre visul ei de a deveni artistă. Era complet şi iremediabil fascinat de ea. Atunci când ea îl privi la rândul ei cu o scânteie de interes în ochi, inima lui se umplu de bucurie şi mândrie că tocmai ea îl privea astfel.

— Ar fi bine să merg înăuntru, spuse Audra. Tatăl meu trebuie să mănânce de seară...

Lui Dane nu îi plăcu faptul că, atunci când îşi privi casa, chipul ei fu deodată umbrit, iar ochii ei frumoşi îşi pierdură licărul.

— Nu te ajută nimeni? El se încruntă. Trebuie să ai pe cineva în familie...

— Nu. Ea clătină din cap, afişând un zâmbet forţat. Este în regulă, ne descurcăm, spuse ea înclinându-şi capul într-o parte.

Dar ţi-am zis destule despre mine în ultimele săptămâni. Povesteşte-mi şi tu despre tine. Despre familia ta.

Brusc, părea nesigură, de parcă ar depăşit o limită întrebându-l despre viaţa lui, cu toate că împărtăşiseră cel mai pasional sărut din viaţa lui – şi, din câte ştia Dane, chiar primul din viaţa ei – cu doar douăzeci de

minute înainte. Fundul lui era încă ud leoarcă, dar merita din plin efortul.

— Adică, bineînţeles că ştiu cine este familia ta, zise ea. Sunt nişte oameni foarte importanţi în Laurelton, adăugă, aruncând o privire pe geam.

El observă că ea îşi mută privirea de la el atunci când îi pomeni familia.

Dane oftă, frecându-şi cu un deget buza de jos. Oameni importanţi? Ei bine, bogaţi erau, în orice caz. Deşi nu vorbise decât cu tatăl lui despre diferenţa dintre a avea bani şi a-i investi în ceva semnificativ, voia ca ea să înţeleagă că era dispus să îi încredinţeze cele mai intime gânduri ale lui, pentru că îşi dorea să le afle pe ale ei.

— Tatăl meu a murit în urma unui infarct când eu aveam 15 ani. Eram foarte apropiaţi. Era un om bun, care a plecat prea devreme dintre noi.

Audra întinse braţul şi îi cuprinse mâna într-a ei. Simpla mângâiere a degetelor ei catifelate îl făcu să zâmbească şi să se întoarcă spre ea.

— Stră-străbunicul meu, sau cam aşa ceva, chicoti el înfundat, a făcut avere din industria feroviară, asemenea multor altor oameni înstăriţi din secolul al nouăsprezecelea. Cei mai mulţi dintre urmaşii lor nu au făcut însă altceva decât să trăiască din averea moştenită de la părinţi. Nu au construit ei afacerea, nici nu au venit cu ceva nou. Pur şi simplu... au cules roadele muncii celor de dinaintea lor. Drept urmare, şi-au micşorat considerabil averea sau chiar au risipit-o de-a lungul unui secol, spuse el scuturând din cap. Tata m-a învăţat importanţa muncii susţinute, la fel cum îl învăţase şi pe el tatăl lui. M-a învăţat că averea familiei nu îţi oferă o scuză ca să trăieşti pe picior mare, fără să-ţi aduci contribuţia la binele omenirii. De

fapt, cei născuţi privilegiaţi nu au nicio scuză să trăiască în felul acesta.

Dacă e să se zbată careva pentru a face bine, aceia ar trebui să fie oamenii cărora le e oferit totul pe tavă şi care nu sunt nevoiţi să răzbată prin propriile forţe.

Audra îl asculta cu mare atenţie, cu ochii aţintiţi asupra feţei lui.

— Tatăl meu nu a apucat să...

Dane clătină din cap, căutând cuvintele potrivite.

— Să-şi pună amprenta? completă Audra încetişor.

— Da, încuviinţă el din cap, uşurat că Audra înţelesese perfect ce voia să spună. Tatăl meu nu a avut ocazia să-şi pună amprenta, aşa că am s-o fac eu în numele amândurora. Mă voi implica în afacerea familiei şi voi face lucruri de care ar fi fost mândru.

Audra îi strânse mâna. Îl privea cu un respect deosebit, astfel că, preţ de o clipă, el simţi că ar fi putut fi în stare de orice – de absolut orice – dacă ea ar fi continuat să-l privească aşa. Încrezătoare în el.

— Fii a mea, Audra, şopti el apropiindu-se de ea, luându-i din nou faţa în mâini şi sărutând-o uşor pe buze.

Dane o simţi zâmbind, lipită de gura lui.

— Da, spuse ea în şoaptă.

Capitolul 6

Audra

În prezent...

Ploaia bătea puternic în ferestre. Pe moment, nu mi-am dat seama că se auzeau lovituri distincte în uşa

de la intrare. M-am ridicat de pe canapea, am aruncat pătura deoparte şi am mers repede să răspund la uşă. Cine naiba ar fi putut veni în vizită?

Am deschis uşa şi l-am văzut pe Jay, stând pe verandă, cu părul blond dat pe spate, de parcă şi-ar fi trecut mâna printre şuviţele udate de ploaie. Pentru o clipă, creierul meu nu a putut procesa venirea lui, ca şi cum Jay nu ar fi avut ce căuta în altă parte în afară de studioul meu.

Studioul meu. Mi s-a pus un nod în gât.

— Ce faci aici?

— Îmi făceam griji pentru tine.

— Pentru că m-am simţit rău şi n-am venit la birou?

— Ei bine, şi de-asta – nu ai lipsit nici măcar o dată în ultimii trei ani –, dar şi pentru că păreai moartă pe dinăuntru până şi în mesajele vocale. M-am gândit că fie n-au mers lucrurile prea bine cu bătrânica diabolică pe care ai confruntat-o ieri, fie ţi-a pus cineva cuţitul la gât.

Mi-au căzut umerii. Avea dreptate – cel puţin, metaforic. Chiar mă simţeam moartă pe dinăuntru. Eram disperată, amărâtă şi deznădăjduită. Am deschis uşa mai larg, în semn că putea intra, ceea ce a şi făcut, ştergându-şi pantofii pe preş. Şi-a dat apoi haina jos şi a agăţat-o în cuier. M-a urmat în sufragerie, şi i-am observat nedumerirea de pe chip.

— Nu te aşteptai la asta, nu? l-am întrebat eu.

— Nu, nici pe departe. Nu îţi ştiam… ăăă, latura asta.

M-am aşezat pe canapeaua uzată, neputându-mi reprima râsetul gâlgâit.

— Am mai multe laturi, Jay.

— Îhî, a zis el, aruncând o altă privire în cameră, de

care eram conştientă că arăta oribil şi că era deosebit de deprimantă.

Mi-am tras picioarele sub mine.

— Aici am crescut eu. A fost casa bunicilor mei, iar când mama ne-a părăsit, eu şi tata ne-am mutat cu ei. Bunicul a murit când aveam nouă ani, iar bunica a murit când aveam doisprezece. După aceea, am rămas doar eu cu tata. Nu am mai reamenajat casa din anii ’90. Tatăl meu fiind invalid, nu am avut prea mulţi bani, iar în ultima vreme mi-am investit toţi bănuţii în afacere. Aici locuiesc, am zis şi am fluturat din mână. Casă, dulce casă.

Jay m-a privit uşor surprins.

— Îmi poţi spune cum a rămas invalid tatăl tău?

A pus întrebarea încetişor, cu o expresie ezitantă pe chip, neştiind sigur dacă întrecuse vreo limită. Am oftat, simţind un scurt junghi de vinovăţie. Ca prietenă, fusesem foarte distantă din mai multe puncte de vedere, dar Jay fusese întotdeauna deschis cu mine.

— Mama şi tata s-au căsătorit de tineri şi m-au făcut chiar înainte ca tata să ia parte la Războiul din Golf, unde a suferit un traumatism cranio-cerebral şi şi-a pierdut un picior. Nu am amintiri cu el de când eram mică, dar, după spusele bunicii, când s-a întors, era… o cu totul altă persoană, am zis eu cu un oftat. A ajuns efectiv o umbră palidă a ceea ce fusese cândva. Mama nu a mai suportat şi pur şi simplu… a plecat. Ne-a părăsit. După ce bunicii mei au murit, doar eu i-am mai rămas.

M-am cufundat în tăcere, iar Jay m-a privit ţintă pentru câteva secunde.

— De când ne-am cunoscut, ăsta e singurul lucru pe care l-ai împărtăşit cu mine legat de trecutul tău.

— Ştiu că nu sunt cea mai sociabilă persoană, am

spus eu cu un râset posac. Trecutul meu... Îmi vine greu să vorbesc despre asta.

Îmi era greu şi doar să îmi amintesc de trecut.

— Iar fantoma trecutului a revenit să te bântuie, a zis el.

— Da, am oftat eu. Se pare că forţele trecutului s-au ciocnit cu ceea ce sperasem să fie forţele viitorului, am spus eu şoptit, într-un iureş de cuvinte, tristeţea copleşindu-mă încă o dată.

Jay şi-a înclinat capul, aşteptându-mă să continui.

— După cum ai citit în scrisoarea din partea avocaţilor ei, bunica fostului meu soţ vrea să-mi ia clădirea, şi se pare că va reuşi.

Sprâncenele lui Jay s-au încreţit, iar el s-a lăsat pe spate, punându-şi glezna de la un picior pe genunchiul de la celălalt.

— De cât timp sunteţi divorţaţi?

Am clătinat din cap, întorcându-mi pe moment privirea în altă parte.

— De şapte ani. Eu aveam 18 ani când ne-am căsătorit şi numai 20 când am divorţat. Practic vorbind, mariajul nostru s-a încheiat înainte să înceapă. Eram doar o copilă prostuţă, care nu înţelegea cum e viaţa de fapt.

— Bun. Şi cum anume vrea bunica fostului tău soţ să-ţi ia clădirea?

— Fostul meu soţ provine dintr-o familie deosebit de bogată. Ei au avut mereu bani şi fac bani în continuare. Fiecare generaţie şi-a bătut capul ca să contribuie semnificativ la sporirea averii familiei. Înainte să ne căsătorim, bunica lui m-a convins să semnez un contract prenupţial. Eram tânără, naivă. Credeam că aveam să fim împreună pentru totdeauna, aşa că ce mai conta ce semnam? am spus eu trăgând

adânc aer în piept, încercând să îmi reprim sentimentele trezite de amintirea acelor vremuri. Dane a cumpărat clădirea de pe Providence Parkway chiar înainte să ne căsătorim, cu intenţia de a mi-o dărui, pentru a-mi putea deschide afacerea mult visată.

Mi-a făcut-o cadou de nuntă şi a trecut-o pe numele meu, dar de abia după ce ne-am căsătorit.

M-am uitat la Jay, care îşi coborâse piciorul pe podea. Aplecat în faţă şi cu coatele pe genunchi, mă asculta cu atenţie.

— Pe timpul procesului de divorţ, Dane s-a oferit să pună nişte bani deoparte pentru mine, în pofida acordului nostru. Am refuzat, spunându-i că nu îmi doream nimic altceva în afară de clădire, iar el a consimţit. Eram convinsă că asta a fost tot, am zis şi am clătinat din cap, dezgustată de propria mea naivitate. A fost o experienţă dureroasă. Probabil nu gândeam limpede atunci, dar, în orice caz, ce Dumnezeu putea face familia lui cu o clădire dărăpănată de la marginea oraşului?

— Şi ce *are* de gând să facă?

— Se pare că va construi un mare parc industrial. Deja a cumpărat firmele din zonă.

— Ca să ce? Să facă profit din vânzarea lor?

— Presupun că da, am zis eu ridicând din umeri.

— Deci clădirile dărăpănate de la marginea oraşului au devenit acum proprietăţi imobiliare de lux.

— Aşa se pare, am recunoscut cu un oftat. Doar că familia Townsend este deja putred de bogată. Chiar nu pricep.

— Bogaţii nu consideră niciodată că au suficienţi bani, zise Jay clătinând din cap.

— Aşa o fi. Mi-am muşcat buza. Numai că… Luella Townsend m-a urât întotdeauna. Nu mi-am imaginat că

încă o face, după atâta amar de vreme.

— Este un potenţial inamic redutabil, spuse Jay cu o expresie mohorâtă. M-am interesat în legătură cu ea. Din ce am găsit online, este efectiv ridicată la rang de celebritate în Colorado. Dar ce are cu tine?

— Aşa a fost mereu. Iniţial, am crezut că mă ura din cauză că nu aveam prea mulţi bani, considerându-mă o mică oportunistă care voia să-i fure nepotul şi averea. Totuşi, nici după ce am semnat contractul prenupţial nu a devenit mai prietenoasă. Şi se pare că şi acum manifestă acelaşi dispreţ faţă de mine. Am fost la clubul ei să stau de vorbă cu ea, dar a fost la fel de nemiloasă ca de obicei.

— I-ai spus că viaţa ta depinde de afacerea asta, nu?

M-am holbat la el preţ de câteva clipe. Vorbele lui mă luaseră pe nepregătite. Viaţa mea *chiar* depindea de afacere. Avea dreptate. Dumnezeule, afacerea era tot ce mai aveam. La 27 de ani, numai atât mai aveam. Probabil eram vrednică de milă, dar acela era purul adevăr.

— Mi-a dat treizeci de zile ca să eliberez sediul, am spus eu.

Jay şi-a strâns buzele, pe chip citindu-i-se dorinţa de a rezolva problema. După un minut, m-a întrebat:

— Te-ai gândit să-l suni pe fostul tău soţ?

M-a copleşit un val de căldură şi nelinişte.

— Nu, am spus eu clătinând din cap. Nu, nu vreau să vorbesc cu Dane.

— Nici măcar ca să salvezi Thistles and Thatch? Sau întregul magazin pentru nunţi?

— Cu ce m-ar putea ajuta el? Ar trebui să apelez la un avocat, dar am căutat pe Google, iar situaţia nu e deloc roz. Am semnat acordul prenupţial şi ştiam

perfect ce scria în el.

— Deci crezi că Dane ştie ce se întâmplă?

— N-am nici cea mai mică idee, am zis, ridicând din umeri.

— Audra, s-au mai câştigat procese pe baza înţelegerilor verbale. Între tine şi Dane a existat o înţelegere verbală. Dacă ajungeţi la un consens, ai şanse mari să câştigi procesul împotriva bunicii lui.

Am clipit. Un firicel de speranţă mi s-a strecurat pe şira spinării, dar tot aşa m-a străfulgerat şi teama. Nu puteam vorbi cu Dane. Nu voiam să mai vorbesc cu el vreodată. Nu… chiar nu *puteam.* Ba, mai mult, nici el nu voia să-mi mai vorbească. Nici acum, nici altă dată. Nicicând.

— Sună-l, Audra. Măcar afli dacă ştie ce se întâmplă. În cel mai bun caz, nici nu ştie, nici nu va fi de acord cu grozăvia făcută de bunica lui şi ar putea face ceva ca să o oprească. Chiar dacă argumentele tale juridice nu prea stau în picioare, poate că îl va asculta şi nu veţi mai ajunge în instanţă.

— Dacă nu cumva e şi el implicat.

— Corect, dar nu vei şti sigur până nu vorbeşti cu el.

Mi-am muşcat din nou buza, încă nesigură, dar simţindu-mă ceva mai bine decât înainte. Îmi venise şi mie mai devreme ideea să-l sun pe Dane, dar îmi scosesem repede din cap gândul acela care îmi provocase dureri de stomac, căutând în schimb pe Google informaţii privind acordurile prenupţiale şi dreptul de proprietate. Rezultatul căutărilor mele nu fusese încurajator, aşa că îi lăsasem lui Jay un mesaj vocal şi mă ghemuisem pe canapea. La insistenţele lui Jay de a lua iniţiativa şi de a-l suna pe Dane, având într-un fel acoperire – înţelegerea noastră verbală –,

am prins forţe proaspete.

„Să-l sun pe Dane? Îl sun”. Am inspirat adânc. Trecuseră şapte ani. Eram în stare să o fac. Dacă numai aşa îmi puteam salva afacerea – singurul lucru care îmi mai dădea putere să continui –, atunci puteam să o fac.

— Mulţumesc, Jay, am zis şi i-am zâmbit. Nu ştiu ce m-aş face fără tine.

Nu puteam decât să sper că siguranţa pe care tocmai o căpătasem nu urma să-mi aducă şi mai multă durere în suflet. Câtă suferinţă poate îndura un om? „Câtă suferinţă pot îndura eu?”

Capitolul 7

Audra

Ticălosul îmi respingea apelurile. Mă plimbam prin faţa mesei din bucătărie, formând numărul deja bine cunoscut, punând telefonul pe difuzor şi ţinându-l în faţa mea cât suna.

— Townsend Robotics.

— Cu Dane Townsend, vă rog, am spus eu oprindu-mă din mers.

A urmat o pauză şi s-a auzit ceva ce părea a fi un oftat nervos. În mod evident, secretara lui îmi recunoscuse vocea.

— Domnul Townsend nu este disponibil.

— Nu mai spuneţi!

De pe linia cealaltă s-a auzit o voce gâjâită, apoi secretara mi-a zis cu o dulceaţă prefăcută în glas:

— Vreţi să lăsaţi un mesaj?

— Sunt convinsă că ştiţi că sunt Audra Kelley. *Din nou.* I-aţi transmis celelalte mesaje din partea mea?

— A, bună dimineaţa, doamnă Kelley. Da, i le-am transmis pe toate. Domnul Townsend este foarte ocupat. Sunt sigură că vă va suna înapoi când va avea puţin timp liber.

— I-aţi zis că este o urgenţă?

Mi-am păstrat vocea calmă, deşi îmi venea să urlu.

— M-am asigurat de asta.

Nenorocitul! Simţeam înţepături de furie pe şira spinării, făcându-mă să-mi reiau pasul alert.

— Vă rog să-i spuneţi domnului Townsend că am sunat din nou, am zis eu băţoasă, cu maxilarul încleştat de frustrare. Mai spuneţi-i că este crucial să mă sune înapoi, vă rog. Şi amintiţi-i că mă presează timpul. Mulţumesc!

— Aşa voi face, doamnă Kelley, mi-a îndrugat ea înainte să închidă telefonul.

Am scos un mârâit furios şi am aruncat telefonul pe masă. Simţeam lacrimi fierbinţi inundându-mi ochii, dar nu le-am lăsat să curgă. Nu, nu aveam să plâng. Lacrimile nu ar fi rezolvat nimic.

Ştia. Ştia ce făcea bunica lui, de aceea mă evita. Asta era singura explicaţie logică. Nimeni nu e atât de ocupat pentru o scurtă convorbire telefonică, după zece apeluri ratate în decurs de o săptămână. Lua-l-ar naiba! *De ce?* Eram furioasă, dar nici nu-mi puteam ascunde rănile adânci din suflet. Povestea noastră nu avusese un final fericit. Ne lăsaserăm pradă unei dureri mistuitoare. Oare încă îmi purta pică? Dar trecuse atât de mult timp de atunci. Cu siguranţă… trecuse peste.

Oftând, m-am cufundat într-un scaun din bucătărie şi mi-am luat capul în mâini. Eu trecusem peste. Mersesem… mai departe. Sau cel puţin credeam că trecusem peste, pe cât îi e posibil unui om complet devastat. Înainte de toată nebunia asta, aş fi zis că

eram bine. Eram entuziasmată de reuşitele afacerii mele. Treceau săptămâni întregi fără vreo zi în care pur şi simplu, în mod inexplicabil, să mă simt dărâmată psihic şi să vreau să-mi petrec toată ziua în pat. Când aveam însă parte de astfel de zile, tot mă dădeam jos din pat. Da, aş fi putut spune că mă descurcam foarte bine.

Şi acum, dintr-odată, mă simţeam singură, plutind în derivă, fără un scop anume, în ape tulburi în care mă rătăceam şi în care nu puteam naviga. Nu suportam să mă simt pierdută, deznădăjduită şi atât de speriată, încât să mă trezesc în fiecare zi cu părul măciucă la ceafă.

Aşa cum se întâmplase… cândva.

„Nu, nu te gândi la asta. Nu o face”.

Cu toate acestea, aproape inconştient, m-am trezit rătăcind pe hol, până în camera de oaspeţi a cărei uşă olandeză ducea la mansardă. Am ezitat puţin înainte să întind mâna şi să învârt mânerul. Scârţâitul familiar mi-a trezit o mulţime de amintiri. Am luat repede o gură de aer. „De ce fac asta?” Totuşi, ca prin vis, mă simţeam neobişnuit de detaşată, de parcă m-aş fi aflat simultan în afară, privind de undeva de departe, şi înăuntru.

Aplecându-mă, m-am strecurat prin mica deschizătură şi am aprins lumina, urcând pe scările care scârţâiau. Mirosea a praf şi a naftalină, şi am strănutat o dată, mişcând o pânză de păianjen exact atunci când am păşit pe ultima treaptă. Grinzile erau destul de joase, astfel că a trebuit să merg ghemuită, îndreptându-mă spre lumina neclară care se strecura prin fereastra rotundă şi murdară. Când am ajuns acolo, unde lumina soarelui crea un petic difuz pe lemnul vechi, m-am pus în genunchi şi am privit în jur.

Locul era împânzit de cutii prăfuite, iar firele de praf pluteau alene în lumina slabă, contribuind la atmosfera ca de vis. Ochii mi-au zăbovit o clipă asupra coşului de gunoi gri, la dreapta ferestrei, iar o agonie lentă m-a cuprins înainte să-mi mut privirea. Departe… şi mai departe, până sus pe perete, unde un fluture albastru fusese pictat copilăreşte. Nu mai era altul pe acea porţiune de perete şi fâlfâia din aripi într-o singurătate stranie, ca şi cum aş fi ştiut de mult ce avea să rămână în urma lui.

Mi-am întors privirea de la fluturaşul solitar înspre locul unde erau desenaţi mai mulţi fluturi, în nuanţe diferite. Se căţărau pe partea superioară a peretelui şi năvăleau pe tavanul ascuţit – singura porţiune care fusese consolidată cu scânduri de lemn, nu doar cu grinzi. Fluturii îşi întindeau aripile şi zburau, umplând aproape tot spaţiul de deasupra mea, iar eu am schiţat un zâmbet.

Eu îi desenasem pe toţi, fără excepţie. Când mai făceam trăsnăi, mică fiind, şi eram trimisă în camera mea ca pedeapsă, obişnuiam să mă strecor în dormitorul de alături, cu tot cu ustensilele de desen, strecurându-mă apoi până în mansardă. Handicapul tatălui meu nu îi permitea să urce scările. Prin urmare, chiar dacă venea să mă caute, nu putea decât să mă strige de la parter. Acolo desenam fluturaş după fluturaş, vietăţi cu aripi delicate, care nu numai că erau minunate, dar îşi puteau lua zborul la cea mai mică adiere de vânt. Poate că asta îmi doream şi eu.

Am rămas în genunchi, în baia de lumină obscură, cu ochii închişi şi faţa în sus, ca şi cum mă rugam. Mă rugasem o singură dată în viaţa mea, dar rugăciunile nu îmi fuseseră ascultate, aşa că nu mă aşteptam să primesc vreun răspuns. Totuşi, locul acela îmi fusese

pe vremuri ascunzătoare, un fel de sanctuar, şi m-am lăsat învăluită de un sentiment îndepărtat de pace, în ciuda amintirilor neplăcute care dăinuiau acolo.

Nu mai eram un copil şi nu puteam rămâne acolo la nesfârşit, căutând alinare în tot felul de jocuri fanteziste şi în fluturaşi pictaţi. Privirea mi-a zăbovit pe coşul de gunoi. Eram prea speriată să mă apropii, iar teama şi dorul din mine creşteau în intensitate, asemenea unui vânt înfiorător. Mi-am întors privirea, trăgând din nou adânc aer în piept – cu ochii închişi preţ de o clipă –, şi, ferindu-mă de lumina soarelui, m-am îndreptat spre scări.

În timp ce îmi târşâiam picioarele în poziţia aia cocoşată, m-am împiedicat de podeaua denivelată şi mi-am pierdut echilibrul, prinzându-mă de o stivă de cutii prăfuite. Am înjurat printre dinţi. Cutiile s-au destabilizat, şi eu m-am îndreptat iute, în încercarea de a le opri căderea, dar nu am fost suficient de rapidă. Cutia învechită din vârf s-a rupt când s-a lovit de podea. Hârtii şi dosare au alunecat din ea, aterizând într-o grămadă dezordonată.

— La naiba, am mormăit eu din nou.

Nu aveam timp să strâng. Aveam să aduc o altă cutie şi să pun toate acele hârtii vechi în ea, mai târziu. Nu era ca şi cum ar fi fost printre ele ceva important. Din câte mi-am putut da seama după hârtiile din vârf, erau doar nişte vechi documente fiscale.

Chiar când m-am pus din nou în mişcare, am observat printre celelalte hârtii ceva ce părea a fi o scrisoare. M-am aplecat şi am ridicat-o, încruntându-mă la vederea numelui „Bea” mâzgălit pe plic. *Cine mai era şi Bea?*

Scrisoarea era sigilată, dar lipiciul era atât de vechi, încât, atunci când am pus mâna pe el, sigiliul s-a

desfăcut cu uşurinţă. Am desfăşurat hârtia, cu ochii aţintiţi asupra textului:

Draga mea Bea,

Mă doare sufletul să-ţi scriu asta. Ştiu totuşi că fac ceea ce trebuie. Dacă aş fi egoist, aş veni astăzi. Aş fugi cu tine în lume, conform planului nostru, şi mi-aş petrece tot restul vieţii iubindu-te. Ar fi floare la ureche pentru mine, Bea. Floare la ureche. Dar aş fi un mare egoist, pentru că nu ţi-aş putea oferi niciodată viaţa pe care o meriţi. Am atât de puţini bani, insuficienţi pentru a ne începe o viaţă împreună. În cele din urmă, realitatea de zi cu zi ar avea un impact mai mare decât dragostea noastră nebună şi, trebuind să renunţi la tot pentru mine, ai ajunge să mă urăşti. Nu mi-aş ierta-o niciodată. Nu aş putea trăi privind cum flacăra din ochii tăi s-ar stinge încet. Nu aş putea îndur ca eu să fiu de vină.

Nu voi veni astăzi, Bea. Nici măcar nu-ţi voi trimite scrisoarea aceasta, pentru că te cunosc şi ştiu că ai încerca să mă faci să mă răzgândesc, iar eu nu m-aş putea împotrivi ţie. Scriu asta mai degrabă pentru mine, pentru a-mi confirma că fac ce e corect. Pentru a-mi reaminti că arborele protejează floarea, chiar dacă rămâne îngheţat pe vecie.

Nu te voi mai strânge în braţe niciodată, deşi tânjesc după asta neîncetat, dar te voi purta în suflet zi de zi, pentru tot restul vieţii mele.

Al tău pentru totdeauna,

Wallace

Am recitit scrisoarea şi m-a cuprins tristeţea atunci când am observat data, în partea de sus. Cât de dramatic! Adică, înainte să o întâlnească pe bunica, bunicul iubise o altă femeie şi o părăsise fără nicio explicaţie? O femeie pe nume Bea? Am împăturit scrisoarea la loc, dorindu-mi ca bunicul meu să fie încă în viaţă pentru a-mi răspunde la întrebări. Mi-am amintit de bunicul – un om ferm, dar blând, care întotdeauna păruse să aibă o umbră de tristeţe în ochi. Îmi spusese că strămoşii familiei noastre erau indieni din triburile Cheyenne şi că moştenisem structura osoasă şi părul închis la culoare de la el. Eram prea mică atunci când a murit, aşa că întotdeauna am pus amărăciunea din privirea lui pe seama condiţiei tatălui meu, negândindu-mă vreodată, ca orice copil, că trăise lucruri şi în afara familiei. Bunica era o femeie cumsecade, dar mereu mi se păruse că între ea şi bunicul era mai degrabă o relaţie de prietenie, nu o relaţie de iubire adevărată, pasională. M-am uitat la scrisoare. Nu aveam să aflu niciodată cine era acea Bea. Luase secretul cu el în mormânt.

Am pus scrisoarea în vârful grămezii dezordonate de hârtii şi am mers tot înainte spre scări. Tocmai mi se adusese aminte că oamenilor li s-au întâmplat dintotdeauna lucruri rele, iar viaţa şi-a urmat cursul normal. M-am îndreptat spre camera mea, am făcut repede un duş şi m-am pregătit să plec la birou. Dacă aveam să continui să mă agăţ de o speranţă, trebuia să mă comport de parcă problema mea avea o rezolvare. Dacă permiteam ca afacerea mea să se prăbuşească ar fi fost ca şi cum aş fi recunoscut că Luella Townsend câştigase deja lupta.

Când am intrat în studioul meu, o oră mai târziu,

Jay era deja acolo, cu o ceaşcă de cafea în mână.

— ’Neaţa, rază de soare.

Am zâmbit în timp ce-mi dădeam jos haina.

— Tot nu te-a sunat? m-a întrebat el.

Am apreciat că mi-a vorbit cu duioşie în glas, dar m-am simţit stânjenită. În mod evident, îi era milă de mine.

— Încă nu, am răspuns fără să ezit. Am sunat din nou azi-dimineaţă. Secretara lui îmi tot spune că i-a transmis mesajele din partea mea, am spus eu oftând, punându-mi haina în cuier şi aruncându-mi geanta pe masă.

Jay a ieşit de după birou, sprijinindu-şi fundul de el.

— Dacă nemernicul nu te sună înapoi, du-te la el şi fă-l să-ţi vorbească.

— Nu pot. E în California.

— Ştii că între timp s-au inventat avioanele.

— Să iau avionul până în California? Am izbucnit într-un râs înăbuşit. Mi se pare… un pic prea radical.

— Având în vedere că o femeie încearcă să te lase fără sediu şi fără bani, eu zic că e cazul să iei nişte măsuri radicale.

— Să iau avionul până în California şi să-l înfrunt?

Mi-am muşcat buza cu îngrijorare.

— Nu văd altă variantă, a zis el ridicând din umeri.

Mi-am simţit pieptul strâns ca într-o menghină. Una era să-l sun pe Dane… Furia pe care o simţeam din cauză că nu mă suna înapoi îmi dădea curaj să continui să-l sun. Dar alta era să mă şi văd cu el. Am simţit un junghi în stomac şi, fără să stau pe gânduri, mi-am pus mâna pe pântec. Pur şi simplu, nu ştiam dacă aveam să găsesc în mine puterea de a merge la Dane – de a da ochii cu el.

— Ce s-a întâmplat de fapt între voi doi? a întrebat

Jay. Adică, ştiu că ai spus că eraţi tineri, dar…

L-am privit fix în ochi. Îşi lăsase propoziţia neterminată. „Ce s-a întâmplat de fapt între voi doi?”

— Pur şi simplu, am spus eu clătinând din cap, eu, adică noi… ne-am căsătorit pentru că rămăsesem însărcinată, am zis ezitant. Copilul nostru, mi-am dres eu glasul, nu a… nu a supravieţuit. Iar apoi… ne-am înstrăinat. Căsnicia noastră nu a supravieţuit.

„Era cât pe ce să nu supravieţuiesc nici eu”.

— La naiba, Audra, îmi pare aşa rău!

— E în regulă, am zis, schiţând o grimasă. A trecut mult timp de atunci, iar eu… am trecut peste, înţelegi tu, pe cât e posibil într-o astfel de situaţie. Nu mă mai gândesc la asta.

Nu mă mai gândeam la el. Am simţit un impuls de vinovăţie la auzul propriilor cuvinte, conştientizând cât de greşită, deşi adevărată, fusese afirmaţia mea. Avusesem eu grijă să fie adevărată, pentru că numai aşa putusem face faţă.

Jay mă urmărea cu atenţie, uşor încruntat şi cu aceeaşi privire plină de compasiune.

— Este deja un lucru obişnuit ca mariajul să nu mai reziste mult timp după ce cuplul a pierdut un copil.

— Da, ştiu, am încuviinţat eu. Ăăă… nici noi n-am fost mai breji. Ca să nu mai spun că toţi ne puneau beţe-n roate. În fine.

M-am întors şi am început să răsfoiesc nişte hârtii de pe birou, nevrând să mai vorbesc despre asta, căci, ca să vorbesc, trebuia să mă şi gândesc la asta.

— Mai bine fă-ţi timp azi să te gândeşti dacă să mergi să te vezi cu Dane, bine? m-a rugat Jay cu blândeţe.

Am încuviinţat din cap. În realitate însă, nu aveam bani de avion. Avansul din partea familiei McMaster

urma să intre peste o zi sau două, aşa că m-am gândit că aş fi putut lua o parte din bani pentru a plăti un bilet de avion şi o cameră la hotel pentru două zile.

Dar după aceea nu mi-ar fi rămas decât să sper că aveau să-mi ajungă banii pentru toate florile şi consumabilele pentru nuntă, care urma să aibă loc peste două luni.

În orice caz, dacă stăteam cu mâinile-n sân, rămâneam fără afacere până atunci.

I-am spus lui Jay că merg să-mi pun o ceaşcă de cafea. Am ieşit din studio şi m-am îndreptat spre bucătărie. Pe drum, m-am oprit în dreptul balustradei, uitându-mă la foaierul de la parter, pe care îl admirasem – crezând că îmi aparţine – cu doar o săptămână în urmă. Viaţa se poate schimba într-o clipită. Cine putea şti asta mai bine decât mine?

Numai că unele lucruri nu pot fi îndreptate. Totuşi, poate că *puteam* îndrepta situaţia dacă îmi asumam riscul şi luptam.

Cameramanul, care închiriase un spaţiu la parter, a intrat pe uşa din faţă şi, zâmbind, mi-a făcut cu mâna, îndreptându-se spre biroul său. I-am întors zâmbetul şi i-am făcut şi eu cu mâna. Chestia era că ceea ce se întâmpla nu mă afecta doar pe mine. Gândul acela mă obseda şi mă ţinea trează până târziu în noapte. Clădirea mea găzduia afacerile mai multor oameni, dintre care unii deja plătiseră chiria pentru anul respectiv. Alocasem deja acele sume pentru renovare. Ar fi trebuit să mă îndatorez ca să pot pune banii la loc. Şi-ar fi pierdut şi alţii sediul şi, deşi le-ar fi fost mai uşor să se mute şi să o ia de la capăt altundeva, ar fi fost totuşi o dezamăgire şi o încercare grea pentru ei.

După ce mi-am făcut cafea, m-am întors în studio, m-am aşezat la birou şi am deschis computerul. Mi-am

scos telefonul mobil ca să verific din nou dacă ratasem vreun apel de la Dane în cele cinci minute în care fusesem plecată din birou. Cuprinsă de un alt val de indignare, am lăsat telefonul din mână şi am intrat pe internet.

— Jay, cum se rezervă online biletele de avion?

— Cu ce companie aeriană zbori de obicei?

— Nu am mai zburat niciodată.

— Nu ai mai *zburat* niciodată?

M-a privit derutat. Am clătinat din cap.

— Nu ai plecat în luna de miere?

— Nu… nu ne-au permis-o circumstanţele. Ştiu că e lamentabil, dar nu am fost niciodată plecată din Colorado.

Jay s-a ridicat şi s-a îndreptat spre biroul meu.

— Ei bine, ar cam fi timpul. Mi-aş fi dorit totuşi să se întâmple în alte împrejurări.

A intrat pe un site şi mi-a arătat unde să introduc datele călătoriei. Am ales ziua de miercuri, pentru că m-am gândit că Dane avea să fie la birou. Nu puteam merge în weekend, căci el probabil ar fi fost acasă, şi habar n-aveam unde locuia – ori cu cine – sau cum să aflu asta. La gândul că Dane ar fi putut trăi cu altă femeie, stomacul mi s-a făcut ghem, dar am alungat sentimentul cum am ştiut eu mai bine, hotărâtă să nu mă mai gândesc la asta. „De ce n-ar fi făcut-o, până la urmă? Băiatul pe care l-am iubit cu disperare cu atâţia ani în urmă merita să fie fericit”. M-am îngrozit când s-au încărcat pe pagină zborurile disponibile.

— Da, mi-a spus Jay, te costă mai mult dacă faci rezervarea în ultimul moment. Dar tot cred că merită.

— Dacă e plecat din oraş? am zis eu, gândind cu voce tare.

Nu mi-aş fi permis nici înainte biletul acela de

avion. Şi dacă, odată ajunsă acolo, aveam să îmi dau seama că totul fusese în zadar?

— Fă-ţi asigurare de călătorie, a spus Jay. În felul ăsta, dacă apare vreo problemă, îţi poţi modifica zborul.

Am încuviinţat din cap şi, înainte să mă răzgândesc, am tras adânc aer în piept şi am finalizat tranzacţia.

Plecam în California. Urma să-l văd pe Dane Townsend după şapte ani lungi şi, pe alocuri, singuratici. Deşi trecuse multă vreme, tot nu mă vedeam suficient de pregătită.

Capitolul 8

În trecut...

Audra râse, învelindu-se şi mai bine în pătură.

— Doamne, e cumplit de frig. E o nebunie.

Ea şi Dane stăteau pe o cuvertură veche, sub un copac, la marginea unui iaz îngheţat, pe moşia familiei lui Dane. Lângă docul mic şi şubred se afla o barcă cu vâsle veche, din lemn, blocată în apa îngheţată. Era mijlocul iernii şi, cu toate că afară erau doar vreo patru grade Celsius, aerul era curat şi răcoros, fără nicio pală de vânt.

Dane zâmbi şi se trase mai aproape. Ridică pătura cu care îşi acoperise umerii şi o înveli, astfel încât să fie lipiţi unul de celălalt, încălzindu-se reciproc. Audra îi inspiră mirosul curat, masculin, simţind acelaşi fior pe care parfumul lui i-l stârnise întotdeauna.

— E momentul ideal să mă giugiulesc cu iubita mea, zise el.

Ei îi săltă inima de bucurie la auzul cuvintelor lui.

Iubita lui. A lui Dane Townsend. Încă simţea un fior de neîncredere de fiecare dată când se gândea la asta, chiar dacă trecuseră deja câteva luni de la ziua aceea când el îi ceruse să fie a lui.

— Iarna a fost mereu anotimpul meu preferat.

Audra zâmbi uşor, privind iazul îngheţat.

— Foloseşte cineva barca pe timpul verii?

— Nu, acum nu. Când încă trăia, bunicul obişnuia să vină aici să pescuiască. Bunicii mele nu i-a plăcut asta niciodată. Nu putea suporta când el venea acasă mirosind a macrou. Se ducea în camera ei şi trântea uşa, zise el chicotind. Barca nu mai fusese folosită de ani buni atunci când eu, Dustin şi Dalila am descoperit-o. Când eram mici, obişnuiam să ne furişăm aici ca să înotăm. Ne luam la întrecere până pe malul celălalt.

Iazul nu era prea mare, dar Audra trebui să mijească ochii ca să vadă malul celălalt. Îşi închipui un băieţel în apă, dând din mâini şi din picioare, neavând pe nimeni care să-l salveze în caz că avea nevoie de ajutor, şi simţi un fior de spaimă pe şira spinării.

— Dacă ţi s-ar fi pus un cârcel sau ai fi obosit la jumătatea cursei? întrebă ea încruntată.

Dane clătină din cap.

— Unul dintre noi vâslea. De barcă erau legate veste de salvare, pentru cei doi competitori. Aveam semnul nostru. Dacă eram vreodată în pericol, ridicam două degete, uite aşa, zise el, scoţând o mână din pătură şi ţinând mâna în aer, cu degetele în formă de V, ceea ce însemna că aveam nevoie de ajutor şi nu puteam exprima asta în cuvinte.

— Hmm, îngână ea.

Era ilogic de afectată. Dacă i s-ar fi întâmplat ceva în toţi acei ani? Dacă nu ar fi intrat la cursul ei de desen în acea zi? Dacă nu l-ar fi întâlnit niciodată?

— Ei bine, se pare că erai pregătit.

Până şi ea îşi simţise tonul nemulţumit.

— Ce drăguţ că îţi faci griji pentru ceva ce s-a întâmplat cu atâţia ani în urmă, chicoti el, trăgând-o mai aproape.

Privind cum ochii lui Dane sclipeau de bucurie, Audra scoase un râset înfundat.

— Eşti imposibil.

Cu inima plină de drag, se făcu ghem lângă el, absorbindu-i fierbinţeala trupului. Era acolo. Îl întâlnise. Soarta nu i-l răpise înainte să aibă ocazia să îl iubească. Înainte să dea culoare vieţii ei.

— Dar tu? Ce prostii făceai când erai mică?

— Nimic ieşit din comun, zise ea scuturând uşor din cap. Obişnuiam să desenez fluturi în mansardă, apoi dansam şi făceam piruete lângă ei. O prostie.

Ea izbucni într-un râs scurt, sfios, dar el nu îi zâmbi. Doar îşi înclină capul, cu un soi de seriozitate în privire, pe care Audra nu ştiu cum să o interpreteze.

— Fluturi?

Ea încuviinţă din cap, povestindu-i cum se furişa acolo sus atunci când avea probleme, desenând fluturi care se revărsau ca un caleidoscop pe pereţi şi pe tavan. Audra vorbea lent şi oarecum şovăielnic, încă timidă şi neobişnuită să-şi dezvăluie secretele – nici măcar pe cele banale, copilăreşti.

— De ce fluturi? întrebă el încetişor, chiar când un fulg de nea îi ateriză pe nas.

Audra aruncă o privire spre cer şi miji ochii, observând mai mulţi fulgi pufoşi învârtindu-se în aer.

— Nu ştiu, şopti ea.

Aerul era rece, dar ea se simţea confortabil şi, la drept vorbind, în siguranţă. Nu voia doar să facă schimb de informaţii cu el sau să-i dezvăluie

amănuntele vieţii ei. Voia să-i spună cine era cu adevărat, să răspundă la întrebări pe care nimeni altcineva nu i le mai pusese vreodată. Pentru că avea încredere în el.

— Presupun că era o modalitate de a exprima ce aveam în suflet. Mereu am avut senzaţia că viaţa mea e... ştearsă, zise ea, lăsând o dâră în aerul îngheţat. Era ca şi cum aveam o multitudine de gânduri, de sentimente şi de... visuri pe dinăuntru, dar totul în jurul meu era în alb şi negru. Amuţit, într-un fel, zise ea. Se îmbărbătă, în vreme ce inima îi bătea cu putere în piept. Asta până să te cunosc pe tine.

Lui Dane îi tresăltă inima de bucurie, pulsul încetinindu-i când fu cuprins de o fericire netulburată. „Până să te cunosc pe tine”. *Vorbele îi răsunau în urechi, aducându-i zâmbetul pe buze.*

— Doamne, Audra, numai la tine mă gândesc tot timpul, şopti el, aplecându-se să o sărute.

Audra îşi dădu capul într-o parte, astfel încât gura ei să-i fie mai accesibilă lui Dane. Scoase un oftat înăbuşit, de plăcere, având încredere necondiţionată în el. Dane nu se sătura niciodată să o sărute, să-i simtă limba alunecând uşor peste a lui, să o exploreze în amănunt. Audra scotea gemete înfundate, care îi făceau lui Dane tot corpul să zvâcnească şi să se încordeze. Îl făcea să simtă plăcere şi durere în acelaşi timp. Deşi mică şi delicată, era totuşi suficient de puternică încât să-l ţină sub control cu doar o privire insistentă. Zâmbetul ei discret pur şi simplu îi înmuia genunchii.

Îşi strecură mâna pe sub tivul cămăşii lui, lipindu-şi palma de partea inferioară a pântecului. Dane scoase un geamăt, cu muşchii încordaţi. Părând stârnită de

sunetul chinuitor de plăcere, ea îi desfăcu blugii şi, strecurându-şi mâna înăuntru, îi cuprinse mădularul erect.

— O, Doamne, Audra, scumpa mea, opreşte-te. Sunt atât de... O să...

Nu îşi duse vorba până la capăt. Dane gemu din nou de plăcere, în vreme ce ea îl mângâia, explorându-i trupul.

— Te doresc, şopti ea.

Deschizând ochii buimac, el îi citi pe chip aceeaşi dorinţă pe care o simţea şi el.

— Eşti sigură?

Încuviinţând din cap, Audra se întinse pe spate pe cuvertură, în vreme ce Dane trase cealaltă pătură peste ei, continuând să o sărute. Gura ei era dulce, umedă, fierbinte, în ciuda aerului geros din afara adăpostului lor intim. După ceea ce păreau ore întregi de explorare intimă, Dane îşi puse prezervativul, cu mâinile tremurând de cât de excitat era. Se înfipse în trupul ei strâmt, iar Audra făcu o grimasă de durere pentru o clipă, înainte de a se relaxa şi de a-l fixa cu privirea aceea încrezătoare care îl făcea să se simtă ca un supererou. El începu să se mişte înăuntrul ei, dar ştia că nu avea să reziste prea mult, fiind extrem de excitat. Îşi coborî o mână înspre locul unde trupurile li se contopeau, iar ea se arcui gâfâind, în timp ce el o dezmierda. Dane strânse din dinţi, încercând cu disperare să mai reziste, în aşteptarea orgasmului ei. Dumnezeule, ce sentiment aparte să fie înăuntrul ei când ea ajungea la orgasm. Îi putu simţi eliberarea. Era cel mai încântător şi incitant lucru pe care îl experimentase vreodată. Audra îi strigă numele şi îşi trecu degetele pe pielea lui, în vreme ce el se cutremura de extaz.

După aceea, în vreme ce stăteau întinşi unul lângă celălalt, toropiţi amândoi, Dane o sărută pe gât în jos, iar ea zâmbi fericită, privind fulgii de zăpadă continuând să coboare încetişor în jurul lor. Dane avea senzaţia că o lume cu totul nouă i se deschisese în faţa ochilor, o lume mai prietenoasă. În timp ce el îşi freca nasul de urechea ei, Audra întoarse capul, întinzând mâna după florile delicate, de un verde pal, care răsăreau prin pătura de zăpadă. Ea icni uşor, iar el îşi înălţă capul, cu o privire leneşă şi ochii plini de mulţumire.

— Ce e?

— Bunicul meu mi-a spus legenda acestor flori. O ştii? întrebă Audra, arătând cu capul spre flori, apoi spre copacul care le proteja.

Capitolul 9

Audra

În prezent...

Uitându-mă pe fereastra avionului, am observat cum se adunau cristale de gheaţă la colţurile stratului dublu de plexiglas. Avionul s-a zdruncinat brusc, şi mi-am îndreptat capul, ţinând ochii strâns închişi. Mai aflasem ceva: nu-mi plăcea să zbor. Din cauză că mă aflam la peste nouă mii de metri altitudine, emoţiile mă copleşiseră şi, în combinaţie cu motivul pentru care zburam, creaseră un ocean de nelinişte.

Am ieşit din zona de turbulenţe, aşa că am răsuflat uşurată, ţinând în continuare ochii închişi. Poate că, dacă aş reuşi să adorm, etapa aceea a călătoriei mele s-ar sfârşi mai repede. Fusesem atât de agitată de

această plecare, încât nu mă odihnisem prea bine cu o noapte în urmă. Îmi era greu să dorm; pe de altă parte, eram frântă de oboseală. Vuietul motoarelor devenise un zgomot îndepărtat de fond, mintea-mi tulburată părea să se liniştească, particulele pluteau în aer şi…

Stăteam într-un câmp plin cu flori atât de intens colorate, încât nu am putut decât să mă întorc încet şi să privesc cu încântare. Le cunoşteam pe toate: guraleului, lalele, maci, crini peruani. Aveam sentimentul straniu că locul acela fusese creat special pentru mine.

Mi-am trecut degetele peste o orhidee violet, cu petalele luminoase şi catifelate, în faţă suflându-mi o adiere răcoroasă.

M-am răsucit cu totul, pierzându-mi răsuflarea la vederea unui bărbat care se îndrepta spre mine. Am clipit, iar el mi-a zâmbit călduros.

— Audra.

— Bunicule, am rostit eu.

Ochii mi s-au mărit când, în spatele lui, am văzut-o pe bunica în lateralul unui copac înalt, iar pe tata stând de cealaltă parte*. În picioare.* Tata ţinea în braţe, cu grijă şi blândeţe, un ghemotoc de om înfăşat. Inima mi-a tresăltat, gâtul mi se uscase, iar dorul mă cuprinsese atât de brusc şi de intens, încât mă simţeam vulnerabilă. Un geamăt de dorinţă mi-a scăpat din gât.

— Trebuie să înfloreşti, Audra, a spus bunicul meu.

Încet, mi-am mutat privirea de la el spre ghemotocul cuibărit în braţele lui.

— Vreau… am murmurat eu, întinzându-mă după tata, după mult iubitul pui de om, pe care îmi doream atât de tare să îl strâng la piept. Vreau… am repetat.

— Încă puţin, a zis bunicul şi mi-a zâmbit din nou. Mai întâi, trebuie să înfloreşti.

Bunicul s-a uitat peste umăr la tata, iar tata,

părând mai liniştit decât îl văzusem eu vreodată, i-a zâmbit mai întâi lui, apoi mie.

— Războiul i-a răpit sufletul, iar eu mi l-am vândut pe al meu. Tu să nu ţi-l vinzi. Înfloreşte, Audra!

Cum adică să înfloresc? Nu am înţeles. Eu…

Am fost trezită de zăngănitul puternic şi am deschis ochii, ameţită şi dezorientată, tulburată de visul avut. „Înfloreşte, Audra”. Ce naiba fusese toată povestea asta? Mi-am îndreptat spatele, încercând să uit visul ciudat şi să îmi revin. Eram într-un avion, zburând spre California, pentru a mă întâlni cu bărbatul care pe vremuri mă privise cu dragoste, apoi cu durere în ochi, iar în final doar mă fixase cu o privire goală.

Am tras adânc aer în piept, lăsându-l să mi se mişte prin corp. „Doamne, ce vis!” îmi dăduse o senzaţie foarte ciudată. Trebuia să mă gândesc la altceva.

M-am uitat pe fereastră şi am văzut norii albi, văluriţi, croindu-şi drum pe cerul cenuşiu. Când m-am aplecat şi mai tare, cu fruntea lipită de geam, am putut vedea pământul şi chiar am reuşit să disting unele clădiri. Aterizam. Inima îmi bubuia în piept, răsunând mai tare decât turaţia zgomotoasă a motorului. „Încă te poţi răzgândi, Audra. Doar suie-te într-un avion şi du-te înapoi acasă”.

Ca să ce? Să o las pe Luella Townsend să-mi distrugă afacerea? Să stau ghemuită pe canapea – în casa unde timpul stătuse în loc – şi să aştept să se aleagă praful de mine? Mai fusesem tentată, dar nu o făcusem. Mă adunasem şi mersesem mai departe. Poate nu în toate aspectele vieţii mele, dar în unul sigur da. Thistles and Thatch. Asta m-a ţinut în viaţă –

şi la propriu, şi la figurat – fiindu-mi hrană pentru trup şi suflet. Nu mă puteam da bătută atât de uşor, fără a lupta.

Cu forţe proaspete, mi-am netezit părul pe spate, mi-am trosnit gâtul înţepenit, fiindcă dormisem câteva ore în fund, şi m-am pregătit de aterizare.

Deşi Aeroportul Internaţional San Francisco era aglomerat şi derutant, am reuşit să găsesc calea spre ieşire. Afară era plin de taxiuri şi de alte autovehicule. Cum stăteam doar două zile, nu îmi luasem bagaj de cală. Reuşisem să fac să-mi încapă tot în bagajul de mână. Trăgându-l după mine, am întrebat un bărbat îmbrăcat în uniformă cum să ajung la BART – zona de tranzit feroviar rapid –, iar douăzeci de minute mai târziu mă aflam într-un tren subteran care se deplasa rapid înspre centrul comercial al oraşului San Francisco. Slavă Domnului că Jay mă ajutase să planific totul în avans, altfel nu ştiu ce m-aş fi făcut.

A fost cât pe ce să nu reuşesc să cobor din cauza oamenilor care îmi stăteau în drum, dar m-am strecurat afară din tren chiar când uşile se închideau, reuşind la limită să nu îmi prind geanta în uşile trenului care pleca din staţie.

Am urcat scările şi, ieşind la suprafaţă, mi-am scos telefonul, căutând cum să ajung la hotelul unde aveam rezervare. Când m-am oprit în faţa hotelului, am icnit. Dumnezeule, era o dărăpănătură. Oftând, mi-am tras bagajul înăuntru. Trebuia să fiu cumpătată, aşa că rezervasem unul dintre cele mai puţin costisitoare hoteluri pe care le găsisem online. Speram doar să aibă aşternuturi curate.

M-am cazat fără bătăi de cap – femeia mai în vârstă de la recepţie abia dacă mi-a aruncat o privire, luându-mi datele şi întinzându-mi cartela de acces. Am

urcat cu liftul până la etajul trei, am intrat în cameră şi am examinat locul care îmi era casă pentru următoarele două nopţi.

Mai fusesem într-un singur hotel înainte, în noaptea nunţii: hotelul Four Seasons din Denver. Eu şi Dane merseserăm acolo cu maşina după cununia civilă. Era pentru prima oară când dormeam împreună în acelaşi pat. De fapt, copleşiţi de pofte trupeşti şi de romantism, nu dormiserăm mai deloc atunci. Poate că aş mai fi rămas pierdută în gânduri, meditând la tristeţea pe care amintirile o trezeau în mine, la cum fusesem îndrăgostită nebuneşte – la cum sufletul îmi fusese umplut de fericire şi speranţă –, dar mirosul ciudat din cameră m-a smuls din acele gânduri. Mi-am încreţit nasul simţind mirosul care plutea în aer – era ceva care îmi amintea de… hotdogi?

Mergând tot înainte, mi-am băgat capul pe uşa deschisă din dreapta mea, apăsând pe întrerupător. Era o baie mică, veche, dar părea destul de curată. În materie de băi, nu aveam parte de condiţii mai bune nici acasă – cel puţin, nu în acea etapă a vieţii mele –, aşa că nu aveam să mă plâng. Mă mulţumeam cu atât. Cum mă mulţumeam şi cu locuinţa mea. Cu dieta mea sărăcăcioasă. Cu viaţa mea personală.

Mă mulţumeam cu atât.

Patul părea şi el curat, dar tot am tras cearşaful şi am verificat salteaua, aşa cum mă învăţase Jay. Nu erau ploşniţe. Am întins cearşaful la loc şi m-am aşezat pe pat, oftând. Era încă destul de devreme, California fiind cu o oră în urmă faţă de Colorado. Căutând ruta pe hartă, am văzut că puteam ajunge din centrul oraşului până la locul de muncă al lui Dane, în Silicon Valley, într-o oră şi jumătate. Dacă mă grăbeam, poate reuşeam să-l prind după pauza de prânz.

Purtasem blugi şi un pulover în avion, dar poate că ar fi trebuit să mă îmbrac mai frumos pentru acea vizită. Avea vreo importanţă? Nu era ca şi cum scopul meu ar fi fost să-l impresionez. Era vorba despre o problemă personală. Chiar şi aşa, m-am ridicat şi am zăbovit câteva minute ca să mă aranjez. Mi-am dus trusa de toaletă în baie, mi-am pieptănat părul şi mi-am refăcut parţial machiajul, care se cam ştersese în timpul zborului.

Eram din nou agitată, dar ajunsesem atât de departe. Puteam merge şi mai departe. Pentru o clipă, pur şi simplu m-am privit în oglindă, analizând lucrurile pe care Dane le-ar fi putut vedea schimbate la mine. Aveam 20 de ani când mă văzuse ultima dată. Acum, arătam mai în vârstă, dar pielea încă îmi era luminoasă şi catifelată, iar părul închis la culoare mi-l aranjam într-un stil similar – şuviţele drepte îmi atingeau uşor omoplaţii. Eram drăguţă, nu frumoasă, iar timpul nu schimbase asta. Nu, nu mi se părea că mă schimbasem chiar atât de mult, doar că eu mă vedeam în fiecare zi, aşa că probabil nu eram cel mai bun critic.

Oare *el* cum arăta? Gândul asta mi-a adus fiori pe şira spinării. Fusese de tânăr extraordinar de frumos, aşa că eram sigură că şi la 70 de ani tot aşa ar fi. Mi l-am închipuit aşa cum arăta când îl întâlnisem prima dată – ochii îi râdeau de bucurie, iar zâmbetul îi juca fără oprire pe buzele frumos conturate. Era preferatul tuturor şi era perfect conştient de asta, dar eu mă îndrăgostisem de fapt de modestia din ochii lui, de capacitatea lui de a râde de sine şi de izvorul nesecat de bunătate din el. Observasem toate astea la el înainte să fi schimbat vreo vorbă unul cu altul. Şi, în timp ce îmi aminteam de ziua când îl întâlnisem pentru prima oară, imaginea zâmbetului lui efervescent din

mintea mea s-a preschimbat în expresia pe care o avusese pe chipul rece şi împietrit atunci când ne văzuserăm pentru ultima dată, în biroul avocatului, când el îşi ferise privirea.

Meritasem privirea aceea ostilă, dar mă duruse ca tăişul unui cuţit înfipt în locurile cele mai sensibile ale inimii mele.

Îndepărtându-mă de oglindă, am tras încet aer în piept. Puteam s-o fac.

Nu aveam de ales.

Capitolul 10

Audra

M-am aşezat pe acelaşi scaun pe care îl ocupasem cu o zi în urmă – acelaşi scaun de care stătusem lipită timp de patru ore de aşteptare tensionată, înainte ca secretara să-mi dea cu răceală vestea că Dane nu avea să se mai întoarcă în acea zi la birou după întâlnirea de afaceri la care participa. Îi recunoscusem vocea de la telefon. Am observat pe plăcuţa aurie de pe biroul ei numele Valentina Bellamy. Arăta de parcă ar fi fost partenera lui James Bond.

— Îmi pare rău, a spus ea, ţuguindu-şi cu un aer de superioritate buzele roşii, lucioase, în timp ce părul brunet, mătăsos, prins într-o coadă de cal, îi aluneca peste un umăr zvelt. Voi avea grijă să îi transmit că aţi trecut pe aici, sperând să-l întâlniţi.

Îmi venea să urlu.

Mi-am făcut din nou apariţia a doua zi, dis-de-dimineaţă, la ora nouă. Cu toate că Valentina părea luată prin surprindere de apariţia mea repetată şi deşi i-am văzut o străfulgerare de furie în privire, mi-a

zâmbit forţat, spunându-mi că Dane sosise deja, dar că era într-o şedinţă şi cel mai probabil urma să ia parte la şedinţe pentru tot restul zilei. I-am spus că aveam să aştept şi am luat loc pe acelaşi scaun, simţind cum fiecare celulă din corpul meu era pătrunsă de mânie pentru fiecare minut irosit. Cheltuisem bani pe care nu-i aveam doar ca să ajung acolo, şi nemernicul nu avea la dispoziţie nici măcar trei minute să stea de vorbă cu mine?

Încercam să-mi stăpânesc furia pentru că ştiam că, în interiorul meu, durerea sfâşietoare pulsa cu puterea unui gheizer care, dacă nu-mi păstram cumpătul, avea să erupă într-o explozie de... Ei bine, nu eram prea sigură de ce, căci nu fusesem niciodată genul de persoană care să răbufnească. Simţeam însă cum clocotea ceva în mine, ceva ce mânia reuşea să menţină în profunzime.

În celălalt colţ al sălii se ridicau bule în acvariul încastrat în perete, auzindu-se un sunet enervant, care în alte circumstanţe ar fi putut fi chiar liniştitor. M-am uitat înspre biroul Valentinei şi am văzut-o vorbind în şoaptă la telefon, stând mult prea aplecată pentru a-mi da seama ce spunea. După ce mi-a aruncat o privire, şi-a întors capul într-o parte, coborându-şi vocea şi mai mult. Oare vorbea cu Dane?

Am auzit apoi voci masculine de undeva din dreapta mea, de pe holul care ducea probabil la birourile direcţiunii. Am încremenit atunci când am auzit pe cineva râzând cu poftă. Era râsul lui Dane. Ştiam eu. Râsul lui îmi părea o comoară de mult rătăcită – pe cât de frumos, pe atât de tăios – şi mi-a adus un val brusc de bucurie, dar totodată mi-a străpuns adânc inima.

M-am ridicat în acelaşi timp cu Valentina. Privirile

ni s-au întâlnit – ea făcuse ochii mari –, iar eu m-am repezit la uşa care dădea în hol, ajungând înaintea ei, de vreme ce ea trebuia să înconjoare biroul.

Deschizând larg uşa, m-am repezit pe hol, unde trei bărbaţi stăteau de vorbă cu un aer degajat. Conversaţia lor s-a întrerupt brusc, iar trei perechi de ochi s-au întors spre mine atunci când m-am oprit în faţa lor, respirând greoi. Singurele perechi de ochi la care eram atentă atunci erau însă de un verde pal şi se umpleau încet de uimire, pe măsură ce Dane mă recunoştea.

— Aud…

— Îmi pare foarte rău, domnule Townsend, s-a strecurat pe lângă mine, a spus Valentina pe un ton ascuţit din spatele meu, lovindu-mă cu umărul atunci când mi-a sărit în faţă.

Prezenţa lui Dane mă tulburase, aşa că lovitura ei m-a făcut să mă clatin şi să mă împiedic.

Dane părea să se trezească dintr-o transă, clipind şi păşind spre mine. Mi-a prins mâinile, ajutându-mă să stau în picioare. Pentru câteva momente, pur şi simplu ne-am holbat unul la celălalt, încremeniţi. Şi-a trecut privirea peste chipul meu, deschizând gura ca şi când ar fi vrut să spună ceva, iar apoi închizând-o la loc.

— Voi chema paza, domnule Townsend, a spus Valentina, cu vocea cumva îndepărtată şi mult prea ascuţită.

Când Dane a întrerupt contactul vizual, am răsuflat uşurată.

— Ce? a întrebat el năuc.

— S-a strecurat pe lângă…

— E în regulă. Dane şi-a luat mâinile de pe braţele mele, iar eu m-am dat în spate, uitându-mă la obrajii Valentinei, îmbujoraţi de indignare, din câte îmi

puteam da seama. Te poţi întoarce la biroul tău, Tina.

Gura ei s-a închis într-o linie fermă. Cei doi bărbaţi cu care discuta Dane ne urmăreau curioşi, dar, după ce Dane i-a zis Tinei că poate pleca, au mormăit amândoi un „Ne vedem mai târziu” şi s-au îndreptat spre uşă.

— Dane... Domnule Townsend, sunteţi sigur că nu...

— Foarte sigur, Tina. Mulţumesc!

S-a uitat apoi la mine.

— Vrei să vii la mine în birou sau...

— Da, e bine la tine în birou. Mulţumesc!

A încuviinţat iarăşi din cap, cu ochii pironiţi asupra chipului meu, înainte să întrerupă din nou contactul vizual.

— Pe aici!

Valentina a pufnit uşor, după care am auzit zgomotul tocurilor ei şi uşa deschizându-se şi închizându-se în spatele meu. În vreme ce îl urmam pe Dane, îmi auzeam bătăile inimii în urechi. El a întors capul ca să se asigure că îl urmam, iar eu am inspirat adânc, în încercarea de a mă aduna. Făcând dreapta, s-a oprit în dreptul unei încăperi şi mi-a ţinut uşa ca să intru.

Biroul lui era spaţios, iar ferestrele dădeau spre o curte interioară plină de palmieri, cu o superbă fântână în mijloc. În faţa ferestrelor se afla un birou negru, elegant, în formă de L, cu vrafuri de hârtii împrăştiate peste tot. Se părea că Dane Townsend rămăsese la fel de dezordonat ca în adolescenţă.

Chiar în faţa mea era o mică zonă de relaxare, iar la dreapta am observat o masă pe care se afla ceea ce părea a fi o versiune în miniatură a... M-am îndreptat într-acolo.

— Ăsta-i parcul industrial pe care-l construieşti în

Laurelton? am întrebat eu.

S-a încruntat, dar a dat aprobator din cap. M-am uitat din nou la machetă, ducându-mă pe-o parte şi întorcându-mă pe alta, în timp ce o analizam în detaliu. Adevărul era că mi se părea frumoasă. Exista până şi o versiune în miniatură a lanţului muntos la care mă uitam în fiecare zi de la fereastra biroului meu. Înspre mijloc erau clădiri de birouri, dar niciuna dintre ele nu părea să aibă mai mult de trei etaje, probabil ca să nu blocheze priveliştea. În preajmă erau magazine şi străzi pavate, cu stâlpi de iluminat la fiecare colţ de stradă, de care atârnau ghivece cu flori. Aproape că părea un sătuc exclusivist din Elveţia. În apropiere erau restaurante, inclusiv terase în aer liber.

Thistle and Thatch devenise oficial o proprietate imobiliară de lux. Dacă aş fi fost sigură că depozitul îmi aparţinea în continuare, aş fi considerat un mare noroc să fie amplasat acolo unde era. Îmi şi imaginam miresele venind la magazinul meu, mergând apoi la unul dintre numeroasele restaurante extraordinare, unde puteau lua prânzul împreună cu mamele lor sau unde puteau organiza petrecerea de nuntă. Numai gândul la profitul posibil venea ca o lovitură zguduitoare pentru mine.

Când m-am întors cu faţa spre Dane, l-am surprins urmărindu-mă, cu o expresie de necitit pe chip. S-a îndepărtat de uşă şi s-a îndreptat spre mine, arătând spre zona de relaxare, care cuprindea un set modern de canapele gri tapiţate, cu o masă de un alb strălucitor între ele. Am clătinat din cap, prea stresată pentru a mă relaxa, prea agitată pentru a sta jos. Mi-am împreunat degetele, pe măsură ce îl măsurăm cu privirea. Era la fel de chipeş ca întotdeauna, ba chiar mai chipeş. „Lua-l-ar naiba!” Timpul fusese blând cu

Dane Townsend. Fusese dintotdeauna ravisant, cu structura lui osoasă clasică şi cu ochii deschişi la culoare, într-un contrast minunat cu părul închis la culoare. Dar vârsta adusese… rafinament frumuseţii lui şi un plus de masculinitate. Maxilarul îi părea mai proeminent, pometii mai ascuţiţi şi avea ţepi negri pe maxilar – nu avea barbă mare, dar nici nu era proaspăt bărbierit, cum obişnuia pe vremuri. De parcă mi-ar fi citit gândurile, a ridicat mâna şi şi-a frecat bărbia.

— Sunt, a spus el clătinând din cap, surprins să te văd, Audra.

— Chiar eşti?

Fruntea i s-a încreţit şi gura i s-a curbat uşor la un colţ.

— Da. Sunt şocat, de fapt. Ce faci aici? Şi de unde ştiai despre parcul industrial?

M-a cuprins mânia.

— Chiar ai de gând să te prefaci că nu ai primit niciunul dintre mesajele mele?

Clipind, şi-a dat uşor capul pe spate.

— Mesaje?

— Da. Ţi-am lăsat o mie de mesaje telefonice în ultima săptămână şi, cum nu te-ai deranjat să răspunzi, am luat avionul până aici. Stau de două zile în sala de aşteptare.

Făcând un pas, s-a aşezat pe braţul uneia dintre canapele, cu o expresie confuză pe figură.

— Stai, *ce?*

L-am urmărit preţ de o clipă, în inimă strecurându-mi-se o fărâmă de îndoială.

— Nu mi-ai primit mesajele? am întrebat eu, nevenindu-mi să cred.

— Nici măcar unul, a zis el şi a clătinat uşor din cap. Te-aş fi sunat înapoi.

Ridicându-se brusc, s-a dus la birou, a dat câteva hârtii la o parte şi, ridicând receptorul telefonului, a apăsat pe un buton.

— Da, domnule Townsend, s-a auzit vocea Valentinei prin difuzor.

— Te rog, Tina, vino puţin!

— Da, domnule.

Dane a pus receptorul înapoi în furcă şi şi-a înălţat capul, cu maxilarul încleştat. Când am auzit zgomotul tocurilor apropiindu-se de biroul lui, mi-am luat privirea de la el şi m-am uitat spre uşă. Am auzit o bătaie fermă în uşă, iar Dane a strigat:

— Intră!

Intrând, Valentina mi-a aruncat o privire, apoi i-a zâmbit dulce lui Dane.

— Cu ce vă pot ajuta, domnule?

— Aud... A făcut o pauză pentru a-şi drege glasul. Doamna Kelley mi-a spus că a lăsat mai multe mesaje – mesaje pe care eu nu le-am primit. Aş vrea să ştiu de ce.

Pe chipul Valentinei s-a aşternut o umbră de nelinişte.

— V-am lăsat mesajele pe birou, domnule, a zis ea zâmbind.

Dane s-a uitat mai întâi spre birou şi după aceea la ea. Fără să i se ceară, Valentina s-a îndreptat spre biroul lui şi, dând la o parte o grămadă mare de hârtii, a scos un mic teanc cu ceea ce păreau a fi mesaje telefonice. Pe bune? Sigur le pusese acolo în dimineaţa aia... în caz că mă întorceam. Dar de ce?

— Ar trebui să mă lăsaţi să vă fac ordine pe birou, domnule Townsend. După cum v-am mai spus, aş fi chiar bucuroasă. Oricând. Chiar şi după program.

De unde stăteam eu, nu-i puteam vedea faţa, dar

era limpede că flirta cu el. Deci de-aia. Dane părea supărat – din fericire, pe ea. Luându-i mesajele din mână, s-a uitat repede pe ele, apoi le-a aşezat înapoi pe birou.

— Şi de ce nu mi-ai spus că a venit să mă vadă? Nici ieri, nici azi?

— Nu mi-aţi zis că o aşteptaţi, domnule. După toate apelurile, m-am gândit că mi-aţi fi lăsat vorbă dacă o aşteptaţi. Sincer, când a sosit, a spus ea aruncându-mi o privire batjocoritoare peste umăr, am presupus că vă hărţuieşte.

Un muşchi a zvâcnit în maxilarul lui Dane.

— Ai întrecut orice limită, Tina! Nu te plătesc să *faci presupuneri.* Dacă se mai întâmplă aşa ceva, poţi să îţi cauţi în altă parte de lucru. E clar?

— Da, domnule, desigur.

El a încuviinţat din cap şi, când a văzut că secretara nu se mişcă, i-a spus:

— Poţi pleca.

Valentina s-a întors ezitant; privirea victorioasă i s-a şters de pe chip şi ea a părăsit încăperea cu ochii plecaţi în pământ. Dane a ieşit de după birou şi mi-a făcut din nou semn spre canapele. Am inspirat adânc şi m-am aşezat în faţa lui.

— Îmi pare rău, Audra. Tina este mai… Of.

A făcut o pauză, nepărând să ştie cum să-şi ducă ideea la capăt. „Foarte posesivă în privinţa ta”, am vrut eu completez, dar m-am abţinut. M-am întrebat în treacăt dacă relaţia lor era mai mult decât profesională, dar mi-am alungat gândul din minte. Nu mă interesa viaţa personală a lui Dane. Venisem acolo cu treburi.

— E în regulă, i-am spus, ca că nu trebuiască să-mi explice *atitudinea* Tinei.

Important era că mă aflam acolo.

A încuviinţat din cap, apoi s-a lăsat pe spate, privindu-mă nerăbdător. Puteam să jur că văzusem o urmă de îngrijorare în privirea lui. Asta m-a făcut să mă întreb dacă ştia cu adevărat despre intenţiile bunicii lui privind afacerea mea.

— Bunica ta vrea să-mi ia clădirea de pe Providence Parkway.

S-a încruntat din nou, înclinând capul într-o parte.

— Să facă... *Ce?* Ea mi-a spus că i-ai vândut clădirea şi că ai de gând să-ţi muţi afacerea în altă parte.

— Nu, nu-i aşa. Mi-a zis că trebuie să plec.

— Nu mai înţeleg nimic. Când am început să discutăm despre posibilele locaţii pentru parc, mi-a sugerat să cumpăr firmele din împrejurimi, iar eu i-am reamintit că firma ta se afla chiar la limită. Ulterior, mi-a spus că ţi-a făcut o ofertă generoasă, pe care ai acceptat-o.

Îl priveam cu gura căscată.

— Ba nu, am bombănit eu. Mă obligă să plec. Mi-a spus că oricum clădirea nu a fost niciodată a mea şi că, din cauză că am semnat acordul prenupţial, o revendică pur şi simplu. Mi-a dat treizeci de zile să plec, fără niciun fel de despăgubire.

Pentru câteva clipe, Dane pur şi simplu m-a privit încremenit. A înjurat apoi încetişor printre dinţi, trecându-şi mâna prin păr şi lăsându-l uşor ciufulit, aşa cum îmi aminteam că arăta la prima oră a dimineţii. În ciuda emoţiilor, a furiei şi, în mod evident, a tensiunii arteriale crescute, nu puteam nega atracţia copleşitoare pe care o simţeam faţă de omul acela care, pentru o foarte scurtă perioadă de timp, fusese al meu. Mă simţeam însă şi surprinzător de timorată.

Pentru că nu mai era al meu. Devenise un simplu străin. Un străin frumos.

M-am foit pe canapea, iar el şi-a îndreptat privirea spre mâinile mele, pe care mi le frecam în poală. Rămăsese cu ochii aţintiţi asupra lor, aşa că mi-am propus să stau nemişcată. Ridicându-şi apoi privirea, s-a uitat în ochii mei, dând afară, aparent plin de mânie, o gură de aer.

— Când s-a întâmplat asta?

A trebuit să îmi forţez creierul să revină la conversaţie. La bunica lui.

— Păi, cam acum o săptămână şi jumătate. Am petrecut o săptămână încercând să te sun.

În ciuda eforturilor mele, tot mi se simţea durerea din voce, aşa că mi-am dres glasul, sperând ca el să nu fi observat.

Ochii lui i-au întâlnit din nou pe ai mei, şi ceva s-a simţit între noi – ceva familiar, dar nedorit de mine. Ceva care mă îngrozea teribil, cum nu o făcea nici măcar gândul că-mi puteam pierde afacerea.

— Mă bucur că m-ai sunat, Audra, a spus el cu blândeţe. Şi îmi pare rău că bunica te-a minţit. Şi-a trecut din nou degetul de-a lungul buzei inferioare, iar ochii mei l-au urmărit. Dar, când a început iar să vorbească, am clipit, uitându-mă din nou în ochii lui. Bunica este… a spus el încruntat. A privit apoi în altă parte, de parcă ar fi încercat să-i găsească o scuză. *De parcă ar fi putut.* Este foarte ocrotitoare cu familia ei. Ştiu, poţi spune o mulţime de lucruri urâte despre Luella Townsend, dar cam la asta se rezumă totul. La dorinţa nechibzuită de a proteja.

Am clătinat din cap dezaprobator, cuvintele lui rupând vraja sub care mă aflasem. „Vino-ţi în fire, Audra!”

— Asta nu-i o scuză pentru ceea ce face.

— Bineînţeles că nu este.

Dane s-a ridicat, făcându-mă să tresar uşor. A ocolit măsuţa de cafea şi s-a aşezat pe canapea lângă mine. Mi s-a tăiat respiraţia când m-am întors spre el. Am avut impulsul de a mă îndepărta, de a mă ridica pentru a face din nou loc între noi. Era… era… era mult prea aproape de mine, şi nu-mi plăcea. Mirosul puternic al apei lui de colonie, *mirosul lui,* mă învăluise şi îmi înceţoşase mintea, făcându-mă să simt furnicături.

— Clădirea este a ta, Audra. Ţi-am făcut-o cadou, şi am să îndrept lucrurile. Nu trebuie să-ţi faci griji, voi vorbi cu Luella şi voi rezolva.

Uitându-mă la expresia lui serioasă, ştiam că spunea adevărul. Dane făcuse multe în timpul scurtei noastre căsătorii, dar nu mă minţise niciodată. Îmi mai ascunsese diverse lucruri, lucruri pe care nu ar fi trebuit să mi le ascundă, dar nu-mi spusese niciodată minciuni. Nu fusese niciodată genul acela de om şi nici nu credeam că se schimbase ceva între timp. Aveam o mulţime de sentimente contradictorii în mine, sentimente la care nu voisem să mă mai gândesc de când ne despărţiserăm. Am privit în altă direcţie, muşcându-mi buza.

— Mulţumesc, am şoptit în cele din urmă, trăgându-mă mai într-o parte pe canapea pentru a mai face puţin loc între noi.

Dane a mijit ochii, dar nu mi-am putut da seama ce însemna privirea lui.

— O suni tu sau cum ar trebui să…

Fie din cauza limbajului meu corporal, fie din motive personale, el s-a ridicat. Am răsuflat uşurată când s-a îndreptat spre birou. S-a răsucit spre mine,

sprijinindu-se de margine.

— Nu. O să vorbesc personal cu ea, a spus el încrucişându-şi braţele la piept, cămaşa mulându-i-se pe bicepşi. Luni aveam programată o videoconferinţă cu dezvoltatorii imobiliari, dar mă voi duce să mă întâlnesc cu ei faţă în faţă. Voi vorbi mai întâi cu Luella şi voi îndrepta lucrurile.

— Chiar crezi că va fi atât de uşor? Felul în care s-a comportat atunci când am mers să discut cu ea…

— Am spus că voi îndrepta lucrurile, a repetat el, fără să-mi spună dacă avea să îi fie sau nu uşor.

Oare bătrâna s-ar certa cu el? Dacă avea să rămână neclintită pe poziţie? Avea să rămână în picioare înţelegerea noastră verbală? Am inspirat adânc. Probabil că nici Dane nu ar fi putut răspunde la acele întrebări. Cu toate acestea, mă simţeam considerabil mai bine şi, chiar dacă eram agitată şi nesigură în apropierea lui după atâţia ani, satisfacţia îmi redase calmul lăuntric, de care aveam atâta nevoie.

— Mulţumesc, am zis eu. Înainte să vin aici, nu eram sigură dacă ştiai sau nu ce se întâmplă.

Şi-a încleştat din nou maxilarul, dar ochii i-au rămas neclintiţi, concentrându-se asupra mea.

— Doar nu te-ai gândit că o să stau cu mâinile-n sân, în timp ce Luella îţi ia clădirea şi încearcă să-ţi ruineze afacerea.

— A trecut ceva timp, Dane. Nu ne-am despărţit… nu ne-am despărţit tocmai în termeni amicali. Nu puteam fi sigură.

— Doamne, Audra, a spus el cu o durere în glas care m-a luat pe nepregătite. Credeam că mă cunoşti mai bine de atât.

— Te *cunoşteam,* Dane. Au trecut şapte ani de

atunci. Nu ne mai cunoaştem atât de bine.

M-a privit tăcut.

— Eşti sigură?

— Nu, eu… nu sunt sigură de nimic. Nu am nevoie să fiu sigură de nimic. Îţi sunt recunoscătoare că mă ajuţi şi îmi pare rău dacă te-ai supărat că m-am îndoit de tine, dar e de înţeles după ce nu mi-ai răspuns la…

— la cina cu mine diseară!

— Poftim?

— Cina, Audra. Trebuie să mănânci, nu-i aşa? Permite-mi să te invit la cină, să mai stăm de vorbă. Îmi poţi povesti despre afacerea ta şi despre ce ai făcut cu ea, astfel încât să am toate informaţiile necesare pentru discuţia cu Luella, iar eu îţi pot spune mai multe despre planurile cu parcul industrial, care te va ajuta, cu siguranţă, să îţi creşti afacerea.

Cina? Cu Dane? Nu, nu voiam să merg la cină cu Dane. Nici nu voiam să mă gândesc la cât era de riscant, din mai multe puncte de vedere. Totuşi, mergea în Colorado special ca să o înfrunte pe Luella pentru mine. Era drăguţ cu mine şi părea sincer nedumerit de acţiunile bunicii lui. Ce mare lucru era o cină? Urma să zboare până în Colorado pentru a-şi convinge, cu puţin noroc, bunica să îmi lase pentru totdeauna afacerea şi viaţa în pace, iar apoi avea să se întoarcă în California. Nu aveam să îl mai văd după aceea. Nu aveam efectiv niciun motiv să-l mai văd vreodată pe Dane Townsend.

— Doar cina, a spus el încetişor.

— Ăăă, în regulă, sună bine.

Umerii păreau să-i cadă treptat; întorcându-se, a ridicat receptorul din furcă.

— Apropo, mi-am luat brevetul de pilot în urmă cu trei ani. Mergem cu avionul meu în Colorado.

Înainte să apuc să răspund, a dus telefonul la ureche şi a tastat un număr. A început să dea ordine persoanei de la celălalt capăt al liniei telefonice. Deşi eram în stare de şoc, am priceput că cel mai probabil vorbea cu persoanele responsabile de pregătirea avionului pentru zbor.

A închis telefonul şi s-a întors spre mine.

— Am luat bilet dus-întors, i-am spus eu, clătinând din cap. Nu-i nevoie să faci asta.

— Poţi cere banii înapoi.

Am deschis gura să vorbesc, dar apoi am închis-o la loc. Restituirea banilor – chiar şi jumătate din sumă – ar fi fost o uşurare. Mi-am muşcat buza pentru o secundă. Cel mult două ore la cină cu Dane şi încă două ore în avion, unde mă puteam preface că dorm sau puteam citi? Puteam face faţă, *nu?*

— Bine, i-am spus eu, privindu-l în ochi.

— Perfect, a şoptit el, studiindu-mă cu ochii lui verzi într-un mod care m-a făcut să regret că-mi dădusem acordul cu doar câteva secunde în urmă.

Instinctul îmi spunea că o parte importantă din mine era în mare pericol.

Capitolul 11

În trecut...

Audra nu mai fusese niciodată într-o casă atât de grandioasă cum era reşedinţa familiei Townsend. Absolut niciodată. Abia dacă îşi dădu seama când Dane îi luă haina de pe umeri, privind cu uimire impozanta scară curbată, care pornea din podeaua de marmură a holului în care se aflau. Îşi suci gâtul în sus, spre superba pictură murală de pe tavan, care reda un cer

împânzit de nori albi, pufoşi, conturaţi într-un roz pal, dar şi păsări şi îngeri. Dacă ar fi putut, s-ar fi holbat la tavan ore în şir, în încercarea de a asimila toate detaliile, cu toate că privea de foarte departe. Era totuşi agitată. Mai fusese o singură dată undeva împreună cu familia lui Dane – la clubul lor, cu ocazia celei de-a 17 aniversări a surorii lui, Dalila – unde bunica lui Dane avusese un comportament glacial faţă de ea, aruncându-i priviri dispreţuitoare. O făcuse să se simtă neînsemnată, dezagreabilă. Cu durere în suflet, Audra conştientizase că purta o rochie banală şi nişte pantofi ieftini. Nu îi zisese lui Dane nimic despre asta, sperând din tot sufletul că bătrâna avea să se apropie de ea odată ce ar fi avut ocazia să o cunoască mai bine.

— M-am gândit că ţi-ar plăcea asta, îi şopti Dane la ureche, respiraţia lui caldă gâdilându-i pielea, făcând-o să se înfioare.

Audra zâmbi, întorcându-şi uşor capul pentru a-l putea vedea.

— Micul meu artist, zise ea şi râse încetişor.

Îşi ridică mâna, şi-o aşeză pe obrazul lui şi, întorcându-şi capul încă puţin, îl sărută scurt.

— Nici nu există termen de comparaţie între lucrările mele şi capodopera asta.

Se răsuci, lungindu-şi din nou gâtul, în timp ce Dane îşi freca nasul de el. Când auzi însă zgomotul unor pantofi cu toc, îşi lăsă mâna jos, îndepărtându-se de Dane.

Bunica lui Dane îşi drese glasul, iar Audra o privi cu blândeţe, ruşinată din cauză că îi surprinsese manifestându-şi afecţiunea inocentă. Ridicându-şi bărbia, doamna Townsend păşi în faţă.

— Audra Kelley. Mă bucur să te revăd. Îţi urez bun

venit în casa mea.

Îşi întinse mâna spre Audra, care i-o cuprinse la rândul ei. Strângerea doamnei Townsend era fermă, deşi mâna îi era rece şi osoasă. Audra îşi retrase mâna cât de repede putu, astfel încât să nu pară nepoliticoasă. Sau cel puţin aşa spera.

Audra zâmbi, rugându-se să pară mai sigură pe ea decât era de fapt.

— Doamnă Townsend. Aveţi o casă minunată. Mulţumesc că m-aţi invitat la cină!

Doamna Townsend încuviinţă din cap, iar Dane făcu un pas în faţă, sărutând-o pe obraz.

— Bunico, zise el.

— Dane, rosti şi ea cu o privire caldă, luându-şi nepotul în braţe.

Luella se întoarse şi flutură din mână, indicând, după cum bănuia Audra, că trebuiau să o urmeze. Îi aruncă o privire lui Dane, iar el îi făcu cu ochiul.

— Să ştii că nu e chiar atât de dură pe cât pare la prima vedere.

— Te-am auzit, Dane Michael, zise bunica lui, mergând mai departe.

Asta o făcu pe Audra să se mai relaxeze. Poate că Luella avea totuşi şi o latură sensibilă, în ciuda primei impresii.

O urmară în sufragerie, dar Audra încerca să nu lase să se vadă că ceea ce îşi dorea de fapt era să se oprească la fiecare pas pentru a admira arhitectura şi elementele de design din acea casă luxoasă. Dacă ar fi putut, ar fi oprit timpul în loc şi pur şi simplu ar fi colindat singură întreaga casă, explorând fiecare colţişor, cufundându-şi privirea în detaliile impresionante. Dar nu îşi dorea să pară prea uluită de împrejurimi. Nu voia să fie chiar atât de evident că ea

locuia într-o casă atât de mică, încât ar fi încăput într-o singură cameră din acel conac. Piesele de mobilier uzate, asimetrice, nu costaseră probabil nici pe departe cât picturile de pe perete. Audra se opri brusc. Era oare... Rembrandt? Incapabilă să se abţină, rămase cu gura căscată.

— Este *un Rembrandt.*

Audra îşi luă rapid privirea de la tablou şi o zări pe Dalila Townsend apropiindu-se de ea, cu un zâmbet pe faţă.

— În caz că asta te întrebai.

Audra dădu afară o gură de aer, zâmbind şi ea.

— Da, chiar asta mă întrebam. E superb!

O clipă mai târziu, Dalila, sora lui Dane, stătea lângă Audra, privind pictura îndelung.

— Ştiu. Asta m-a şi inspirat să iau lecţii de desen, care, spre marea mea dezamăgire, îmi arată clar că nu am niciun fel de talent, zise uitându-se la Audra. Spre deosebire de tine.

— Nu-i adevărat, zise Audra clătinând din cap. Mi-a plăcut floarea pe care ai desenat-o acum câteva săptămâni.

— Ăla era un autoportret.

Simţi că-i stă inima în loc.

— Ăăă, păi...

Dalila izbucni în râs. O luă pe Audra de mână şi o conduse spre cealaltă parte a încăperii, unde se dusese deja Dane.

— Glumeam, zise Dalila. Chiar era o floare, dar mi-a ieşit îngrozitor. În fine, sunt conştientă de defectele mele. Nimeni nu poate excela în toate domeniile.

Îi aruncă un zâmbet Audrei, care râse la rândul ei. Audra o plăcuse pe Dalila Townsend încă de când se întâlniseră pentru prima dată în centrul oraşului, la ora

de desen. În ciuda numelui de familie şi a statutului social, era o persoană autentică şi cu picioarele pe pământ, la fel ca fratele ei.

Dane vorbea cu un băiat care părea să aibă vreo 15 ani, având acelaşi păr şaten şi aceiaşi ochi verzi ca el şi Dalila. Acela trebuia să fie fratele lor, Dustin. Când Audra se apropie de ei, Dane o luă de mână.

— Audra, el este fratele meu mai mic, Dustin, pacostea despre care îţi vorbeam.

Punându-şi braţul în jurul gâtului lui, îl trase înspre el printr-o mişcare de luptă, evident în joacă.

Audra râse încetişor, dând mâna cu Dustin, care îl imobilizase pe Dane.

— Nu-l asculta. E gelos că fratele lui mai mic se distrează cu domnişoarele mai mult decât el.

Dane îşi dădu ochii peste cap, zâmbindu-i apoi Audrei.

— Există o singură domnişoară cu care vreau să mă distrez. Le poţi avea tu pe celelalte.

Audrei i se umpluse inima de fericire, şi simţea fluturi în stomac, încă se întreba uneori cum de găsise pe cineva atât de chipeş şi de special ca Dane.

— Ce scârbos, mormăi Dustin.

Râseră amândoi.

— Îmi pare rău că nu e şi mama aici în seara asta. Se va întoarce din Europa săptămâna viitoare.

Dane îi vorbise frumos despre mama lui. Îi spusese că era o mamă bună, deşi un pic aiurită, cu o mare pasiune pentru cumpărături şi luat prânzul cu prietenele ei – şi staţiuni exclusiviste din Europa. Audra o mai văzuse în fugă la petrecerea de ziua Dalilei, dar era cu adevărat bucuroasă că putea petrece doar scurte perioade de timp cu familia lui. Era şi-aşa destul de agitată în preajma bunicii lui. Dar, până să mai

apuce Audra să încuviinţeze din cap, sună un clopoţel, iar pălăvrăgeala încetă. Bunica lui Dane reapăru în cameră, de cine ştie unde fusese plecată pentru scurt timp. Toţi se aşezară la locurile lor, iar Audra privi agitată împrejur, cu mâinile strânse în poală. La începutul cinei festive, două servitoare în uniformă alb cu negru ieşiră cu platouri aburinde din bucătărie, din câte îşi dăduse ea seama. Dumnezeule mare! Nu mai mâncase niciodată asemenea delicatese – nici măcar la restaurant –, dar ele făceau parte din viaţa lor de zi cu zi?

În prima parte a cinei, mai mult ascultă discuţiile din jurul ei, zâmbind când era cazul şi încercând să fie atentă. Le urmărea totodată bunele maniere la masă. Se asigura astfel că făcea şi ea ce trebuia. Ea şi tatăl ei nu mâncau acasă mese cu câte cinci feluri – niciodată. Cel mai adesea, Audra arunca la întâmplare câte ceva în cuptorul cu microunde, fără să se sinchisească măcar să servească mâncarea pe farfurie.

Când fu adusă supa, îl văzu pe Dane ridicând lingura rotundă din dreapta farfuriei lui şi, urmându-i exemplul, îşi întoarse din nou atenţia spre Dalila, care spunea ceva legat de un bal al iernii ce urma să fie organizat la clubul lor.

— Dane, zise bunica lui, ştergându-şi colţul gurii cu şervetul. I-am spus lui Celeste Sinclair că vei merge cu Winnie la bal. Fiind declaraţi membri de onoare, este important ca toată familia noastră să fie prezentă acolo.

Winnie Sinclair?

Audrei îi stătu inima-n loc, după care începu să-i bată cu putere. Dane se uita confuz la bunica lui, încercând să mestece mai repede dumicatul din gură.

— Voi merge cu Audra la bal, bunico, nu cu Winnie.

Toţi cei de la masă deveniră extrem de tăcuţi. Audra îndrăzni să arunce o privire în jur. Dalila făcuse ochii mari, privind-o cu milă, iar Dustin părea pur şi simplu confuz.

— Îmi pare rău, Dane, dar asta nu se va întâmpla niciodată.

Bunica lui Dane o privi pe Audra cu răceală şi superioritate.

Dane îşi aşeză încet şervetul pe masă.

— De ce nu? ripostă el, coborându-şi braţul şi luând-o de mână.

O ţinea atât de strâns, încât îl putea simţi cât de tare tremura.

Audrei i se părea că bunica lui era ca un păianjen care o ademenise cu banale politeţuri, iar apoi, odată ce se relaxase, o prinsese în plasă şi se năpustise asupra ei. Se simţea paralizată, atacată. Gâtul începuse să i se încingă. Voia să fugă de acolo, dar atingerea lui Dane o linişti. Stătea împietrită, ţinându-l de mână şi aşteptând ce avea să urmeze.

— Nu vreau să te fac să te simţi prost, dragă Audra, dar lumea se aşteaptă ca familia Townsend să stea în compania unor... oameni mai de seamă. Mai ales în public.

— Bunico, icni Dalila cu o voce îndurerată, nevenindu-i să creadă.

Luella Townsend se uită scurt la Dalila, apoi din nou la Audra, zâmbind forţat.

— Bineînţeles, nu trebuie să discutăm despre asta la cină. Doar mi s-a părut important ca Audra să înţeleagă felul în care funcţionează lucrurile atunci când te numeşti Townsend. Dane poate face ce vrea în particular şi în spatele uşilor închise, dar, în public, asemenea... lucruri nu vor fi tolerate.

„Lucruri?” se gândi Audra. „Sunt un... lucru?”

Dane îşi aruncă şervetul pe masă şi se ridică încet. Muşchii i se încordaseră, şi părea să emane furie prin toţi porii. Audra îşi putea auzi bătăile inimii în urechi, iar când el o trase de mână, se săltă brusc, scaunul căzând pe o parte în spatele ei, pe covorul oriental moale, de un alb imaculat combinat cu albastru pal. Gâfâind, cu respiraţia întretăiată, se desprinse de Dane pentru a-şi duce mâna la piept, dar lovi bolul cu supă din faţa ei, care se răsturnă de pe masă pe podea. Vasul ricoşă, iar supa de roşii se împrăştie pe covor în pete roşii, mari şi urâte.

— Doamne, sunt atât de...

— E în regulă, Audra. Dane o trase spre el. Nu contează.

Dar conta. Întotdeauna avea să conteze. El o prinse de mână, iar ea se întoarse spre el, nemaivoind să se uite decât în ochii lui. Păşea atât de rapid, iar picioarele lungi i se mişcau atât de iute, încât fu nevoită să alerge ca să poată ţine pasul cu el. În timp ce se îndreptau spre intrarea principală, Audrei i se revărsară din ochi şiroaie de lacrimi, curgându-i pe obraji. „Doamne, Doamne, Doamne”.

Dane vedea roşu în faţa ochilor. Cum îndrăznea bunica lui să o facă pe Audra să se simtă în felul ăla? Apucă strâns de volan, oftând prelung. Ea stătea nemişcată lângă el, cu faţa mohorâtă, oarecum în stare de şoc. Cu umerii lăsaţi, Dane trase pe marginea drumului, opri motorul şi se întoarse spre ea.

— Vino aici! Îşi deschise braţele, iar ea se aruncă imediat în braţele lui, aşezându-şi capul pe umărul lui, în timp ce el îi săruta părul şi o mângâia pe spate, în cercuri lente. Îţi promit că nu se va mai întâmpla.

— Nu-mi poţi promite asta, Dane, zise ea, clătinând din cap lipită de haina lui. E evident că nu mă consideră suficient de bună pentru tine.

— Se înşală. Eşti prea bună pentru mine.

Audra scoase un râset zgomotos, ridicându-şi privirea. El nu zâmbea însă şi, ştergându-i lacrimile de pe obraji, spera ca ea să-i poată citi pe chip sinceritatea. Pleca la Stanford peste două luni, şi îl termina gândul că urma să o lase singură. Îşi dorea totuşi să ajungă să trăiască împreună o viaţă lipsită de griji, să termine facultatea şi să preia afacerea familiei, pentru care fusese pregătit o viaţă întreagă. Toţi prietenii lui îi spuseseră că era nebun să-şi ia un angajament faţă de o fată chiar înainte de a pleca la facultate. Îi spuseseră că ar fi trebuit în schimb să petreacă şi să iasă la întâlniri cu cât mai multe studente. Dar Audra era singura pe care şi-o dorea, singura care îi făcuse trupul şi inima să-i ardă ca jarul, care îl făcuse să simtă că o lumină îi inunda sufletul de fiecare dată când o privea. Aşa că Dane doar râdea şi îşi ignora prietenii.

O sărută încetişor.

— Te iubesc, îi zise el. Nu mai spusese acele cuvinte nici unei fete. Nu simţise niciodată să le spună. Până acum. Uită de toţi, scumpa mea dansatoare cu fluturii. Ai fost mereu a mea, chiar şi înainte, înainte să te cunosc.

Ea trase adânc aer în piept, uitându-se la el cu ochii mari, plini de încredere.

— Şi eu te iubesc, şopti ea.

Dane îi zâmbi, îndepărtându-i o şuviţă de păr de pe faţă.

— Noi doi, zise el.

Audra încuviinţă din cap, iar el o sărută.

Capitolul 12

Dane

În prezent...

Audra Kelley. Fosta mea soţie. *Sfinte Sisoe!* Am dat o duşcă pe gât, iar alcoolul mi-a alunecat pe gâtlej, lăsând în urmă o dâră de foc. M-am strâmbat şi am mai turnat unul, dar pur şi simplu stăteam cu el în mână, uitându-mă în gol pe fereastra biroului meu. O vreme, ochii mi-au zăbovit asupra fântânii. Se auzea apa bolborosind, aproape restabilind calmul.

Încă mă gândeam la ea ca la Audra Kelley, deşi ultima oară când o văzusem era Audra Townsend. Pentru scurtă vreme însă. Perioada aceea fusese plină de suferinţă, în ciuda bucuriei egoiste pe care o simţisem atunci când îi strecurasem inelul pe deget, ştiind că avea să fie a mea pentru totdeauna. După cum s-a dovedit, „pentru totdeauna” a însemnat treisprezece luni scurte, şapte zile şi câteva ore.

Ştiam că şi-a luat numele de fată înapoi pentru că mă interesasem de ea – fără să ştie, desigur – cu şase ani în urmă, când murise tatăl ei. Fusesem atât de dat peste cap luni la rând după aceea, încât nu mă mai interesasem de ea până anul trecut. Era totuşi altă situaţie atunci... Bineînţeles că am întrebat-o pe Luella despre afacerea Audrei atunci când ne-am apucat de proiectarea parcului industrial. Luella mi-a spus că Audra plănuia să se mute, şi poate că-mi dorisem să o cred. Cu siguranţă, aş fi putut înţelege dacă şi-ar fi dorit asta. La o adică, de ce şi-ar fi dorit să lucreze zi de zi în clădirea pe care i-o oferisem ca dar de nuntă?

Dacă ar fi gândit la fel ca mine, şi-ar fi dorit să dea uitării toate amintirile cu mine. Erau prea dureroase.

Fir-ar să fie, iar mă vrăjise cu bărbia ei micuţă, ascuţită şi cu ochii ei mari şi întunecaţi. Încă îi puteam simţi în palme pielea fină şi suplă. Încă mi se părea al naibii de atrăgătoare, şi nu suportam faptul că nu mai era a mea. Nu am vrut să mă las afectat de ceea ce spusese în birou, acuzându-mă că sunt insensibil şi imoral.

Atracţia putea fi o povară nemiloasă. Uneori, nu puteai scăpa de ea nici dacă voiai.

Fascinaţia pe care o simţeam faţă de Audra părea înrădăcinată în măduva oaselor, întreţesută în însăşi fiinţa mea. Îi răspunsesem instinctiv şi o făcusem încă de când o zărisem pentru prima oară. Tot subţirică era, poate prea subţirică, ceea ce sublinia cât era de fragilă. Îmi plăcea la nebunie asta la ea. Îmi plăcea cum în braţele mele părea mereu mititică, subţirică. Îmi plăcea cum îşi înfăşură picioarele zvelte în jurul mijlocului meu.

De ce mă gândeam la asta? Fir-ar să fie!

Păruse rănită de posibilitatea ca eu să fi conspirat împotriva ei, dar tot nu puteam intui ce era în capul ei cu adevărat. În plus, cu greu îmi împărtăşise secretele ei, secrete pe care le-am preţuit şi pe care le-am ţinut aproape de sufletul meu, ca pe nişte comori inestimabile. Înspre sfârşit, îşi ascunsese în totalitate gândurile intime, închizându-se complet în sine. Nu avusesem habar ce era în capul ei, fusesem rupt definitiv de lumea ei interioară.

M-am întors, auzind o uşoară bătaie în uşă. Înainte să apuc să răspund, uşa s-a deschis, iar fratele meu a păşit înăuntru. L-am privit cum mi-a luat paharul din mână, mutându-şi privirea asupra sticlei aproape pline

de pe biroul meu.

— Nu crezi că-i puţin cam devreme?

Am dat pe gât a doua duşcă, strâmbându-mă. Am pus apoi paharul pe un teanc de hârtii de pe birou.

— Nu vrei şi tu?

S-a îndreptat spre mine, deopotrivă amuzat şi îngrijorat.

— Cu ce ocazie?

— M-a vizitat fosta soţie.

— Audra? a întrebat el încruntându-se.

— Mai e alta şi nu ştiu eu?

Şi-a dat ochii peste cap, mergând spre căruciorul din colţ, unde ţineam câteva sticle de alcool, astfel încât să le pot oferi clienţilor câte ceva de băut dacă se prelungea vreo întâlnire. Înainte să vină înapoi, şi-a luat un pahar şi, desfăcând sticla, şi-a turnat cu generozitate. A ridicat paharul în cinstea mea, l-a dat pe gât şi a clătinat din cap, simţind arsura alcoolului pe gâtlej.

— Ce naiba face Audra în California?

A ridicat sticla, făcându-mi semn spre ea, dar am clătinat din cap. M-am dus apoi la canapele, cufundându-mă într-una din ele.

După ce şi-a turnat încă un pahar, mi s-a alăturat în zona de relaxare, luând loc pe canapeaua de vizavi de mine, unde Audra stătuse cu doar o oră în urmă. M-am lăsat pe spate şi, cu ochii în tavan, i-am spus motivul pentru care venise din Colorado tocmai până în California.

Dustin a fluierat încet şi prelung, iar eu m-am ridicat în fund. Cele două pahare de alcool îşi făcuseră efectul, aşa că aveam o senzaţie de căldură şi de linişte, deşi încă nu îmi revenisem complet din punct de vedere emoţional.

— Deci Luella încă îi poartă pică?

— Nu ştiu, la naiba! Mereu a avut ceva cu Audra, dar n-am nici cea mai mică idee de ce face asta acum. Plus că se comportă ca o scorpie doar pentru că s-a ivit ocazia.

Dustin s-a încruntat.

— Ştiu că nu a considerat-o pe Audra niciodată suficient de bună pentru tine, dar mă gândeam că după ce…

Şi-a mutat privirea spre mine şi a clipit agitat.

— Îi poţi roti numele, Dustin.

A respirat şuierat, simţindu-se puţin vinovat şi trist.

— După moartea lui Theo, mă gândeam că bunica o s-o lase mai moale cu Audra. N-a suferit destul?

— Se pare că bunica nu e de aceeaşi părere, am zis eu clătinând încet din cap. Merg în Colorado pentru întâlnirea de luni cu dezvoltatorii imobiliari. O să aflu mai multe atunci.

Dustin m-a studiat preţ de o clipă.

— Eşti sigur că-i o idee bună, Dane? Îmi amintesc cum erai acum şapte ani…

— N-am de ales, Dustin. N-am de gând să o las pe Luella să o distrugă pe Audra. Nu-i normal. Ştii şi tu că nu e. Audra nu mai este soţia mea, dar, la naiba, nu pot rămâne nepăsător când toată viaţa i se duce pe apa sâmbetei. „Am făcut asta o dată, iar o dată e deja prea mult”. Nu ştiu ce problemă are Luella cu Audra, dar eu sunt de vină şi am să rezolv asta.

— Da, cam eşti între ciocan şi nicovală. Doar… Să ai grijă de tine, bine?

— Crezi că Luella mă va înlătura din nou din firmă dacă îi spun să termine cu tâmpeniile astea?

— Nu, îţi faci al naibii de bine treaba. Ar fi o prostie din partea ei. Luella e în multe feluri, dar proastă nu e.

În orice caz, nu în legătură cu bunica te-am prevenit.

Ridicându-mi un colţ al gurii, am pufnit morocănos. Avea dreptate – Audra era singura care îmi putea suci minţile prin simpla ei prezenţă. *De ce oare?* Trecuseră şapte ani, dar nu se schimbase nimic.

— Poate-s blestemat. E singura explicaţie.

— Poate că aveţi socoteli neîncheiate.

— Ce vrei să spui?

— Ai trecut peste pierderea lui Theo?

Am stat puţin pe gânduri.

— Cred că da, Dustin, pe cât posibil.

— Altceva vreau să spun. Ai încercat să treci peste împreună cu *ea?*

— Cum aş fi putut? Nu am putut să trecem împreună prin asta atunci când locuiam în aceeaşi casă, darămite de la mai bine de o mie de kilometri distanţă. Ea a vrut să divorţăm, Dustin. Nu pot decât să sper că şi-a găsit oarecum liniştea pe cont propriu. Nu mi-a răspuns imediat, aşa că am continuat: O scot diseară la cină.

— A, deci de-aia bei la prânz, a spus el, făcând o mică pauză. Încă o dată îţi zic. Să ai grijă, da? Nu mi-ar plăcea să te mai văd în starea în care erai acum şapte ani.

— Asta ar fi imposibil, am zis eu.

Dustin şi-a lipit strâns buzele, ridicându-se.

— Păi, bine atunci. Aveam nişte treabă, dar mai poate aştepta. Nu mai bine te duci şi tu o dată mai devreme acasă şi încerci să-ţi pui ordine în gânduri până diseară?

Oftând, m-am ridicat şi eu.

— Mda, poate am să fac asta.

— Bine, frate. Salut-o din partea mea, a spus el înainte să plece, închizând uşa în urma lui.

Am rămas pe gânduri preţ de câteva clipe. M-am dus apoi la biroul meu şi am apăsat butonul pentru o apela pe Tina.

— Da, domnule, a susurat ea.

Am simţit un val de enervare. Felul în care se comportase cu Audra fusese inacceptabil. Bănuiam că îi ascunsese mesajele intenţionat. Nu aveam nicio dovadă – până şi eu recunoscusem că îmi lipseau cu desăvârşire aptitudinile organizatorice –, dar îmi oferise scuza perfectă pentru a o concedia. Eram sătul până peste cap de flirtul ei continuu. Ultimul lucru de care aveam nevoie sau pe care mi-l doream era o astfel de secretară. Aveam să mă ocup de ea imediat ce avea să mă întorc.

— Tina, anulează-mi întâlnirile pentru tot restul săptămânii. Voi fi plecat în Colorado. Trimite-mi un e-mail dacă ai nevoie de ceva.

— În regulă. Aveţi nevoie de companie…?

— Nu. Şi anulează-mi şi întâlnirile din după-amiaza asta. Îmi iau liber restul zilei.

Am închis fără să mai aştept răspunsul ei.

Am mers cu maşina până în Saratoga. Când am ajuns în dreptul aleii şi am intrat pe porţi, abia dacă îmi mai aminteam drumul, cu gândul la cea care fusese cândva universul meu.

Concentrându-mă asupra munţilor din spatele casei mele, am răsuflat adânc, uşurat. În statul meu natal, Colorado, îmi plăcuse întotdeauna peisajul montan din fundal, aşa că, atunci când m-am mutat în California, am ales orăşelul Saratoga, o frumoasă zonă rezidenţială de la poalele munţilor Santa Cruz.

Mi-am lăsat servieta şi cheile pe masa de lângă uşă şi am început să-mi deschei cămaşa, în drum spre dormitorul meu. Înainte să merg după Audra, aveam

de gând să ies la alergat, apoi să fac câteva ture de bazin. Trebuia să am mintea cât mai limpede ca să pot face faţă acelei seri. După numai o jumătate de oră petrecută în aceeaşi încăpere cu ea, deja aveam senzaţia că se rupsese ceva în mine şi plutea în derivă. Sentimentele mele pentru ea erau contradictorii. Nu-mi puteam da seama dacă îmi plăcea sau îmi displăcea entuziasmul acela înflăcărat. De un lucru eram totuşi sigur. Trecuseră aproape opt ani, dar o afurisită de privire fusese de ajuns ca să-mi pierd controlul.

Capitolul 13

În trecut...

— Hei, spuse Dane, aruncându-şi rucsacul pe jos şi luând-o pe Audra în braţe.

Ea încercă să se relaxeze la adăpostul îmbrăţişării lui calde, dar nu reuşi. Îngrijorat, Dane se trase în spate.

— E totul în regulă?

Ea clătină din cap, cu inima bătându-i de să-i sară din piept. Îşi prinse buza de jos între dinţi, iar ochii ei mari şi întunecaţi i se umplură de lacrimi.

— Hei, scumpo, ce s-a întâmplat? Ţi-a făcut cineva...

— Dane, sunt... sunt însărcinată, zise ea încet, cu buzele tremurânde.

Dane îşi dădu capul pe spate, îndepărtându-se de ea. Audra tresări, surprinsă de reacţia lui. Simţea o durere sfâşietoare în piept, care o lăsa fără aer.

— Poftim? El clătină uşor din cap. Nu se poate. Ne-am... ne-am protejat. De fiecare dată.

Ea îi privi chipul preţ de o clipă, căutând în privirea

lui înţelegere şi afecţiune, negăsind însă decât confuzie şi dezamăgire.

— N-a mers. Nu ştiu de...

Audra clătină din cap atât de uşor, încât mişcarea de-abia se putu observa. Dane oftă, trecându-şi mâna prin păr.

— Însărcinată, murmură el.

Sprâncenele i se uniră în semn de nedumerire, de parcă îi era greu să accepte semnificaţia cuvântului... semnificaţia situaţiei în care se aflau.

Audra se întoarse cu spatele la el, cu braţele înfăşurate în jurul mijlocului – locul în care creştea bebeluşul lor, acea făptură minusculă zămislită fără ca ei să fi ştiut. Era speriată... îngrozită. Dar deja iubea fiinţa aceea mică. Trupul îi tremura atât de propria teamă, cât şi de panica pe care o vedea în ochii lui.

Îi simţi căldura trupului în spatele ei, îi simţi braţele cuprinzând-o şi un mic suspin i se opri în gât. Dane îşi luă mâinile de pe mijlocul ei şi o întoarse cu faţa spre el, iar ochii ei se umplură de lacrimi.

— Dane, nu am făcut asta dinadins.

— Ah, Audra, iubita mea. O trase spre el şi o luă în braţe, mângâind-o pe spate şi sărutând-o pe frunte. Ştiu asta. Doamne, nu m-am gândit nicio secundă că ai rămas însărcinată intenţionat.

Ea se trase uşor înapoi, ridicându-şi privirea spre el.

— Bunica ta o va face.

— Atunci, îi voi spune că se înşală. El inspiră adânc. Am făcut copilul împreună şi îl vom creşte împreună. Vreau să te căsătoreşti cu mine. Avem 18 ani, decizia ne aparţine doar nouă, nimănui altcuiva – clar nu bunicii.

— Cum rămâne cu Stanford?

— Vino cu mine! Ne vom găsi un apartament. Voi merge ziua la cursuri, iar noaptea te voi ajuta cu bebeluşul.

— Eu... nu pot, oftă ea. Tatăl meu...

Dane îşi trecu mâna prin păr, privind pentru câteva clipe în depărtare.

— Atunci, mă voi transfera la o universitate din apropiere...

— Nu, Dane. Ai muncit prea mult ca să intri la Stanford. Tu...

— Nu contează la ce facultate merg. Orice ar fi, tot o să conduc Townsend Robotics. Eşti mai importantă pentru mine decât Stanford, Audra. Căsătoreşte-te cu mine, spuse el, ridicându-i bărbia ca ea să-l poată privi în ochi.

— Nu trebuie să te căsătoreşti cu mine doar pentru că am rămas însărcinată. Nu... nu mă aştept la asta din partea ta, şopti ea cu glasul înăbuşit.

Dane o privi preţ de o secundă, analizându-i trăsăturile.

— Nu vreau să mă căsătoresc cu tine doar pentru că ai rămas însărcinată. Vreau să mă căsătoresc cu tine pentru că sunt îndrăgostit de tine. Aveam de gând să te cer de soţie după terminarea facultăţii, dar bebeluşul acesta a decis să ne schimbe puţin planurile, zise el şi îi zâmbi cu blândeţe.

Cu un ochi râdea, cu unul plângea. O lacrimă i se revărsă pe obraz, dar Dane o prinse cu degetul mare. Se aplecă apoi şi o sărută. Audra îşi simţi inima plină de o iubire care se revărsa asemenea lacrimilor.

— Nu plânge, şopti Dane. Noi doi, îţi aminteşti? zise el, luând-o din nou în braţe.

— Noi doi, şopti şi ea.

— Atunci, aşa rămâne. Vrei să fii soţia mea?

Sprijinită de gâtul lui, Audra încuviinţă din cap.

— Da, răspunse ea zâmbind.

Cu toate că Dane o ţinea în braţe, sărutând-o, liniştind-o şi spunându-i şoapte de iubire, Audra îi putea simţi muşchii încă tensionaţi. Asta o făcea să simtă că, deşi îi purta copilul în pântec, pierduse o parte din el.

Capitolul 14

Dane

În prezent...

Audra îmi dăduse adresa hotelului în care stătea. Am oprit încet maşina în faţă, înjurând la vederea dărăpănăturii. Dumnezeule! Nu-i de mirare că acceptase să meargă cu mine înapoi în Colorado. Probabil avea nevoie de banii rambursaţi pentru biletul de avion. Probabil avea nevoie să şi mănânce. Afacerea ei mergea atât de prost de stătea într-un loc unde ar fi putut fi violată şi ucisă? Şi de ce mă simţeam atât de furios? Bunăstarea ei nu mă mai privea şi nu avea să mă privească nici după ce urma să clarific lucrurile cu bunica mea. Şi ce naiba era în neregulă cu Luella? Era clar că Audra îşi ducea traiul de pe o zi pe alta, iar Luella voia să-i ia sursa – aşa modestă cum era – de venit? Ce scârbă nenorocită! Aş fi vrut să înţeleg de ce fusese întotdeauna atât de rece cu Audra.

Atunci când am divorţat, am insistat să păstreze nişte bani, în ciuda acelui nenorocit de acord prenupţial pe care Audra îl semnase, fără să-mi spună un cuvânt despre el. Dar nu voise niciun ban, şi nu era ca şi cum aş fi putut-o forţa. Poate că aş fi găsit totuşi

o modalitate dacă aş fi fost în toate minţile atunci.

În timp ce mintea îmi zbura în toate părţile, mă întrebam dacă nu cumva acţiunile mele din anul precedent – şi ceea ce Luella ştia despre ele – puseseră totul în mişcare fără voia mea. Chiar dacă fusesem şocat să o văd pe Audra în acea zi, părea să fi fost ceva… inevitabil.

Sperat.

Am virat brusc, văzând un loc liber de parcare. Şoferul maşinii din spatele meu m-a claxonat, enervat de manevra mea neaşteptată. Tipul a trecut pe lângă mine arătându-mi degetul mijlociu, dar nu l-am băgat în seamă. Am ieşit din maşină şi am intrat în hotel.

Pe dinăuntru era la fel de sărăcăcios şi de întunecos pe cât mă aşteptam să fie. Am trecut de recepţionera care adormise şi am apăsat butonul de la lift. Câteva minute mai târziu, băteam la uşa Audrei. Când s-a deschis uşa, a făcut imediat un pas în spate, ca şi cum nu se aştepta să mă vadă atât de aproape de ea. M-a privit în ochi, a deschis gura, apoi a închis-o la loc, trăgând adânc aer în piept, cu un zâmbet stângaci.

— Bună.

— Bună şi ţie. Locul ăsta e mizerabil.

Ea şi-a ridicat bărbia în semn de indignare, şi eu aproape că am zâmbit. Apoi, aproape că m-am încruntat, răsuflând şi trecându-mi degetele prin păr.

— Nu prea îmi permitea bugetul să vin în San Francisco pe ultima sută de metri. Am vrut să mai scutesc nişte bani. Şi nu e chiar atât de rău pe cât pare.

Am ridicat dintr-o sprânceană, privind dincolo de ea. Camera părea decentă, dar se simţea un miros ciudat în aer. Am strâmbat din nas. Mirosea oare a…

carne friptă? S-a dat câţiva paşi înapoi şi, băgând mâna în dulap, a scos un pulover.

— Eşti gata? a murmurat ea.

— Mda.

Doamne, mă comportam ca un dobitoc. Am făcut un pas în spate.

— Scuze. Arăţi bine.

Chiar arăta bine. Purta o pereche de blugi strâmţi care îi etalau picioarele suple, bine proporţionale, o cămaşă neagră de mătase, cu volane la mâneci, şi o pereche de pantofi cu toc negri. Aş fi vrut să-mi las privirea să-i cutreiere formele, dar nu am făcut-o, conştient fiind că nu era o idee bună. Deja simţeam cum clocotea în mine, ca odinioară, dorinţa de a o atinge, de a-i simţi moliciunea.

— Mersi!

În drumul spre lift, s-a uitat la pantalonii mei gri-închis şi la cămaşa mea albă.

— Şi tu arăţi bine. M-aş fi îmbrăcat mai elegant, dar nu mi-am luat prea multe haine cu mine…

— E perfect aşa. M-am gândit să mergem la un mic restaurant italienesc. Nu e un local de fiţe.

Ajungând la lift, am apăsat pe buton.

— Dacă-mi aduc bine aminte, erai în stare să mănânci echivalentul greutăţii tale în paste.

— Se pare că unele lucruri nu se schimbă niciodată, a zis ea râzând încetişor.

— Nu, se pare că nu.

Ochii ni s-au întâlnit, şi ne-am privit fix preţ de o secundă, după care Audra a întrerupt contactul vizual.

Am intrat în ascensor şi, în timp ce coboram, am rămas tăcuţi şi oarecum stingheri. Conducând-o afară din lift, am trecut pe lângă recepţionera încă adormită, dezgustat de saliva care îi picura din colţul gurii

întredeschise. Am ieşit şi am tras adânc aer în piept. Se simţea un miros vag de gunoaie şi de gaze de eşapament, dar tot era mai bine decât mirosul de mucegai din holul hotelului.

Am apăsat telecomanda maşinii şi am deschis portiera din dreptul locului pasagerului pentru Audra, aşteptând ca ea să urce. Câţiva tineri stăteau în faţa unei uşi, aproape de locul unde parcasem. I-am văzut cum o studiau şi m-am simţit străbătut de ceva fierbinte şi posesiv. „Ah, la naiba! Vechile obiceiuri mor greu. E doar pura obişnuinţă. Atâta tot”.

Descumpănit, nemaifiind stăpân pe situaţie, am încercat în primele cinci minute din plimbarea cu maşina să-mi recapăt cumpătul. Când m-am uitat în cele din urmă la Audra, mi s-a părut puţin încordată. Privea fix prin parbriz.

— Spune-mi câte ceva despre afacerea ta, am rugat-o eu, având o senzaţie incomodă în piept.

Depozitul fusese darul meu de nuntă pentru ea, şi mă durea că nu ştiam mai nimic despre ce făcuse cu el, cu excepţia faptului că deţinea o florărie.

Umerii au părut să i se relaxeze, şi mi-a zâmbit sincer pentru prima oară de când o văzusem intrând în biroul meu în acea dimineaţă.

— Cred că ţi-ar plăcea ce am făcut cu depozitul. Majoritatea modificărilor îţi sunt cunoscute. Şi-a dres vocea. Durează mai mult decât mi-am imaginat, aşa că a trebuit să fac economie la sânge, dar sunt foarte mândră de ce iese.

Mi-a spus despre înfiinţarea unor magazine şi despre viziunea ei privind complexul comercial universal pentru mirese.

— Ce idee grozavă, Audra!

Chiar vorbeam serios.

— Mersi! Lucrurile capătă în sfârşit formă, şi încep să se vadă roadele muncii mele…

— Şi apoi, a apărut Luella Townsend.

Şi-a prins buza cu dinţii de sus într-un mod ce îmi era familiar, încuviinţând din cap.

— Mda.

M-am întins şi am strâns-o uşor de mâna pe care şi-o ţinea aşezată pe coapsa stângă. A tresărit şi s-a uitat la mine. Atunci, i-am dat drumul. Nu intenţionasem să o ating, dar gestul venise în mod firesc.

— Totul va fi bine. Afacerea ta nu va avea de suferit.

Ochii ei mi-au scrutat rapid faţa, iar ea a încuviinţat din cap, apoi s-a uitat în altă parte. Şi-a luat mâna pe care o ţinusem într-a mea cu puţin timp în urmă şi şi-a împreunat-o cu cealaltă, frecându-şi pielea uşor, de parcă i-aş fi provocat o senzaţie de care încerca să scape.

Am parcat în faţa restaurantului, şi, cinci minute mai târziu, stăteam aşezaţi lângă fereastră, în intimul restaurant de familie.

— Vrei vin? am întrebat-o.

Ultima dată când o văzusem, nici măcar nu aveam vârsta legală pentru a consuma băuturi alcoolice, aşa că habar n-aveam dacă îi plăcea să bea. Adevărul era că, în ciuda desfrâului meu de mai devreme din birou, nici eu nu eram cine ştie ce băutor de alcool.

— Sigur, sună bine. Ultima dată când te-am văzut, nici măcar nu împliniseşi 21 de ani, a spus ea, dând glas gândurilor mele.

— Ştiu. Nici nu am putut închina un pahar la nunta noastră. Mă rog, tu oricum nu puteai să bei atunci, am spus eu încet.

La auzul cuvintelor mele, a împietrit şi s-a făcut albă ca varul, cu ochii înmărmuriţi de durere, înainte de a-şi muta privirea spre meniu.

— Ce au bun aici? a întrebat ea, cu voce şoptită şi sufocată în acelaşi timp.

Of, Audra. Mi-a stat inima-n piept. Tot nu putea discuta despre sarcină. Mă întrebam dacă vorbise vreodată cu cineva despre fiul nostru în cei şapte ani în care fuseserăm despărţiţi. Sigur o făcuse… ocazional.

— Audra…

— Pastele la cuptor sună nemaipomenit.

Şi-a ridicat ochii spre mine, cu un zâmbet larg, care nu-i ajunsese până la ochi. S-a uitat apoi înapoi în meniu. Mesajul era limpede ca bună ziua: subiectul acela nu intra în discuţie.

— Da, am zis eu. Sunt delicioase.

Chelneriţa a venit la masa noastră, şi, câteva minute mai târziu, aveam amândoi câte un pahar de vin în mână.

— În cinstea recuperării timpului pierdut! am spus eu, ciocnind cu ea. După ce am privit-o luând o gură de vin şi am auzit-o scoţând un sunet satisfăcut, am spus: M-am gândit la tine în toţi anii ăştia.

— Şi eu m-am gândit la tine, Dane, a spus ea încetişor, jucându-se cu piciorul paharului. De fapt, chiar sunt surprinsă că nu te-ai recăsătorit.

— Credeai că m-am recăsătorit?

Ridicând dintr-un umăr, şi-a aruncat privirea prin restaurant, uitându-se apoi din nou la mine.

— N-am stat mult să mă gândesc, dar, da. A zâmbit. M-am gândit că un bărbat ca tine iese destul de repede din schemă.

M-am uitat la ea preţ de o clipă. *Un bărbat ca mine.* Ce voia să spună? Bun de însurătoare?

Atrăgător? *Bun de divorţ?*

— Am fost pe aproape anul trecut, am recunoscut eu.

Audra a făcut ochii mari şi a clipit.

— Oh… Păi, îmi pare rău. Că nu s-a terminat cu bine, adică.

— Nu totul se termină cu bine.

— Aşa e. Ăăă, ce s-a întâmplat? De fapt – a luat o gură de vin –, nu trebuie să-mi spui. Nu e treaba mea.

Avea dreptate, dar, dintr-un motiv inexplicabil, voiam să ştie.

— Era fiica unui prieten de familie, şi s-a întâmplat să se mute în San Francisco acum câţiva ani. Ne-am revăzut în calitate de vechi prieteni, însă lucrurile au evoluat rapid. Părea… simplu, să zicem, pentru că deja ne cunoşteam.

Cu toate că îşi mişca dezinvolt degetul în jurul fundului paharului de vin, corpul Audrei părea rigid.

— După un an, mi s-a părut firesc să mă logodesc. M-am dus acasă pentru…

M-am oprit brusc, dându-mi seama ce urma să spun.

— Te-ai dus acasă pentru a lua inelul pe care bunica ta îl păstrase pentru căsătoria primului ei nepot. Mai puţin dacă se căsătorea cu *mine,* bineînţeles.

M-am aplecat mai aproape de ea, şuierând printre dinţi.

— La naiba, Audra, ştii care era părerea mea. Nu ai vrut inelul, aşa că nu m-am luptat pentru el. M-ai pus să jur că nu o voi face.

— Bineînţeles că nu l-am vrut. Dai vina pe… A tras adânc aer în piept, părând să-şi vină în fire. A luat apoi o gură de vin, fluturând dintr-o mână. Mă rog, nu mai

are nicio importanţă. Deci, ce s-a întâmplat după ce te-ai dus acasă pentru a lua inelul de logodnă de la bunica ta?

— Nu ştiu, am zi eu şi am făcut o grimasă, încă simţindu-mă uşor vinovat. În secunda în care am luat inelul în mână, am ştiut clar că nu voiam să mă căsătoresc cu Winnie.

Audra tocmai luase o înghiţitură de vin. S-a înecat uşor, ducându-şi mâna la gură.

— *Winnie?* a întrebat ea ştergându-se la gură. Ai fost pe punctul de a te căsători cu Winnie Sinclair?

A făcut ochii mari, părând sufocată de indignare. Foarte rar o văzusem pe Audra supărată, aşa că nu puteam fi sigur. Tindea să-şi ascundă emoţiile precum mânia în spatele unui zid atât de gros, încât nici măcar un buldozer nu-l putea dărâma. Sau poate că da. Fir-ar să fie, de ce mă simţeam brusc de parcă timpul nu ar fi trecut deloc? Poate că nici nu trecuse. Poate că, într-un fel, rămăseserăm amândoi captivi în acelaşi punct în care fuseserăm în urmă cu şapte ani.

— Ei bine, bunica ta trebuie să fi fost încântată de posibilitatea asta, mi-a trântit ea în faţă. Şi devastată că lucrurile nu au mers bine.

— Nu e Winnie de vină că bunica ţinea atât de mult la ea.

— Nu, a zis Audra râzând încetişor, bineînţeles că nu e. Sunt sigură că e perfectă.

— Perfectă nu-i, dar e o persoană cumsecade. Mi-a părut rău că am rănit-o.

Cu umerii puţin căzuţi şi cu ochii strâns închişi, Audra a scuturat din cap.

— Doamne, îmi pare rău. Am fost dură şi răutăcioasă.

A inspirat adânc, iar eu mi-am dat seama că eram

cumva dezamăgit să o văd venindu-şi în fire. Simţisem că în sfârşit se deschisese puţin în faţa mea, fără să-şi mai manifeste cu detaşare politeţea în spatele căreia se ascunsese spre sfârşitul căsătoriei noastre. Mă enerva la culme. Îmi doream ceva – o emoţie, oricare –, însă nu părea deloc dispusă să facă ceva în acea privinţă.

— Chestia e că… am impresia că toată faza asta cu bunica ta a readus pe tapet unele lucruri petrecute în trecut, mi-a spus ea afişând un zâmbet uşor jenat. Uită tot ce am spus. Îmi pare rău că lucrurile nu au mers bine între tine şi… Winnie.

Mie nu-mi părea rău. Absolut deloc. Fusesem sigur în privinţa deciziei mele, iar lucrurile nu s-au schimbat odată cu trecerea timpului.

Am încuviinţat totuşi. Chelneriţa a sosit cu mâncarea şi ne-a pus-o în faţă zâmbind, întrebându-ne dacă mai aveam nevoie de ceva. I-am răspuns că nu, şi ne-a lăsat să mâncăm.

Vreme de câteva minute, am savurat pur şi simplu pastele delicioase pe care le comandaserăm.

— Ăăă, ştiu că te-ai apucat de design floral, dar de pictat mai pictezi? Mai desenezi? Măcar în timpul liber?

— Nu, nu prea.

— De ce nu? Îţi plăcea atât de mult. N-aş fi crezut că te vei lăsa vreodată. Era parte din tine, Audra.

A oftat, jucându-se cu mâncarea. În timp ce o priveam, mintea mi-a fugit la ziua în care i-am arătat clădirea pentru prima dată, în urma ceremoniei restrânse de la oficiul stării civile. Mi-am amintit expresia ei visătoare, aceeaşi expresie care îi apărea mereu pe chip în momentele de inspiraţie. Mă întorsesem în timp, la vârsta de 19 ani. Doamne, cât o iubisem! Îi iubisem bucuria neaşteptată din privire,

care îi inunda chipul frumos atunci când visa cu ochii deschişi. Ştiam că în copilărie nu avusese parte de prea mult confort, aşa că îi venea greu să se bucure. De aceea însemnase atât de mult pentru mine. Mă făcuse să-mi doresc să o fac cât mai fericită posibil. Câteodată, simţeam atât de multă iubire pentru ea, încât credeam că aş fi putut fi pe deplin mulţumit doar dedicându-mi ei întreaga viaţă. Venisem pe la spatele ei şi, în timp ce vorbea despre planurile de a transforma spaţiul într-o galerie de artă, îi pusesem mâinile pe burta crescândă. Îmi fusese atât de frică la început, atunci când îmi spusese că era însărcinată, fiind copleşit de felul în care îmi imaginasem viitorul şi conştient de faptul că bebeluşul avea să schimbe… totul. Facultatea… cariera, relaţia mea cu Audra. Dar, pe măsură ce săptămânile trecuseră, frica se diminuase, lăsând în urmă doar un sentiment de bine, de mândrie, de dragoste profundă. În acea zi, Audra s-a răsucit în braţele mele şi m-a sărutat în clădirea pustie… Un sufleţel drag creştea în spaţiul dintre noi.

Habar n-aveam noi… Dumnezeule, habar n-aveam despre furtuna din depărtare care se îndrepta direct spre noi.

În cele din urmă, Audra a ridicat din umeri.

— Sinceră să fiu, chiar nu am timp să desenez. Mă gândisem să transform clădirea într-o galerie de artă, aşa cum vorbiserăm… iniţial. Dar – a făcut o pauză – nu eram chiar sigură că planul acela mi-ar fi adus venituri imediate. Aşa am ajuns la flori.

Aşa cum îmi zâmbea sincer, cu ochi blânzi, îmi aducea aminte de ciocolata topită – dulce şi caldă. Mi-a stat inima în loc, ca pe vremuri, aşa că mi-am luat privirea de la ea, plăcându-mi şi în acelaşi timp displăcându-mi senzaţia. Audra a continuat, nepărând

să observe:

— Cu toate astea, îmi place la nebunie ce fac. Artista din mine este satisfăcută, iar banii îmi ajung cât să mă pot întreţine.

— Şi cât să plăteşti chiria.

— Încă locuiesc în casa bunicilor, a zis ea.

— Poftim?

Audra trebuie să fi simţit şocul din glasul meu, pentru că a făcut ochii mari, privindu-mă fix.

— Nu te-ai mai mutat de acolo? *De ce?*

Nu suporta casa aceea, nu suporta faptul că o făcea să se simtă prinsă într-o capcană, singură. Nu suporta sentimentul deprimant pe care i-l dădea, amintindu-i în permanenţă cât de mult tânjea după companie şi după o atmosferă familială, fără să le obţină însă vreodată. *Lipsea pata de culoare.*

— Mi-ai spus că urma să stai acolo doar temporar, până când aveai să vinzi casa. De ce nu ai mai făcut-o?

— Pentru că este deja *achitată.* Ştiu că nu e uşor pentru cineva din familia Townsend să ia în calcul un lucru atât de banal precum creditul ipotecar, dar, din păcate pentru mine, eu nu am privilegiul ăsta.

— Nu mă lua aşa, Audra. Îmi vorbeşti de parcă aş fi fost vreun snob. Şi ştii că nu a fost aşa.

S-a uitat în jos, roşie în obraji. Apoi, şi-a ridicat din nou privirea spre mine, plină de remuşcări.

— Ai dreptate. Îmi pare rău. Nu ai fost niciodată un snob. A fost nedrept din partea mea să spun asta. Poate că ar fi trebuit să ne scutim reciproc de mica noastră reuniune.

— Poate că mica noastră reuniune a fost amânată prea mult timp.

— Ce vrei să spui?

— Vreau să spun, Audra, că poate amândoi aveam

nevoie să facem pace cu fantomele trecutului.

A clătinat din cap, dar chipul i-a fost traversat de ceva ce aducea a panică.

— Nu trebuie să fac pace cu nicio fantomă a trecutului.

— Eşti sigură de asta? De ce mai stai în casa aia? Ai fi putut să o vinzi şi să îţi cumperi alta, fără să faci vreun credit ipotecar. De ce ai rămas acolo în toţi anii ăştia?

„De ce te torturezi singură, Audra? Chiar nu-ţi dai seama?”

Şi-a luat paharul de pe masă şi a sorbit o ultimă gură de vin. I-am privit gâtul în timp ce înghiţea şi, în ciuda faptului că mă simţeam iritat, neliniştit şi uşor trist, mişcarea aceea a făcut să-mi clocotească sângele în vene.

— Chiar nu ştiu, bine? a spus ea în cele din urmă. Mă simţeam copleşită de gândul că ar fi trebuit să-mi strâng toate lucrurile şi să mă mut, în timp ce munceam până la epuizare ca să-mi pun afacerea pe picioare. A suspinat uşor, iar eu m-am lăsat pe spate, privind-o. O să… o să mă mut atunci când voi avea un weekend liber…

Muncea până la epuizare. Nu suportam asta. Nu suportam să i se întâmple ei asta. Da, de asta era nevoie ca să-şi pună afacerea pe picioare, dar nu îmi pica bine. Trebuia să fi ajuns deja pe culmile succesului. Era extrem de talentată. Oftând, mi-am ridicat furculiţa şi am luat o înghiţitură din mâncarea care se răcise deja.

— Dacă ai nevoie de ajutor…

— Nu, normal că nu am nevoie de ajutor. Dar îţi mulţumesc. Chiar îţi mulţumesc, apreciez tot ce faci. E mai mult decât de ajuns că mergi până în Laurelton să

vorbeşti cu bunica ta faţă în faţă.

Am încuviinţat din cap, iar tensiunea din ultimele minute părea să se fi risipit cât de cât, în timp ce zumzetul din jurul nostru mi-a ajuns din nou la urechi.

— Ţie… ăăă… îţi place ce faci? Eşti fericit să fii la conducerea companiei Townsend Robotics?

Am apreciat tentativa ei de a schimba subiectul, dar mă enerva că ochii ei erau încă trişti.

— Da. Chiar îmi place. Îmi stimulează gândirea, dar, mai mult decât atât, trebuie să recunosc că mă şi pricep.

— Sunt convinsă. Trăiai pentru robotică încă de când erai foarte tânăr. Îmi amintesc sclipirea aia din ochii tăi ori de câte ori vorbeai despre Townsend Robotics.

Pe cât de repede apăruse, pe atât de repede se retrăsese valul de melancolie de pe chipul ei.

— Da. Acum, proiectăm şi producem proteze. A fost iniţiativa mea şi a dus compania la un cu totul alt nivel. E nemaipomenit, Audra, mai ales când facem proteze pentru copilaşii care s-au născut fără mâini sau fără picioare. Li se schimbă întreaga viaţă…

— E meritul tău, a şoptit ea cu o tristeţe duioasă, dar plină de mândrie.

M-am oprit din nou. Brusc, aveam iarăşi 18 ani şi stăteam în maşina mea, cu posteriorul udat de ploaie, povestindu-i Audrei despre tatăl meu.

— Da, am răspuns eu cu vocea răguşită.

Mi-am dres vocea, în încercarea de a înlătura amintirea. Eram atât de diferiţi pe atunci, dar tot trezea în mine dorinţa arzătoare de a mă confesa ei, de a-i împărtăşi lucrurile pe care nu le împărtăşisem – nu putusem să le împărtăşesc – nimănui altcuiva.

— Dar, mai mult decât orice, am spus eu încetişor,

mă împlineşte. Nu am putut face nimic pentru propriul meu fiu, dar le pot fi de ajutor acestor copii. Pot face parte din întregirea lor.

Audra a făcut ochii mari, şi pe chipul expresiv i s-a putut citi durerea. Aş fi vrut să-i spun mai multe lucruri şi chiar eram pe punctul de a o face, dar, din senin, la câteva mese distanţă, oamenii au început să aplaude încetişor şi să exclame atunci când un bărbat s-a pus în genunchi în faţa unei femei, care, cu lacrimi în ochi, şi-a dus mâinile la gură. Of, Doamne! Care erau şansele să-mi duc fosta soţie fix la restaurantul acela, fiind astfel martorii unei cereri în căsătorie? *Super.*

M-am uitat la Audra, şi urmărea şi ea scena, dar apoi şi-a întors privirea spre mine. Preţ de câteva secunde, doar ne-am uitat fix unul la celălalt. Brusc, colţurile buzelor i s-au ridicat, şi a început să râdă uşor. Surprins, am chicotit şi eu, frecându-mi ceafa.

I-am mai turnat nişte vin, apoi mi-am ridicat paharul.

— Să bem în cinstea lor!

— Fie ca mariajul lor să dureze mai mult decât al nostru, a replicat ea.

Mi-a scăpat un sunet – un râset sau un geamăt, nu mi-am dat seama – şi mi-am ciocnit paharul de al ei.

— Pot să te întreb ceva?

— Ăăă, presupun că da.

— Lucrezi în domeniul organizării de nunţi. Te-a deranjat vreodată că tu nu ai avut parte de aşa ceva? Adică, de o nuntă în adevăratul sens al cuvântului.

— Nu. Sunt chestii distractive pentru mine. Dar niciodată nu am avut senzaţia că nu am avut parte de o nuntă adevărată, Dane. Pentru mine – a inspirat, mutându-şi privirea în altă parte, apoi din nou spre mine –, pentru mine a fost ceva real, în ciuda a tot ce a

urmat. Sper… sper că ştii asta.

Ne-am privit ochi în ochi, şi aerul se umplea de… ceva. Acel ceva pe care nu l-am putut defini nici cândva, nici acum. Diferenţa era că acum înţelegeam raritatea acelui ceva necunoscut, a acelui ceva care se revărsase dintotdeauna între mine şi Audra. Aparent, nici timpul, nici distanţa, nicio sută de răni nerostite nu schimbaseră asta. Am încuviinţat o dată din cap, cu o mişcare rapidă, sacadată, şi i-am zâmbit, sperând ca surâsul acela să confirme recunoştinţa mea faţă de onestitatea cu care îmi vorbise. *Fusese atât de real şi pentru mine.*

Chelneriţa a adus nota de plată, iar Audra s-a scuzat şi s-a dus la toaletă, cât timp eu plăteam. Am luat haina mea şi puloverul Audrei şi am aşteptat-o în faţă. Când mi s-a alăturat, i-am spus:

— E o gelaterie grozavă la două străzi de aici. Ce-ar fi să-ţi spun despre parcul industrial cât timp mâncăm o îngheţată? Nu am mai apucat să-ţi povestesc.

Mi-a aruncat o privire atunci când am păşit pe trotuar şi, deşi părea puţin nesigură, a încuviinţat din cap.

— Da, sigur.

Capitolul 15

Audra

În drum spre gelaterie, mi-am tras puloverul peste umeri. Era o noapte răcoroasă, dar nu exagerat de friguroasă, iar pe trotuar era plin de oameni care stăteau pe terasele cafenelelor, purtând jachete subţiri sau pulovere, la fel ca mine.

— Astea sunt temperaturile pe timpul iernii în San Francisco?

— Se lasă şi mai frig de atât, dar nici pe departe ca în Colorado.

— Nu-ţi lipseşte, totuşi, zăpada? Mereu ţi-a plăcut.

— Ba da. Tocmai de aceea, iarna, la sfârşit de săptămână, mă duc la Tahoe cât de des pot. Am mers cu fratele meu într-o staţiune de schi de acolo.

— O, frumos! Ce mai face Dustin?

Ultima dată când îl văzusem pe fratele lui, era doar un copil. Deşi între timp devenise un bărbat în toată firea, îmi era greu să mi-l imaginez altfel de cum îl cunoscusem.

— E bine. Dane a zâmbit. A rămas acelaşi frăţior enervant, căruia îi place să se bage în treburile mele cât de des cu putinţă.

— Nici nu mă aşteptam la altceva, am zis eu amuzată.

Vreme de două minute, am mers fără să ne vorbim, în timp ce eu priveam oamenii, zâmbind unui cuplu mai în vârstă care a trecut pe lângă noi. Mă simţeam destul de relaxată, în ciuda faptului că cina fusese un adevărat carusel emoţional. Într-un fel, mă aşteptasem la asta, dar nu într-o asemenea măsură. Cu toate că mă simţeam irascibilă şi descumpănită petrecând timpul cu Dane, aveam totodată impresia că trăiam un vis. Era ca şi cum m-aş fi trezit înlăcrimată sau în hohote de râs dintr-un vis. Ca şi cum nu mai puteam distinge realitatea de ficţiune. Totuşi, seara aceea avea să se termine în curând. Urma să zburăm spre Colorado, şi asta avea să fie tot. Cel mai probabil, nu aveam să-l mai văd vreodată pe Dane după aceea. Era un lucru bun, bineînţeles, dar gândul acela îmi provoca o durere de nedescris.

— Ce părere ai despre versiunea în miniatură a parcului industrial pe care ai văzut-o în biroul meu?

— Pare că va ieşi ceva minunat. Am rămas plăcut surprinsă. Când am auzit pentru prima dată „parc industrial”, mi-am imaginat ceva pătrăţos şi mohorât. Reuşeşte cumva să arate excentric şi sofisticat în acelaşi timp.

A zâmbit, părând mulţumit de părerea mea.

— Mersi! Exact asta ne-am dorit. Nu vrem să creăm doar locuri de muncă în domeniul tehnic, ci şi magazine şi restaurante noi. Cred că va fi nemaipomenit pentru afacerea ta, Audra.

— Să ştii că şi eu m-am gândit la acelaşi lucru – asta dacă va merge totul bine cu bunica ta.

— Ţi-am mai spus. O să fie bine. Se va da pe brazdă. O să am eu grijă de asta.

Am încuviinţat din cap. Părea atât de sigur de ce spunea şi voiam atât de tare să-l cred, dar, în relaţia cu mine, Luella nu „se dăduse pe brazdă” vreodată. De ce ar fi făcut-o acum? Totuşi, mi-am zis că n-avea rost să îmi fac şi mai multe griji. În acel moment, nu puteam decât să am încredere în Dane şi să mă rog la Dumnezeu să aibă dreptate.

Am mai vorbit puţin despre particularităţile parcului cât timp cumpăram îngheţata, apoi am ieşit şi ne-am aşezat la una dintre mesele de pe terasa acoperită cu o copertină şi încălzită cu lămpi. Locul era luminat de beculeţe şi, cu toate că pe terasă era călduţ, iar atmosfera era fermecătoare, se părea că ceilalţi clienţi preferaseră fie să stea înăuntru, fie să-şi ia bunătăţile la pachet, pentru că eram singuri acolo. Lucrurile păreau mai simple decât la cină – poate pentru că mă obişnuisem cu prezenţa lui sau poate pentru că dezbătuserăm deja subiectele convenite de

comun acord. Eram şi mai relaxată, pentru că, deşi adusese în discuţie câteva lucruri despre care nu voiam să vorbesc, Dane nu insistase, aşa că mă simţeam uşurată. Nu avea niciun sens să dezgropăm morţii, doar am fi suferit şi am fi retrăit amintiri dureroase. Nu, era mai bine ca unele lucruri să fie date uitării.

Am zâmbit, luând o gură din îngheţata răcoroasă cu lămâie, care era dulce şi acrişoară în acelaşi timp, în vreme ce un pudel alb ţopăia pe trotuar, arătând de parcă rânjea. Când m-am uitat înapoi la Dane, am observat că mă urmărea zâmbind uşor, frecându-şi degetul mare de-a lungul buzei de jos. Ah. Mi se făcuse stomacul ghem şi, clipind, m-am lăsat brusc cuprinsă de acea privire familiară, care îmi transmitea căldură, dar şi o uşoară panică. Am înghiţit, dar, dintr-un motiv oarecare, nu m-am putut uita în altă parte. Mă simţeam captivă în privirea lui, la fel ca mai înainte, la restaurant. De parcă toată lumea dispăruse în jurul nostru, mă simţeam, după atâta vreme, pierdută în el şi în frumoşii lui ochi verzi. Eram atât de pierdută, încât îmi trebuiseră şapte ani ca să-mi croiesc drumul spre un loc unde să-mi trag sufletul. Mi-am întors cu greu privirea, conştientă că aşa trebuia. Conştientă că nu aveam de ales.

— Încă e între noi, nu? a întrebat Dane încet.

— Ce… anume? am întrebat eu cu vocea mult prea şoptită, plină de teama care îmi gonea brusc prin vene.

S-a aplecat în faţă, punându-şi braţele pe masă, astfel încât să fim faţă în faţă, privindu-ne ochi în ochi.

— Nenorocita aia de atracţie care nu s-a dat dusă cu niciun chip, nici când eram devastaţi de durere, nici acum, după atâta vreme de când ne-am despărţit. E la fel de puternică, nu-i aşa, Audra?

M-am ridicat, scaunul meu zgâriind cimentul.

— Ar trebui să plecăm. Adică – am clătinat din cap –, spuneai că mâine plecăm dis-de-dimineaţă…

— Audra.

Dane s-a ridicat şi el. Făcând un pas, s-a postat în faţa mea. Mi-a luat braţele în mâinile lui şi, chiar dacă îmi dădea stabilitate, atingerea lui mă făcea totodată să îmi pierd echilibrul.

— Nu contează, am spus eu în încercarea de a mă desprinde din braţele lui. Atracţia chiar nu contează. Nu a adus niciodată nimic bun. Nu ne-a fost de folos când am dat de… greu. E… e pură chimie, şi între mulţi oameni există chimie, Dane.

Adevărul era că atracţia nu făcea decât să ne rănească. Nu fusese de ajuns nici înainte, nici după.

S-a uitat la mine preţ de câteva clipe, apoi mi-a dat drumul la braţe.

Un cuplu a ieşit pe uşa prăvăliei cu nişte cupe de îngheţată în mână, râzând. Apariţia acestuia a rupt vraja sub care mă aflam, iar lumea din jurul nostru a părut deodată agitată şi zgomotoasă, odată cu o oarecare doză de indignare. M-am întors şi am început să-mi croiesc drum printre mese, spre poarta joasă, cu deschidere la trotuar.

L-am auzit pe Dane în spatele meu. M-a prins din urmă chiar când coteam spre maşina lui.

— Audra, mergi mai încet.

— Nu. Vreau să mă întorc în camera de hotel. Trebuie să-mi fac bagajul.

— Bine, bine, vom vorbi despre altceva.

— Mulţumesc!

— Doar mergi mai încet. Nu sunt încălţat cu adidaşi.

Am tras adânc aer pe nas şi am încetinit ritmul. M-

am oprit în pragul unui magazin închis şi m-am întors cu faţa spre Dane. Părea surprins, dar s-a oprit şi el, privindu-mă cu nerăbdare.

— Uite ce e, Dane. Îmi e şi aşa destul de greu să te revăd. Mi se pare normal să iasă la suprafaţă anumite sentimente, dar… amândoi ştim bine că nu mai poate fi nimic între noi. Mi se pare… incomod şi fără rost să recunoaştem că încă există atracţie între noi.

A mijit ochii şi s-a uitat la mine preţ de câteva clipe. Într-un final, a dat afară aerul din piept, trecându-şi mâna prin părul închis la culoare.

— În regulă, Audra, tu faci regulile. Aşa ai făcut mereu.

S-a întors cu spatele la mine, reluându-şi drumul spre maşină. L-am urmat instinctiv, însoţindu-l pe trotuar.

— La ce te referi?

— La lucrurile despre care puteam vorbi, la subiectele tabu, când să te las în pace, cât de tare să bat la uşile în spatele cărora te încuiai. Regulile tale, niciodată negociabile.

— N-am specificat niciodată vreo regulă!

— Nu era nevoie să-mi spui mură-n gură. Nu era nevoie să faci o listă. Acţiunile tale vorbeau mai grăitor decât cuvintele. *Nu te apropia. N-am nevoie de tine.*

Despre ce tot vorbea? Nu aşa se întâmplase. Bineînţeles că avusesem nevoie de el, dar nu mai avea rost să-l întreb. Aveam concepţii total diferite. Eu mă cufundasem într-un ocean îndepărtat de durere, iar el fusese… bine. El o scosese la capăt, în timp ce eu mergeam un pas înainte şi doi înapoi. La naiba, nu voiam să mă mai gândesc la asta. Depăşisem situaţia – din fericire, în cele din urmă – şi n-aveam de gând să o iau de la capăt. Brusc, am simţit o furie copleşitoare.

O tăcere apăsătoare se aşternuse în maşină. După primele zece minute, furia pe care o simţeam a început să se risipească, dispărând apoi în întregime. Am oftat şi, lăsându-mă pe spate, m-am întors cu faţa spre Dane. Când mi-a întâlnit privirea, chipul i s-a îmblânzit.

— Împreună formăm o bombă cu ceas, aşa-i? am şoptit eu. Iată un alt motiv pentru care despărţirea noastră a fost o alegere înţeleaptă.

— Să zicem, a admis el, cu o oarecare amărăciune în glas.

Nici măcar nu înţelesesem exact ce voise să spună, dar eram mult prea obosită, gata să cobor din carusel. Lucrurile acelea nu meritau readuse pe tapet, după cum spusesem şi mai devreme, dar, cu toate acestea, nu ne puteam abţine. Dacă mai era nevoie să-mi aduc aminte de ce nu îmi mai dorisem să aflu veşti despre Dane şi despre viaţa lui din ultimii ani, acela era un semn. Slavă Domnului că nu ştiusem despre relaţia lui cu Winnie. Perfecta Winnie Sinclair, cu care bunica lui tot încercase să-l cupleze. Când Dane îi spusese numele, crezusem că avea să mi se facă rău. Şi când mă gândesc că aproape îşi întemeiaseră familia perfectă împreună… Că dormiseră împreună…

„Nu”.

Îmi doream doar să mă întorc la viaţa mea tihnită şi liniştită de dinainte, să nu ştiu nimic despre Dane şi Winnie Sinclair. Mă temeam că, şi dacă Luella urma să îmi lase afacerea în pace, tot aveam să pierd ceva pe vecie. Noua mea viaţă nu era decât o iluzie, chiar dacă înainte îmi părea reală şi perfectă. Doamne, Dumnezeule, revederea cu Dane mă scotea din minţi. Îmi dădea peste cap viaţa de care avusesem atâta grijă.

Dane a oprit lin maşina peste drum de hotelul unde

eram cazată, şi, când să deschidă uşa, mi-am pus mâna pe braţul lui. S-a întors spre mine confuz. Mă simţeam vulnerabilă, nesigură, încărcată de emoţii pe care nu voiam nici să le simt, nici să le analizez.

— Nu trebuie să mă conduci înăuntru. În seara asta a fost… greu, dar plăcut. Ăăă… chiar mă bucur că o duci bine. Se vede că îţi place ceea ce faci. Viaţa ta e bună. Tu eşti bine. Lucrurile s-au aranjat bine pentru tine. I-am zâmbit. Şi apreciez că m-ai ajutat atât de mult.

— Audra…

— Ne vedem mâine-dimineaţă, da? La opt e bine?

S-a oprit, scrutându-mi chipul cu privirea. Arăta obosit şi, din câte mi se părea, dezamăgit, dar mi-am imaginat că sperase ca lucrurile să decurgă mai uşor între noi – mai degajat, poate –, dar asta nu avea să se întâmple niciodată. Trebuia să fi terminat cina şi să fi sărit peste îngheţată. Să fi renunţat cât încă eram cu un pas în faţă.

— Nu te duce acolo!

— Poftim? am întrebat, clipind nedumerită.

— Te rog să nu te întorci acolo, a spus Dane, frecându-şi ceafa. Nu eşti în siguranţă. Vino cu mine acasă!

Mi-am dat uşor capul pe spate. „Poftim?”

— Nu pot sta la tine, am mormăit eu.

— Mă refeream la camera de oaspeţi. Nu ai de ce să te pui în pericol atâta vreme cât poţi sta la mine.

Am zâmbit încetişor.

— Drăguţ din partea ta, dar nu, mulţumesc, i-am spus eu, privind clădirea urâtă de peste stradă. Nu e chiar atât de rău.

Dane părea să se lupte cu ceva. Cel mai probabil, ar fi vrut să mai insiste să rămân la el. Mi-am pus

mâna pe mânerul portierei, iar el a oftat.

— Bine atunci. Ne vedem la opt.

Am încuviinţat din cap, aruncându-i un mic zâmbet. Am ieşit din maşină, închizând portiera după mine. M-am uitat în ambele sensuri, apoi am alergat pe strada goală, spre hotelul relativ lipsit de pericole.

Eram şi înfrigurată, şi înfierbântată, şi răscolită, şi mâhnită. Mai presus de orice, simţeam aceeaşi stare de panică pe care o simţisem încă de când privirile ni se întâlniseră, mai devreme în acea zi. Nu-mi plăcea deloc. Îmi venea să plâng şi să urlu, lucruri pe care nu le mai făcusem niciodată, cu siguranţă nu în acelaşi timp.

Am deschis uşa spre hol şi m-am strecurat înăuntru, respirând mult prea greoi pentru cât de puţin alergasem ca să trec strada. Nu era nimeni la recepţie, aşa că am zăbovit o clipă să-mi trag sufletul. M-am sprijinit de peretele de lângă uşă, aşezându-mi palmele pe piatra rece din spatele meu. În adâncul sufletului, aş fi vrut să mă întorc în negura nopţii, să-i fac cu mâna lui Dane şi să-l implor să nu plece.

„Aşteaptă. Te rog, nu mă părăsi, Dane”.

„Dar de ce? Pentru ce?”

Fugisem de el pentru că nu voiam să mă *simt* aşa. Îmi doream alinare, dar partea proastă era că voiam ca el să mi-o ofere, nu altcineva. Dumnezeule, eram devastată. Am scos din gât un scâncet uşor, moment în care uşa de lângă mine s-a deschis zgomotos, făcându-mă să tresar.

Dane stătea în pragul uşii, uitându-se spre lift cu privirea plină de dorinţă şi nesiguranţă. Am clipit, apăsându-mă şi mai tare în peretele tare. El trebuie să fi simţit cu privirea periferică mişcarea mea discretă, pentru că s-a întors spre mine şi m-a văzut. Mii de

cuvinte şi propoziţii păreau să treacă nerostite între noi, incomplete, neterminate. În ciuda confuziei – a avalanşei copleşitoare de gânduri şi priviri –, s-a îndreptat totuşi spre mine, iar eu l-am primit bucuroasă.

S-a apropiat, cu o privire sălbatică în ochi, respirând la fel de greoi ca mine.

— Nu… nu vreau să rămâi singură aici. Audra, de ce nu vreau să rămâi singură?

Mi-a apucat braţele, şi, cu toate că părea supărat, am simţit brusc un val de compasiune pentru el văzând că ceva îl făcea să sufere, să aibă acea expresie pe chip, acel ton în glas.

— Nu depinde de tine, am şoptit eu.

Simţindu-i respiraţia fierbinte, m-am apropiat de gura lui. Mirosea a îngheţată dulce-acrişoară de lămâie, a vin roşu şi a el. Mirosul lui, numai al lui – de nesuportat –, încă făcea parte din mine.

— Ştiu, a mormăit el printre dinţi. Ştiu, a spus din nou mai blând, mai stăpân pe sine.

Şi-a lipit fruntea de a mea, şi, preţ de câteva clipe, am respirat în acelaşi ritm. Cât de frumos era! Dumnezeule, întotdeauna fusese atât de frumos. Nu mai stătusem atât de aproape de Dane de foarte multă vreme. În ciuda zăpăcelii mele, ceva mă făcea să mă simt… bine. Nu mi-am întors privirea. Nu l-am dat la o parte.

— Atunci, de ce am senzaţia că depinde de mine? m-a întrebat el. De ce am senzaţia că mereu va depinde de mine?

Confuză, am deschis gura să răspund, dar, înainte să apuc să scot vreun sunet, Dane a înaintat, împingându-şi trupul într-al meu şi lipindu-şi gura peste a mea. Cu gemete amestecate, ne-am ciocnit unul de

celălalt. Scoţând rapid un sunet înăbuşit, buzele ni s-au contopit într-un sărut, şi ne-am trecut vârful limbii peste toate cotloanele calde, umede, încă familiare ale gurii. Mi-am ridicat braţele şi le-am aşezat în jurul gâtului lui. Mâinile mele căutau moliciunea părului lui, croindu-şi drum prin el. I-am simţit cu vârfurile degetelor forma capului şi mica imperfecţiune de lângă linia părului. Cicatricea aceea minusculă pe care o avea de la nouă ani, când se luptase cu fratele lui şi se lovise de colţul unei măsuţe de cafea. Un mic secret pe care îl căutasem de parcă mi-ar fi aparţinut numai mie.

Un lucru de valoare pe care îl pierdusem şi pe care îl recuperasem după atâta vreme.

Limba lui Dane o mângâia pe a mea, făcându-mă să mă simt neajutorată, buimacă, plină de o dorinţă arzătoare. Şi zgomotele pe care le scotea... Dumnezeule, zgomotele acelea. Scotea din gât nişte sunete discrete, specific bărbăteşti, ceea ce însemna că era la fel de ameţit ca mine. Simţeam fierbinţeală şi furnicături în tot corpul, prinzând viaţă ca după o iarnă lungă. Suflul acelei vieţi se revărsa în mine precum razele calde ale soarelui, atingând fiecare colţişor întunecat dinăuntrul meu, într-o explozie orbitoare de culori.

— Audra, a gemut Dane, trăgându-mă după el, în timp ce mergea cu spatele spre lifturi, cu pieptul urcând şi coborând.

Am avut un moment de reţinere, dar nu-mi dădeam seama de ce. Nimic nu mai conta în afară de fierbinţeala care mi se scurgea prin vene, aşa că m-am concentrat pe pieptul lui, fascinată de urcările şi coborârile accelerate, iar el m-a tras dincolo de uşa deschisă a liftului. Uşa s-a închis, şi m-a sărutat din nou, mai pasional şi mai profund. Ştiam că asta se

întâmpla pentru că ne apropiam de un pat. *Un pat.* Şi tot ce aveam în cap era *da, da, da.* Dane s-a desprins de gura mea, sărutându-mi bărbia, urechea şi partea laterală a gâtului. Gâfâind, mi-am ridicat piciorul şi l-am înfăşurat în jurului şoldului lui, apropiindu-ne şi mai tare. Când uşa s-a deschis, el a eliberat o respiraţie şuierătoare şi, luându-mă de mână, m-a tras după el pe hol, spre camera mea.

— Cheia, mi-a cerut el cu voce ascuţită.

I-am dat-o, mâna tremurându-mi când i-am întins cartela din plastic. Trei secunde mai târziu, îşi lipise din nou gura de a mea. Când uşa s-a închis în spatele nostru, mi-a trecut prin cap că nu voia să-mi dea timp de gândire, dar nici că-mi păsa în acel moment. Îl doream. Aveam *nevoie* de el. Am încercat să-mi pun ordine în gânduri. Eram conştientă că ar fi trebuit să încetăm, nici măcar nu ştiam cum începuse totul, dar nu mă puteam concentra decât asupra înflăcărării dezlănţuite – atât de puternică, încât umbrea orice altceva. Am reuşit totuşi să îngaim:

— Ce facem, Dane?

I-am rostit ultima parte a numelui gemând, vreme în care mâinile lui mi-au cuprins sânii, frecându-mi sfârcurile prin materialul bluzei.

— Am vrut să fac asta de când am venit să te iau mai devreme. Drace…

Glasul i s-a stins de parcă l-ar fi distras ceva sau poate că îşi analiza mai bine cuvintele. Îşi strecurase deja mâinile pe sub bluza mea, cu gura pe gâtul meu, şi simţeam cum plăcerea îmbătătoare mi se răsfrângea de la sâni până între picioare. S-a lăsat în genunchi, iar eu am scos, înfrântă, un sunet discret, sfârşind cu un geamăt când şi-a coborât gura între picioarele mele. Încă aveam blugii pe mine, ţesătura fiind o barieră

între corpul meu şi gura lui, dar senzaţia era oricum atât de puternică, încât am strigat, împingându-mă în el.

— Doamne, Audra, a gemut el.

S-a format apoi un amestec de haine şi membre în timp ce ne dezbrăcam, singuri sau reciproc, nu eram prea sigură. Tot ce ştiam sigur era că aveam nevoie disperată să îi simt pielea lipită de a mea. Mi-a sărutat fiecare părticică a corpului pe măsură ce mai cădea de pe noi câte un articol vestimentar. Şi-a cufundat buzele în decolteul meu, cu limba între sâni, luându-mi un sfârc în gură.

— O, Doamne, da, am răsuflat eu, împingându-mă în el.

Mi-am întins mâna ca să-i cuprind mădularul în palmă, ştiindu-i forma şi grosimea lui înainte să-l ating. Rigid şi neted, tare şi moale în acelaşi timp. Îmi plăcuse întotdeauna acea minunată şi glorioasă dihotomie a bărbăţiei lui. Am gemut amândoi, şi, prins în strânsoarea mea, a început să-mi sugă şi mai tare sfârcul. Aş fi putut avea orgasm chiar în clipa aceea.

Dezgolit, Dane s-a lăsat în jos şi, strângându-mi şoldurile cu palmele lui mari, mi-a străpuns deschizătura cu limba, strecurându-şi prelung degetul înăuntru, ceea ce m-a făcut să-i iau capul între mâini, într-un strigăt delirant. I-am dat pe spate părul uşor umed din zona frunţii, privindu-l cu ochii întredeschişi. Un zeu cu părul întunecat se închina între coapsele mele, şi, preţ de o clipă, am rămas cu ochii aţintiţi unul la celălalt. Privirile ni s-au înlănţuit, provocându-mi o senzaţie fierbinte de excitare în locul prin care îşi trecea limba. Poate că mintea îmi era încâlcită, dar corpul meu, vai, corpul… mi se desfăcea cu totul sub gura şi mâinile lui. Era deja prea mult pentru mine,

prea mult. Gâfâind, gemând, mi-am dat drumul şi i-am strigat numele, cu genunchii tremurând de la intensitatea orgasmului.

Dane a mârâit uşor, sunetul vibrând prin mine în vreme ce el m-a prins din spatele genunchilor, ridicându-mă uşor, şi m-a întins pe pat. Stătea deasupra mea – splendid, în pielea goală –, cu ochii aţintiţi asupra mea, cu o privire în care se citea un triumf şocant de evident, făcând ca pâcla dorinţei să dispară aproape complet. Şi totuşi, aşa dominator cum părea, senzaţia atingerii pielii lui de a mea era atât de uimitoare, încât am respins orice gând descurajant din mintea mea. Nu mai conta nimic altceva în afară de greutatea lui apăsând pe mine, ştiind că avea să umple golul dureros pe care îl simţeam. Pielea îi era fierbinte, trupul încordat, pectoralii desăvârşiţi, după cum îmi aminteam, iar abdomenul bine definit. Părul aspru de pe picioarele lui îmi atingea în treacăt picioarele netede şi, simţind mărimea şi vigoarea masculinităţii lui absolute, m-a trecut un fior pe şira spinării când am întins mâna spre el, aplecându-mă pentru a-i revendica gura. Pentru o clipă, mi-a răspuns la sărut, cu penisul presat de coapsa mea – erect şi nerăbdător –, iar apoi s-a îndepărtat şi, privind în jos, l-a luat în mână. Am simţit cum vârful lui se împingea în pliurile mele şi am icnit, simţind şi uşoara împunsătură când m-am întins pentru a ne potrivi mai bine. Am închis ochii, incapabilă să procesez în acelaşi timp imaginile şi senzaţiile fizice, în timp ce Dane mă penetra uşor.

— Desfă-ţi picioarele pentru mine, scumpo, a spus el cu vocea încordată, de parcă de-abia se mai putea controla.

Forma de alint mă înfierbântase chiar mai tare decât apăsarea puternică a trupului lui.

— Ah, Doamne, a rostit el printre dinţi. E atât de bine în tine. Eşti al naibii de strâmtă.

Am scâncit încetişor, lărgindu-mă şi mai tare. El s-a oprit pentru o clipă şi, când m-am uitat la el, am văzut că mă privea cu… subînţeles, cu blândeţe în ochi, şi l-am observat strângând din dinţi.

Făcând o mişcare bruscă în faţă, m-a pătruns adânc, până la capăt. Am scos un geamăt strident, născut dintr-un soi de disconfort, dar mai degrabă simţeam cum se intensifica în mine plăcerea, ca un arc de curcubeu, până în vârful degetelor de la mâini şi de la picioare.

Dane s-a retras şi apoi m-a pătruns din nou, privindu-mă cu ochii plini de pofte carnale, de o plăcere atât de neînfrânată, încât m-am simţit din nou excitată. Am gemut şi m-am împins în sus, explodând într-un nou val de plăcere.

— Ador cum străluceşti sub mine, a mârâit el. Îmi place al naibii de mult.

Mi-am încolăcit picioarele în jurul şoldurilor lui, apăsându-mi capul în saltea. Mi-am trecut mâinile peste bicepşii lui, care se umflau de la efortul de a sta deasupra mea, în aşteptarea propriului orgasm. Mi-am trecut mâinile peste spatele lui, peste fesele lui ferme. Ne mişcam în tandem, iar dansul victorios – bucuria – m-a făcut să zâmbesc. Mă simţeam *liberă,* plină de viaţă. L-am strigat pe Dane încetişor şi am explodat din nou. Când am văzut frumoasa grimasă de pe chipul îmbătat de plăcere al lui Dane, mi s-a făcut stomacul ghem, în urma unui alt orgasm minunat. Dar apoi, a deschis ochii, în care se mai citea ceva în afară de plăcere. Discreta limpezire din ochii lui m-a trezit din starea de visare. Am tresărit surprinsă când s-a retras din mine şi, când sămânţa lui fierbinte m-a stropit pe

abdomen, am simţit că îngheţ, fiindcă… o, Doamne, dintre toate lucrurile, cum să uit tocmai de… metode anticoncepţionale? Nu mă gândisem nicio secundă la prezervativ sau la… „Vai, Audra, ce-a fost în capul tău? Audra, Audra, Audra”.

Când Dane s-a uitat la mine, cu o expresie prudentă pe chip, m-am simţit oarecum… zdruncinată. Fusesem brusc readusă la o realitate de netăgăduit. Acel unic detaliu rezuma tot ce evitasem, tot ce alesesem să ignor făcând sex cu Dane.

— Audra, a rostit el.

I se simţea înfrângerea din glas, de parcă toate gândurile din capul meu mi se putuseră citi pe chip şi îl răniseră. Poate chiar o făcuseră. Dar şi eu mă simţeam rănită. Nu de el, ci de mine.

M-am retras de sub el şi m-am aşezat în fund, în vreme ce sămânţa i se răcea pe mine.

— Audra, scumpo…

M-am ridicat şi efectiv am alergat până la baie. Am închis uşa în urma mea, sprijinindu-mă de ea pentru moment. Mi-am surprins reflexia în oglindă şi m-am privit fix. Obrajii îmi erau roşii, buzele umflate, iar părul complet în dezordine. Dar ochii… ochii îmi păreau îndureraţi. Apucând o bucată de hârtie igienică, mi-am şters lichidul lipicios de pe abdomen, chiar peste cele trei vergeturi, albe şi strălucitoare, cu care mă alesesem la sfârşitul sarcinii, perceptibile numai în lumina puternică a băii sinistre din hotel.

Am trasat urmele cicatricilor, înghiţind în sec.

— Dumnezeule, ce ai făcut? am şoptit către reflexia din oglindă.

Mă mâhnisem şi suferisem ani la rând după despărţirea noastră… Pentru ce? Nu era ca şi cum ne-am mai fi împăcat vreodată – trenul acela plecase de

mult din gară. Adică iar îmi făcusem rău cu mâna mea, din cauză că eram atât de disperată după sex, încât, imediat ce mă atinsese, îmi pierdusem minţile? Raţiunea? Dumnezeule! Am folosit toaleta, m-am spălat pe mâini, apoi mi-am înfăşurat un prosop în jurul corpului.

Când am păşit înapoi în cameră, Dane îşi pusese blugii, dar încă era la bustul gol. Stând aşezat pe marginea patului, îşi sprijinea coatele pe genunchi. Mi-am muşcat buza, gândindu-mă la ce i-aş fi putut spune, dar, până să-mi dau seama, el s-a ridicat şi mi-a întins mâna. M-am îndreptat ezitant spre el, dar, luându-mi mâna într-a lui, m-a tras spre pat şi m-a aşezat lângă el. Şi-a atins laba piciorului de a mea, şi mi-a scăpat un zâmbet.

— Audra, să nu-ţi pară rău, te rog. Pentru că mie nu-mi pare.

Inima mi s-a înmuiat.

— Nu… nu-mi pare rău. Am tras adânc aer în piept, eliberându-l încet. Doar că a trecut ceva timp. Am râs încetişor. Cred că eram cam…

— Pentru Dumnezeu, Audra, nici nu bagateliza. Asta n-a fost o simplă poftă pe care să o satisfaci şi gata, şi o ştii al naibii de bine.

— Nu asta am vrut să spun.

— Atunci, ce ai vrut să spui? Vorbeşte cu mine.

— Ai avut dreptate, încă e acel ceva între noi… Simt… simt şi eu asta. Fără nicio îndoială.

Când m-am uitat la el, mi-a scăpat un mic chicot de jenă. Mi-a zâmbit cu blândeţe şi duioşie, privindu-mă cu deosebită atenţie. Simţeam cum mi se urcă inima în gât, aşa că am privit în altă parte.

— Dar? a întrebat el încet.

— Dar – am clătinat din cap – de ce mai vorbim

despre asta? Amândoi ştim că nu putem fi mai mult de atât. Am încercat şi am dat greş. Nu vreau să răscolim trecutul şi cred că nici tu nu vrei. Sunt fosta ta soţie, Dane. Cu accent pe „fosta”.

— Deci vrei doar sex fără obligaţii de la mine?

— Poftim? Nu. Am râs stânjenită. Ce vreau să spun e că asta a fost o aventură de-o noapte. Foştii mai fac sex uneori. Se întâmplă. Trăim în state diferite, aşa că nu e ca şi cum ar putea deveni un obicei. Şi oricum n-ar putea deveni un obicei, pentru că nu îmi doresc asta.

— Ştiu.

Şi-a frecat ceafa, arătând de parcă ar fi vrut să mai spună ceva, dar poate că nu ştia exact ce. Îl înţelegeam perfect.

Simţeam în mine o durere înăbuşită, o nevoie disperată de… ceva la care nu voiam să mă gândesc. După o clipă, a întins mâna după cămaşă, care stătea mototolită pe podea.

— Să înţeleg că nu vrei să rămân?

— Păi… Amândoi avem nevoie de un somn odihnitor. Tu trebuie să pilotezi mâine, iar eu vreau să – mi-am dres glasul – mă odihnesc bine…

Doamne, cât era de cumplit şi de jenant, şi, deşi ştiam că făceam ceea ce trebuia, tot mă durea. Mă durea până şi faptul că îl primisem pe Dane înapoi în viaţa mea. Asta în sine era o dovadă clară că, dacă aveam să-l las să intre şi mai mult în viaţa mea, avea să mă distrugă… din *nou. Mi* se rupea sufletul numai să mă gândesc. Se vedea că şi el era chinuit de gândul la ceea ce făcuserăm. Amândurora ne-ar fi prins bine să stăm departe unul de celălalt o perioadă, până ne rezolvam problemele.

„Ţi-a fost vreodată de folos distanţarea pentru a-ţi

rezolva problemele?” Dar asta era altceva, aşa că mi-am scos întrebarea din minte.

Dane s-a ridicat şi, în timp ce îşi încheia nasturii de la cămaşă, s-a uitat fix la mine. S-a aplecat, mi-a luat bărbia în mâini şi m-a sărutat, buzele lui zăbovind pe ale mele.

— Ne vedem mâine-dimineaţă, a spus el.

S-a întors apoi şi a ieşit din cameră, închizând uşor uşa în urma lui. M-am prăbuşit înapoi pe pat, ghemuindu-mă. Prea mult, prea mult, fusese prea mult pentru mine. Cedam prea uşor când venea vorba despre Dane Townsend. „Nu din nou, Audra. După seara asta, niciodată”.

Capitolul 16

În trecut...

Audra se trezi însetată dintr-un somn adânc şi, mergând pe hol, căscă somnoroasă. Îşi puse mâna pe burtă, simţind mica arcuire şi zâmbind în sinea ei. Tocmai începuse să simtă loviturile uşoare ale bebeluşului din burta ei. Chiar în clipa aceea, el sau ea dormea.

Zumzetul scăzut al vocilor îi atrase atenţia. Încruntându-se, se opri şi se întoarse spre birou. Dane era încă treaz, căci avea de terminat o lucrare pentru un curs. Audra nu-şi putea imagina cu cine ar fi putut vorbi. Întorcându-se, se îndreptă spre cel de-al doilea dormitor, pe care îl transformaseră între timp în birou. Se opri brusc, auzind vocea Dalilei rostindu-i numele.

— Audra ştie?

Se opri în loc, nehotărâtă dacă să tragă cu urechea, dar mult prea curioasă pentru a se putea

abţine. „Să ştiu ce?”

— Nu.

— Doamne, Dane, nu poţi începe o căsnicie bazată pe minciuni. Ce-o să spună când va afla că i-ai ascuns asta?

Audra simţi un semnal de alarmă adânc în interiorul ei şi fu străbătută de fiori.

— Ştiu. O să-i spun. Doar că e însărcinată şi... Doamne, se va simţi vinovată.

„O, Doamne, nu.” Se lipi de perete şi se sprijini de el. O minţise?

— Dar ai visat dintotdeauna să preiei conducerea companiei, Dane. Dacă nici tu nu eşti potrivit pentru asta, atunci cine mai e? Ţi se cuvine, pe bună dreptate. Ce-o fi în neregulă cu bunica? N-am văzut-o niciodată să deteste pe cineva aşa cum o detestă pe Audra. Pe bune că nu înţeleg. Adică, să te dezmoştenească, să-ţi răpească viitorul, să-ţi fure visul...

Pentru o clipă, se aşternu tăcerea în birou.

— E... era visul meu, zise Dane. Doar că Audra e mult mai importantă pentru mine. Odată ce voi termina facultatea, voi obţine un loc de muncă bun altundeva. Poate că nu vom trăi în lux şi bogăţie precum restul familiei Townsend, dar voi putea trăi cu gândul că am luat o decizie onorabilă. Cred că tata ar fi făcut la fel în locul meu.

„Onorabilă?” Audrei i se umplură ochii de lacrimi, şi simţea că era să leşine. Dane renunţase la moştenirea familiei, care i se cuvenea pe bună dreptate – la şansa de a-şi pune cumva amprenta, care însemna atât de mult pentru el – doar pentru onoare? Pentru că făcuse ceea ce trebuia după ce o lăsase gravidă? Bunica lui îl dezmoştenise din acea cauză, iar el îi ascunsese acest lucru. Înghiţi cu greu, simţind gust

de fiere în gură. Ştia că Dane o iubea. N-avea nicio îndoială. Dar, dacă ar fi aflat dinainte, nu l-ar fi lăsat niciodată să facă acel sacrificiu, după cum spusese chiar el.

— Deci, California nu intră în calcul, zise Dalila suspinând. M-aş bucura să vă am pe amândoi aproape, ca să-mi pot răsfăţa nepoata sau nepotul.

— Cred că şi Audra s-ar bucura să rămână aici, zise Dane după o scurtă pauză. Şi-ar putea vizita tatăl ori de câte ori şi-ar dori. Nu i-a fost deloc uşor să-l ducă la azil. L-a îngrijit singură toată viaţa.

— Cum ai de gând să plăteşti pentru azilul de bătrâni?

— Mama mi-a dat banii pe care urma să-i cheltuiască pentru Stanford şi mi-a spus că-i pot folosi după bunul-plac. Universitatea de Stat din Colorado e de patru ori mai puţin costisitoare. De restul o să plătesc îngrijirea medicală a tatălui Audrei. O parte din bani i-am cheltuit deja ca să cumpăr o clădire pe care Audra o va transforma într-o galerie de artă. Nu vreau să renunţe şi ea la visurile ei doar din cauza bebeluşului nostru.

„Să renunţe şi ea la visurile ei”.

Aşa cum o făcuse el. Simţind o mare presiune, Audra îşi duse mâna la piept.

— N-ar putea interveni mama?

Audra îl auzi pe Dane oftând.

— O iubesc pe mama, dar ea împotriva Luellei? Pe bune?

Dalila scoase un sunet discret, pe care Audra de-abia dacă îl auzi.

— Da, ai dreptate. Dalila făcu o pauză. Dar sunt sigură că acum ţi-ar da mai mulţi bani, dacă ai vrea.

— Nu, zise Dane cu o voce care părea cam aspră.

Nu, repetă el, mai blând. Sunt un bărbat însurat, iar în curând am să devin tată. Una e să accept banii aferenţi taxei de şcolarizare, alta e să o las pe mama să-mi plătească facturile. Un vechi prieten al tatei s-a oferit să mă angajeze la departamentul de corespondenţă a companiei lui pe timpul facultăţii.

— La departamentul de corespondenţă? repetă Dalila.

Simţind tonul dezamăgit din vocea ei, Audra se schimonosi de durere. Urmă o scurtă pauză, iar Dalila oftă.

— Măcar vei avea acces la contul tău de economii când vei împlini 25 de ani.

Audra îl auzi pe Dane lând în derâdere spusele Dalilei şi, înspăimântată, îşi lipi obrazul de suprafaţa rece a peretelui.

— Sunt sigură că Luella va găsi o cale de a-l revoca dacă nu voi divorţa de cea pe care o percepe drept fata nepotrivită pentru mine.

Cuvintele Luellei îi străpunseră Audrei inima ca un pumnal.

„Lumea se aşteaptă ca familia Townsend să stea în compania unor... oameni mai de seamă”.

Fata nepotrivită.

„Dane poate face ce vrea în particular şi în spatele uşilor închise, dar, în public, asemenea... lucruri nu vor fi tolerate”.

Fata nepotrivită.

„Eram fata nepotrivită pentru Dane şi aşa aveam să rămân pe vecie”.

Dane şi Dalila rămaseră tăcuţi preţ de o clipă, timp în care inima Audrei se frânse încetişor în bucăţi, lângă uşa întredeschisă a biroului. În cele din urmă, Audra o auzi pe Dalila spunând:

— Nu ştiu, frate, se spune că onestitatea este întotdeauna cea mai bună tactică.

— Probabil. Dane oftă. Dar, la naiba, mai întâi am eu nevoie de ceva timp ca să mă împac cu ideea. Când Audra mi-a spus că a rămas însărcinată, s-a ales praful de viitorul meu. E o treabă greu de digerat. Încă nu m-am gândit ce să-i spun.

„S-a ales praful de viitorul meu”. Audra abia dacă mai putea respira. Se întoarse spre dormitorul lor împleticindu-se, iar inima îi sărea din piept. Dane permisese ca întregul lui viitor să-i scape printre degete. În acele momente, era furioasă că nu-i spusese la ce trebuise să renunţe când se căsătorise cu ea, dar, mai ales, se ura pentru sacrificiul pe care Dane trebuise să-l facă. Nu era nici drept, nici corect. Renunţase la întreaga lui viaţă... pentru ea. Îşi aşeză mâna pe burta în creştere. Pentru ei.

Capitolul 17

Dane

În prezent...

În dimineaţa următoare, vremea era rece şi mohorâtă, iar norii cenuşii acopereau cerul. În timp ce mă duceam să o iau pe Audra de la hotel, mă consumam în sinea mea, gândindu-mă la cele întâmplate cu o seară înainte... Întâlnirea, timpul petrecut împreună, avalanşa de emoţii generate de Audra în mine, felul în care m-am simţit în timp ce traversa strada, alergând înapoi spre camera ei de hotel. Mă afectase faptul că o privisem îndepărtându-se şi intrând în acea speluncă. Mă simţisem realmente

de parcă încasasem un pumn în stomac. Mă simţisem furibund, răvăşit… egoist. Chiar uşor înnebunit, dacă e să fiu sincer cu mine. Fusese *soţia* mea. Ştiam bine că nu mai era cazul, dar, cu toate acestea, îmi doream din tot sufletul să o protejez. Am simţit că nu era *în regulă* că o lăsasem să intre singură în acea clădire şi mi-am cam pierdut controlul.

Modul cum se sprijinise de perete la intrarea în hotel, ca şi cum avusese nevoie de o secundă să se adune. De parcă ar fi fost la fel de afectată ca mine de timpul petrecut împreună, în ciuda afirmaţiilor ei de mai devreme. Iar privirea ei, faptul că îi putusem vedea uşurarea şi bucuria că venisem după ea… îmi puseseră capac. Mă comportasem ca un apucat, fiind atât de nerăbdător să mă afund în ea, să o revendic cumva – oricum –, încât nici nu stătusem să mă gândesc la cum avea să reacţioneze ea după aceea. Sau că doar ar deveni mult mai dornică să ne vedem fiecare de drum, să ne distanţăm şi mai tare unul de celălalt atât din punct de vedere emoţional, cât şi din punct de vedere fizic.

Dar nu tot asta voiam şi eu? *Divorţase* de mine, mă părăsise. Chiar şi când o rugasem să mai aştepte puţin, fusese ferm hotărâtă, glacială şi aparent lipsită de emoţii.

Şi-atunci, de ce simţisem o durere cumplită în piept privind-o cum se îndepărta pentru a doua oară? Până ieri, crezusem că nu aveam să o mai văd vreodată, iar acum, după o singură seară petrecută cu ea, deja puneam totul sub semnul întrebării. „Oare aşa să fie, Dane?” Sau deja puneam totul sub semnul întrebării de ceva vreme… încă de la faza cu Winnie, când nu-mi dorisem sub nicio formă să-i pun pe deget nenorocitul ăla de inel?

Fusese un sentiment cu totul diferit faţă de valul de fericire avidă care mă mistuise atunci când Audra îmi purta inelul. Dar eram doar un copil pe-atunci şi, de-a lungul anilor, mă convinsesem că nimic nu avea să mai fie vreodată la fel de zguduitor şi de nimicitor cum fusese cu Audra, pentru că ea fusese prima mea iubire.

O, Doamne, fusese minunat să o ţin din nou în braţe, să simt gustul buzelor ei moi, să simt beatitudinea coapselor ei încordate şi strâns încolăcite în jurul meu. Îmi plăcuse la nebunie sunetul respiraţiei şi al gemetelor ei, numele meu rostit de buzele ei, să o văd înflorind – atingând punctul culminant – în vâltoarea pasiunii. Fusese intens şi frumos şi îmi plăcuse al dracului de mult.

„Încă îmi place…

Şi fără îndoială… pentru totdeauna”.

Am scos un şuierat printre dinţi. Era al naibii de devreme pentru asta.

Când am oprit maşina în faţa hotelului unde era cazată Audra, am observat că ea deja aştepta sub copertina mică şi ruptă. Am sărit afară şi, ocolind maşina, am ajuns la ea, pe trotuar.

— Hei, aş fi venit eu înăuntru după tine. Nu trebuia să mă aştepţi în ploaie.

A clătinat din cap, privindu-mă puţin agitată, ca şi cum nu ar fi ştiut în ce stare de spirit aveam să fiu.

— Nu aştept de multă vreme. Şi, oricum, am preferat să ies la aer curat.

Şi-a încreţit nasul, referindu-se în mod evident la mirosul ciudat care plutea în aer în hotel.

— Nici nu mă miră.

Zâmbind ironic, i-am luat valiza şi am aşezat-o în portbagajul maşinii, alături de geanta mea de voiaj.

Aveam să stau timp de o săptămână în Colorado, unde ştiam că era ger, aşa că îmi pregătisem un bagaj plin cu cele mai groase haine pe care le aveam – din fericire, încă aveam câteva. În California de Nord nu era nevoie de prea multe articole vestimentare pentru garderoba de iarnă, dar aveam destule haine bune de schi.

Am deschis uşa din partea pasagerului pentru ca Audra să poată urca, apoi am ocolit maşina şi m-am aşezat pe scaunul şoferului. Ea purta blugi, cizme scurte şi un pulover gros, dar îşi freca mâinile ca şi cum i-ar fi fost frig, aşa că am dat căldura puţin mai tare.

— În cazul în care încă nu ţi-ai băut cafeaua, o poţi face în avion.

— Super, mulţumesc!

— Cu plăcere!

Deci aşa stăteau lucrurile. Ne comportam din nou ca doi străini politicoşi, în ciuda faptului că făcuserăm dragoste cu o seară în urmă. Am intrat pe autostradă şi m-am îndreptat spre un mic aeroport. Avionul meu se afla într-un hangar de acolo.

După un minut de tăcere, Audra s-a uitat la mine.

— Ăăă, nu te-am întrebat cum ai obţinut brevetul de pilot.

— Sincer, mă gândisem de ani buni să fac asta. Când am împlinit 25 de ani, m-am gândit să-mi fac un cadou de ziua mea. Am cumpărat avionul şi m-am înscris la cursuri de pilotaj.

— 25 de ani, a şoptit ea. Deci, pilotezi deja de aproape trei ani. Înseamnă că eşti un pilot de încredere. Cel puţin, aşa sper.

— Da, poţi avea încredere în mine. M-am dus cu avionul în Colorado de mai multe ori de-a lungul anilor,

iar iarna iau avionul până la lacul Tahoe aproape în fiecare weekend.

A încuviinţat din cap, cu mâinile împreunate în poală şi încheieturile palide. Oare chiar îi era teamă să mă lase să o duc acasă cu avionul? Mi-am întins mâna, acoperindu-i uşor pumnii.

— Hei, pe bune acum, eşti în siguranţă cu mine. Nu voi permite să păţeşti ceva. Nu pot promite că nu vor fi şi câteva turbulenţe, dar asta e de aşteptat. Mi-am înclinat capul şi, aruncându-i încă o privire, mi-am retras mâna. Ai mai zburat vreodată până acum?

Ultima dată când o văzusem, nu plecase niciodată din Colorado.

— Nu. Acum două zile m-am urcat pentru prima oară într-un avion. Nu prea mi-a plăcut. Dar sunt sigură… sunt sigură că o să fie mai bine într-un avion mai mic… cu spaţiu mai mult şi toate cele.

— Este mai spaţios, dar se simt mai tare turbulenţele. Ce zici de un strop de Bailey’s în cafea?

A râs încetişor, privindu-mă puţin timidă, iar inima mi-a stat în loc. Fir-ar să fie! Mi-am încleştat mâinile pe volan.

Cu o seară în urmă, mă dusesem acasă tensionat şi supărat, chiar dacă avusesem parte de unul dintre cele mai puternice orgasme din viaţa mea. Nu reuşisem să adorm până aproape în zori. Mă zvârcolisem în pat, mă învârtisem de pe o parte pe alta, retrăind iar şi iar întâlnirea noastră şi tot ce vorbiserăm. Totuşi, în ciuda nopţii mele de nesomn, nu eram supărat pe Audra. Pe lângă că mi se confirmase că încă eram profund atraşi unul de celălalt, interacţiunea noastră din seara precedentă îmi mai arătase şi că Audra sărea ca arsă de fiecare dată când aduceam în discuţie trecutul. Nu voia să vorbească

despre acea perioadă. Dacă ar fi făcut-o, ar fi trebuit să discute şi despre Theo, iar eu aveam senzaţia că încă nu era pregătită. Deşi voiam să-i port pică pentru asta, pentru a-mi fi mie mai uşor să o privesc plecând din nou, am conştientizat că ocolea subiectul din cauză că încă suferea profund. După atâţia ani, durerea ei încă era vie.

Până să opresc pe aerodrom, începuse din nou să plouă mărunt şi, după ce am parcat, mi-am luat umbrela de pe bancheta din spate şi am ieşit din maşină, ocolind rapid, pentru a-i deschide uşa Audrei, care a ieşit la rândul ei din maşină şi s-a refugiat sub micul adăpost. Am scos din portbagaj valiza ei şi geanta mea de voiaj şi am apucat mânerul valizei, trăgând-o după mine.

După cum cerusem, avionul era deja pe pistă. Pe măsură ce ne apropiam de avion, l-am salutat pe Dean, tipul responsabil de mentenanţă.

— Totul gata pentru decolare?

— Da. Totul e în regulă.

— Mersi, Dean! Ea e Audra Kelley. Astăzi, va călători cu mine.

I-am întins Audrei umbrela, ca să o poată folosi cât timp urca scările. Dean a salutat-o, iar apoi mi-a luat valiza ei din mână.

— Iau eu asta. Ţineţi-vă bine în timp ce urcaţi scările, doamnă Kelley. E tare alunecos în dimineaţa asta.

— Mulţumesc, a spus ea.

Audra a început să urce treptele avionului, cu o mână ţinând umbrela şi cu cealaltă ţinându-se de balustradă. Dean a urmat-o, iar eu l-am aşteptat până când a coborât înapoi.

— Călătorie plăcută, domnule Townsend!

Când am ajuns înăuntru, Audra se învârtea în cerc, examinând în mod evident avionul.

— Este puţin mai drăguţ decât cel care m-a adus aici.

A zâmbit, şi în zâmbetul ei s-a văzut un strop de mirare, ceea ce m-a făcut să zâmbesc la rândul meu.

— Mersi! Mă bucur că îţi place. Îţi voi fi atât căpitan, cât şi echipaj, aşa că voi încerca să-mi fac treaba cât mai bine.

I-am făcut cu ochiul, iar ea a râs.

— Voi începe prin a face nişte cafea.

Am pus cafeaua la făcut în chicineta din partea din spate a avionului şi, până mi-am terminat misiunea, eu şi Audra am stat puţin de vorbă despre aeronavă. Am turnat în două pahare de unică folosinţă, apoi m-am dus în faţă, la minibar. Am scos sticla de Bailey’s şi am adăugat un strop de lichior în cafeaua Audrei, punând capace peste ambele pahare. Când i-am dat Audrei paharul ei, am întrebat-o:

— Vrei să stai cu mine în carlingă?

A părut puţin surprinsă, iar ochii i-au licărit.

— Pot să fac asta?

Am zâmbit. Doamne, cât era de dulce!

— Da. Mi-ar plăcea să-mi ţii companie.

Audra a dat aprobator din cap, luând în mână ramura de măslin pe care i-o oferisem. Privirile ni s-au întâlnit pentru o clipă, şi toate gândurile mi se învârteau în cap ca o morişcă.

— Mi-ar plăcea să stau în carlingă cu tine.

În următoarele cincisprezece minute, am verificat de câte două ori toate cifrele şi datele. Ne-am pus centurile, eu pe scaunul pilotului, iar Audra pe scaunul copilotului. Am pornit motoarele şi mi-am pus ochelarii de soare.

În timp ce înaintam pe pistă, m-am uitat la Audra şi am observat că se ţinea strâns de braţele scaunului, iar umerii îi erau încordaţi. I-am aruncat un zâmbet liniştitor.

— Uite, s-a oprit ploaia chiar la ţanc. Vezi cerul senin de dincolo de nori?

M-a privit drept în ochi, şi, pentru o fracţiune de secundă, timpul s-a oprit în loc. Buzele i s-au curbat într-un zâmbet timid, iar în privire i se citeau dulceaţa şi vulnerabilitatea. Mi se făcuse un gol în stomac şi am simţit cum mă cuprindea vechea nevoie de a o proteja. De a o iubi. „Dumnezeule!” Am zâmbit la rândul meu, apoi am revenit la misiunea mea: ridicarea avionului de la sol.

Accelerând, am decolat uşor, iar avionul a început să urce cu repeziciune spre văzduhul iernatic. Am auzit-o pe Audra cum, surprinsă, a tras uşor aer în piept, având umbra unui surâs pe chip. Am zâmbit larg spre ea, şi, cu toate că încă se ţinea strâns de braţele scaunului, umerii îi erau mai relaxaţi. A râs din nou, mai tare de data aceea, lăsându-şi la vedere dinţii strălucitori.

Următoarele zece minute, cu aproximaţie, le-am petrecut urcând la altitudini mai mari şi explicându-i Audrei fiecare pas pe care îl făceam. I-am arătat ce indica fiecare cadran şi cât de simplu era, de fapt, pilotajul.

Am pălăvrăgit o vreme, apoi Audra şi-a muşcat buza, aşa cum o făcea când se gândea la ceva, şi şi-a înclinat capul într-o parte.

— Ăăă, ai de gând să vorbeşti cu bunica ta imediat ce ajungem în Laurelton? Astăzi, adică? Sau crezi că mâine ar fi mai bine?

— Mă gândeam să discut astăzi. Nu are niciun rost

să mai amân. Te voi duce acasă şi, după ce termin de vorbit cu ea, voi trece pe la tine să-ţi povestesc ce mi-a spus.

— Ah, nu trebuie să mai treci pe la mine. Mă poţi suna. Adică, gestul tău este deosebit de generos, dar nu vreau să fii nevoit să te abaţi de la ce ai de făcut.

Mi se încleştase maxilarul, aşa că, printr-un efort conştient, am încercat să mă relaxez.

— Bine, atunci. O să te sun ca să te pun la curent cu situaţia. Voi vorbi şi cu avocatul meu, ca să aflu ce trebuie făcut pentru a ne asigura că Luella nu va mai încerca vreodată să facă aşa ceva.

— Îţi mulţumesc, Dane! Sincer.

Am încuviinţat din cap. Am rămas tăcuţi preţ de vreo două minute, bâzâitul discret al avionului calmându-mi nervii întinşi la maximum. Aveam senzaţia că auzeam un ceas cum ticăia în semn că timpul se scurgea – pesemne timpul pe care îl mai aveam de petrecut cu Audra – şi în semn că nu mai aveam prea mult timp ca să fac... ceva. Numai că nu-mi puteam da seama despre ce naiba putea fi vorba.

Când am trecut printr-un gol de aer, Audra a tras aer în piept.

— E doar o zonă cu turbulenţe. Probabil avionul va mai vibra cât timp vom zbura pe deasupra munţilor. E perfect normal, OK?

A încuviinţat din cap chiar când am trecut printr-un alt gol de aer. Şi-a întors apoi capul, aplecându-se spre geamul din dreapta ei, unde tocmai începeau Munţii Stâncoşi.

Vântul ne-a zgâlţâit puţin, la fel ca golurile de aer, dar măcar lăsaserăm în spate norii de ploaie. O dimineaţă răcoroasă, dar senină se ivea în faţa noastră. Văzusem prognoza meteo cu o zi în urmă şi

eram bucuros că alesesem să zbor atunci. Pentru ziua următoare se anunţase o furtună de zăpadă în Colorado, şi nu aş mai fi putut pilota în asemenea condiţii. Ar fi fost mult prea riscant, mai ales atunci când călătoreşti deasupra unui lanţ muntos.

Câţiva fulgi de zăpadă se învârteau şi se loveau de geamurile carlingii. Soarele dispăruse în spatele norilor, aşa că mi-am dat jos ochelarii. Am coborât uşor în altitudine, într-o zonă cu aer mai blând. Vreme de câteva minute, m-am bucurat de o călătorie lină, un cer de un albastru intens şi nori albi, pufoşi, care acopereau crestele înzăpezite ale munţilor.

— E de-a dreptul minunat aici, a şoptit Audra.

Am deschis gura ca să-i răspund, dar un imens stol de păsări a apărut din spatele unui nor. Inima mi-a luat-o la goană, iar un urlet mi-a ieşit dintre buze în momentul impactului. Am fost copleşit de croncănitul gălăgios al păsărilor venind din toate părţile şi am pierdut controlul avionului preţ de o secundă, dar, pe măsură ce păsările lovite au căzut din cer, iar celelalte şi-au continuat drumul, zgomotul s-a diminuat. Am îndreptat apoi avionul, eliminând cu putere aerul din piept.

— Sfinte Sisoe, am mormăit eu. M-am oprit o clipă să verific datele avionului, asigurându-mă că nu deviasem de pe traiectorie. M-am uitat apoi la Audra, care era albă ca varul. Doamne, nu mi s-a mai întâmplat asta până acum. Eşti bine?

A dat din cap aprobator, dar nu arăta prea bine. Părea gata-gata să vomite.

— Hei, Audra, uită-te la mine!

S-a uitat la mine, dar ochii îi erau larg deschişi şi plini de panică.

— Am grijă de tine, bine?

Ea a încuviinţat din cap, chiar când în avion s-a lăsat o linişte ucigătoare şi noi am căzut atât de brusc în gol, încât mi s-a urcat instant stomacul în gât.

Capitolul 18

În trecut...

Audra strânse micul ghemotoc la piept, cu inima-i adânc îngropată într-o rece şi vastă deznădejde. Deşi lacrimile îi ardeau ochii, cumva încă se mai ţinea pe picioare. Era amorţită de durere, secătuită de vlagă.

Secătuită.

Copilul ei murise, dar încă era în braţele ei. Audra nu cunoscuse până atunci o asemenea durere.

Din salon, Audra îl auzi pe Dane spunându-le rudelor lui că ea nu voia să vadă pe nimeni.

— Of, scumpule, îmi pare atât de rău. Mă gândeam că va trăi măcar câteva ore de la naştere.

Era vocea mamei lui.

— Şi noi la fel, răspunse Dane, cu vocea stinsă şi totuşi răsunătoare, aşa că Audra auzi fiecare cuvânt. Doctorul părea foarte sigur că sarcina va mai dura încă vreo două săptămâni. Dar inima lui nu a mai rezistat.

Valul de compasiune şi de durere o cuprinse pe Audra în timp ce privea chipul bebeluşului ei perfect. Părea că dormea. Atâta tot. Doar că era atât de rece, iar ea nu putea face nimic pentru a-l încălzi. Inima ei de mamă era profund îndurerată de imposibilitatea de a-şi îngriji bebeluşul, dar lacrimile îi erau zăvorâte.

Cum de se întâmplase una ca asta?

Şi-ar fi dorit să dea timpul înapoi, până la ecografia de la douăzeci şi două de săptămâni, înainte de liniştea care se aşternuse în încăpere, înainte de privirea

alarmată şi tristă de pe chipul doctorului, înainte să i se explice că micuţului îi era afectat cordul, informaţie care abia răzbise la ea prin tot zgomotul din capul ei. Cu toate acestea, li se spusese că aveau să îl poată ţină în braţe după naştere, aveau să se poată uita în ochii lui, măcar pentru o scurtă perioadă de timp... În toate acele săptămâni lungi – deşi se afla într-un purgatoriu plin de amărăciune –, Audra prinsese putere pe măsură ce bebeluşul creştea şi lovea cu picioarele în pântecul ei, fiecare mişcare reamintindu-i că nu avea să primească vreodată mai mult de-atât. În cele din urmă... nici măcar nu se putură bucura de acele câteva momente preţioase pe care ea se bizuise cu disperare. Intrase în travaliu cu câteva săptămâni mai devreme de termen şi, până să ajungă la spital, băieţelul lor deja murise. Nu ar fi trebuit să se întâmple aşa ceva.

Probabil făcuse ceva greşit ca să merite una ca asta. Îşi trecu degetul peste obrazul rece şi mătăsos al lui Theo.

— Îmi pare atât de rău, zise ea sufocată de durere. Îmi pare rău.

Îşi aşează mâna pe pieptul lui mic, locul unde ar fi trebuit să-i bată inima bolnăvioară.

— Audra e o făptură măruntă, Dane, o auzi pe bunica lui comentând. Poate că trupul ei nu a fost suficient de puternic pentru a...

— Şşşttt, o reduse Dane la tăcere, pe un ton ce-i trăda enervarea. O să te audă. Nu e vina ei.

Doar că poate chiar fusese.

Nu fusese suficient de puternic pentru ce? Pentru a da naştere unui copil perfect sănătos? Pentru a-şi duce sarcina până la capăt?

Oare ea se făcea vinovată de acea agonie

chinuitoare?

Dane intră în salon, iar Audra îşi îndreptă încet privirea spre a lui, cu ochii roşii de atâta suferinţă şi nesomn. El îi aruncă un zâmbet mic, obosit, mutându-şi privirea asupra trupului neînsufleţit al fiului lor, pe care Audra îl ţinea în braţe. Ea văzu un licăr slab de uşurare în ochii lui Dane, şi durerea îi străpunse inima ca o suliţă. Când el ridică ochii spre ai ei, Audra îşi feri privirea, uitându-se pe fereastră spre munţii din depărtare, masivi şi de neclintit. Concentrată asupra respiraţiei, îşi strânse băieţelul şi mai tare la piept.

— Mulţumesc că i-ai ţinut afară, şopti ea.

Vocea ei părea lipsită de vlagă, lipsită de emoţie.

Dane se aşează pe marginea patului.

— Hei, Audra, scumpo, îţi mai aminteşti când ţi-am spus că obişnuiam să înot cu Dalila şi cu Dustin în iaz?

Ea se uită din nou la el, încuviinţând uşor din cap.

— Îţi mai aminteşti semnul nostru? întrebă el, ridicând două degete în aer. Dacă te îneci, dacă vrei să-mi ceri ajutorul, dar nu-ţi găseşti cuvintele, vreau să faci semnul ăsta.

Vocea lui era răguşită, plină de emoţie, dar ea tot nu putea scoate un sunet.

Se uita pur şi simplu la el. În cele din urmă, Audra încuviinţă iarăşi din cap, dar fără să fie pe deplin conştientă de gestul ei.

El zăbovi cu privirea asupra ei pentru o clipă, cu o expresie tristă şi nesigură pe chip, apoi încuviinţă din cap la rândul lui.

— Te ajut cu orice ai nevoie, scumpo. Am grijă de tine, bine?

Capitolul 19

Audra

În prezent...

Cuvintele acelea, „Am grijă de tine, bine?”, îmi tot răsunau în minte. Dane le mai rostise înainte... Le rostise *atunci.* Numai că lucrurile nu merseseră bine. Nu reuşise să mă protejeze şi...

Se auzise de parcă motorul avionul tocmai... s-ar fi oprit şi noi am fi căzut în gol. M-am prins de braţele scaunului, şi un ţipăt mi s-a blocat în gât. Dane părea şi el cuprins de panică, apăsând pe comutatoare şi răsucind manete.

„O, Doamne! O, Doamne! O, Doamne!” Cumva păsările, toate păsările alea... afectaseră avionul? Zburaseră drept în motor? Totul îmi părea peste măsură de luminos, şi o alarmă asurzitoare îmi răsuna în cap. Îmi venea să urlu. Îmi venea să plâng, dar nu eram în stare să fac nimic. Rămăsesem complet împietrită de groază.

Dane spunea ceva la staţie, dar nu mă puteam concentra. Bâzâitul din capul meu era atât de puternic, încât aveam impresia că urma să-mi explodeze creierul. Dane m-a apucat de umăr şi m-a zgâlţâit.

— Du-te în spate şi pune-ţi centura, mi-a cerut el autoritar, cu glas puternic, care m-a scos temporar din starea împietrită în care mă aflam. Acum, Audra!

Deşi picioarele-mi tremurânde nu păreau capabile să răspundă comenzilor creierului, cumva am reuşit să sar de pe scaunul copilotului şi, ieşind din carlingă, pur şi simplu am căzut pe unul dintre scaunele pentru pasageri. Avionul cobora cu viteză mare,

zdruncinându-se. Se clătina şi se zgâlţâia şi, în timp ce îmi puneam centura, am rămas cu privirea aţintită la Dane, care ţinea strâns manşa în mâini, cu sudoarea picurându-i pe tâmple. Un suspin mi s-a desprins din gâtlej, iar lacrimi fierbinţi mi-au curs pe obraji. Dane era acolo, dar eu eram singură. El se lupta pentru supravieţuirea noastră, iar eu… Tot ce puteam face era să mă rog în gând. El spunea în staţie că ambele motoare cedaseră – cum de mai putea vorbi, cum de putea fi atât de calm? –, şi, ţinându-mi ochii strâns închişi de spaimă, eu nu făceam decât să scandez în minte: „te rog, te rog, te rog, te rog”.

Când am deschis ochii, în faţa parbrizului se înălţau munţii. Eram atât de aproape de o stâncă, încât am scos un ţipăt sufocat şi, din instinct, mi-am pus mâinile la ochi. O, Doamne, urma să ne ciocnim în plin de o stâncă. „Vai, te rog, fă să nu doară. Fă să fie rapid. Ajută-ne, Theo, ajută-ne!”

Muşchii braţelor lui Dane erau atât de încordaţi, încât păreau că i-ar fi putut sfâşia cămaşa, şi, din câte puteam vedea, sudoarea îi îmbibase gulerul. Şi-a dus o mână la ochi şi s-a şters rapid, apoi a apucat manşa din nou. Se poate, oare, pilota un avion fără motor?

Stânci înalte se ridicau de ambele părţi, iar pe geam se vedea cum zăpada se învârtea în jurul avionului, de nu mai puteam distinge nimic. Cum de putea Dane să vadă ceva?

— Pregăteşte-te pentru aterizarea forţată, a spus Dane cu atâta calm, încât mi-a intensificat spaima. Pregăteşte-te pentru aterizarea forţată, a repetat el mai tare, pe un ton mai impunător.

Nu ştiam ce voia să însemne asta. Ce ar fi trebuit să fac? Voiam să-l întreb, dar rămăsesem fără glas, fără aer. M-am prins de braţele scaunului, mi-am lăsat

capul pe spate, am închis ochii şi am aşteptat. Vreme de trei secunde, s-a aşternut o linişte mormântală, iar în liniştea de dinaintea impactului mi-a venit brusc în minte că urma să-mi văd copilul. Mi-am înăbuşit un mic suspin, care, în ciuda fricii mele, conţinea o minusculă explozie de bucurie. Urma să-l privesc în ochi, urma să aflu…

Avionul s-a răsucit brusc într-o parte, şi eu m-am lovit cu capul de geam. Tabla scârţâia, iar o rafală de aer rece ca gheaţa m-a lovit din spate. Picajul continua, continua şi tot continua. Mă ardea ceva în piept, dinţii îmi clănţăneau în gură şi totul s-a întunecat în faţa ochilor mei.

Simţeam cum ceva greu mă apăsa şi mă chinuiam fără vlagă să mă eliberez din strânsoare, urlând de durere, căci fiecare mişcare, oricât de mică, îmi provoca dureri mistuitoare în piept şi în zona abdominală. Îmi clănţăneau dinţii în gură. Îmi era groaznic de frig. Era un ger cumplit. Gândurile mi s-au limpezit, m-a lovit realitatea şi brusc mi-am amintit. „Pregăteşte-te pentru aterizarea forţată”. Vai, Doamne. Fuseserăm implicaţi într-un accident aviatic. Din cauza acelor păsări, se opriseră motoarele şi… of, ne prăbuşiserăm cu avionul.

Era frig.

Ah, era extrem de frig.

— Dane, am strigat eu slab, cu vocea subţire şi înăbuşită.

Am început să împing orice o fi fost deasupra mea. Era o porţiune din plafon – o bucată de plastic de un gri-închis. Resturile de material – slavă Domnului, mai uşoare decât mă aşteptam – s-au clintit odată ce am reuşit să împing cu ceva mai multă putere. L-am dat la

o parte şi am conştientizat că deasupra mea nu era întregul plafon, ci doar câteva panouri. Vedeam cerul, norii şi fulgii de zăpadă care se roteau în vârtejuri ameţitoare. Era o gaură în acoperişul avionului, iar eu eram pe spate, pe podea, cu scaunul încă sub mine. Fusese smuls din podea. Mi-am ridicat ezitant mâna şi m-am atins pe piept, unde mă ustura. Atunci, mi-am dat seama că arsura trebuie să fi fost cauzată de centura de siguranţă, care îmi străpunsese pielea.

Centura de siguranţă încă îmi era înfăşurată în jurul pieptului. Cu toate că nu eram prea sigură dacă mă ţinea legată de scaun sau nu, mi-am lăsat mâna jos şi am tras de clema metalică, iar centura mi s-a deschis în palma dreaptă. Durerea s-a mai potolit. Am avut nevoie de o secundă ca să-mi duc din nou mâna la piept, apăsând uşor. Mă durea, iar pielea de sub pulover mă ustura. Speram să fie doar o rană superficială şi să nu fi suferit leziuni interne. Nu aveam dificultăţi respiratorii, în ciuda pulsului mărit.

L-am strigat din nou pe Dane, dar a urmat doar tăcere. Urechile îmi vâjâiau în ritmul zgomotos al bătăilor inimii. „Doamne, te rog, să nu fie mort. Doamne, nu. Orice, dar nu asta”.

Frica mi-a declanşat un val de adrenalină şi, apucându-mă de o bucată mare de material de lângă mine, m-am ridicat de pe scaun. „E în regulă, e în regulă, n-ai nimic”. Mi-am examinat rapid corpul şi m-am aşezat în poziţie ghemuit, lângă scaunul care cândva fusese fixat în podea. Plafonul avionului cedase în anumite locuri, iar în alte părţi fusese smuls, aşa că nu puteam să stau în picioare. Am făcut aplecată câţiva paşi, dând la o parte bucăţile mai mari de resturi din calea mea.

Am privit în urma mea şi am rămas cu gura

căscată, văzând că tot spatele avionului fusese spulberat. Afară, câţiva fulgi de nea se învârteau într-o mare de alb. Am privit din nou în faţă şi, dând la o parte bucata mare din plafon, i-am văzut mâna atârnând inertă la uşa carlingii. Avea trupul şi capul întoarse în direcţia opusă, aşa că nu îl puteam vedea de unde stăteam. Cu vocea înăbuşită, i-am strigat numele, temându-mă să mai fac un pas în faţă. Îmi era teamă să descopăr gravitatea rănilor lui. Dar trebuia să o fac. Trebuia. Nu era nimeni altcineva care să cheme ajutoare. Doar eu.

„E în regulă, e în regulă, n-ai nimic”.

M-am oprit brusc, simţind avionul mişcându-se. Alunecase puţin în faţă, şi mi-am dat seama atunci că nu aveam nici cea mai mică idee unde ne aflam. Deşi cabina de pilotaj devenise o adunătură de metale contorsionate şi cabluri electrice neizolate, am mers încet mai departe, cuprinsă de teroare la fiecare pas. Avionul a scos un scârţâit prelung, de parcă ar fi prins brusc viaţă, şi iar a alunecat, cu vârful în jos.

— Dane, am şoptit eu, cu vocea înăbuşită, străduindu-mă să nu vorbesc prea tare, fiindcă orice zgomot ar fi putut face avionul să-şi schimbe din nou poziţia.

Niciun răspuns.

Înaintând încă puţin, am ajuns în cele din urmă la uşa carlingii. Am tresărit când un cablu electric neizolat a pârâit brusc, sâsâind zgomotos. Vai, urme de sânge. Atât de mult sânge. Dane pierdea sânge, care se scurgea pe podeaua cabinei. Am înghiţit cu dificultate, iar genunchii mi s-au înmuiat de spaimă.

Dar am păşit înainte şi, atingându-l pe păr, i-am şoptit numele din nou. Nu am obţinut nicio reacţie din partea lui. Când m-am uitat prin bucăţica de parbriz,

am împietrit, îngrozită de ceea ce aveam în faţa ochilor. Ne aflam pe un teren în pantă, pe marginea unei prăpăstii care se adâncea vertiginos. Vârful avionului de altădată atârna între doi copaci. În timp ce stăteam acolo, unul din copaci a trosnit zgomotos, iar avionul şi-a schimbat din nou poziţia, destabilizându-se. „O, Doamne. O, Doamne”. Am înghiţit în sec. Inima îmi sărea din piept, iar respiraţia mi se blocase. Stăteam înmărmurită cu mâna pe părul lui Dane, în timp ce sângele lui picura pe podea, împroşcând stropi fini. Preţ de câteva momente, fusese singurul sunet existent pe pământ, singurul sunet din întregul univers. M-am forţat să-mi înving frica, să mă mişc, cu toate că, din anumite puncte de vedere, îmi doream să rămân împietrită pe vecie. Să renunţ pur şi simplu şi să mor numaidecât. Sau să fiu o laşă şi să plonjez prin deschizătura din spatele avionului, astfel încât să nu trebuiască să mai păşesc încă o dată în necunoscut. Nu eram în stare să fac asta de două ori.

Nu. Nu îl puteam lăsa pe Dane singur acolo. Aş fi murit şi eu odată cu el. Depindea de mine să scăpăm de acolo.

Mi-am aşezat degetele tremurânde pe gâtul lui şi, deşi era la fel de rece ca mine, i-am putut simţi pulsul slab vibrând sub piele. Am suspinat uşurată, chiar când un alt cablu electric a trosnit pe fostul tablou de bord. Scânteia, împreună cu faptul că Dane era în viaţă, mi-a dat curajul să fac un ultim pas, astfel încât să mă pot ghemui lângă el şi să-l cuprind în braţe. Deşi era rece, părea împăcat, de parcă ar fi tras un pui de somn.

— Nu e un moment prea bun, Dane. Am nevoie să îmi dai o mână de ajutor aici, i-am spus eu.

Să vorbesc cu el – să-mi aud propria voce – m-a ajutat să mă concentrez asupra a ceea ce era de făcut.

Nu am privit pe geam. M-am concentrat să îl scot pe Dane de acolo.

M-am lăsat pe mine pe locul doi.

— Vă rog, copăceilor, am şoptit eu, ţineţi-ne bine, da?

Mi-am înăbuşit apoi spaima cât de bine am putut. „Lasă, Audra. Lasă totul deoparte”. Încolăcindu-mă şi mai tare în jurul lui Dane, am făcut o grimasă când am văzut de unde venea tot sângele. În coapsa stângă avea înfiptă o bucată zimţată de metal, iar blugii albaştri îi erau atât de îmbibaţi de sânge, încât păreau negri.

— Va trebui să ne ocupăm de asta mai târziu, bine? Dar mai întâi trebuie să ieşim din avion.

Am reuşit să trag de clema centurii de siguranţă şi, cu un clic, aceasta s-a desfăcut, eliberând uşor cureaua din jurul lui. „Slavă Domnului!”

M-am dat înapoi, ajungând din nou în poziţie înclinată. L-am cuprins pe Dane cu braţele pe la spate şi, cu toată forţa mea, l-am tras. L-am mişcat suficient de mult încât să-l pot întoarce pe o parte şi să-l cobor cu fundul pe pragul uşii, dar picioarele lui încă erau prinse sub firele încâlcite ale tabloului de bord. El era un bărbat masiv, iar eu o femeie minionă, aşa că în acel moment îmi părea o povară prea grea. În pofida vremii reci şi a dinţilor care îmi clănţăneau în gură, m-a năpădit sudoarea atunci când am început să trag de el din nou, mormăind şi gâfâind de la efortul necesar pentru a-l scoate de pe locul pilotului. În ciuda eforturilor mele, am reuşit să-l mut doar vreo doi centimetri.

Am încremenit la auzul unui alt trosnet din afara avionului, dar am răsuflat uşurată când am văzut că avionul nu a mai alunecat în faţă. „Copăcei buni,

copăcei puternici”, *i*-am încurajat eu în mod absurd. Firele de pe tabloul de bord au pârâit iarăşi, scăpărând de data aceea. Un cablu a luat foc, iar scânteia a ajuns la o bucată de plastic deja deformată.

„O, nu! O, Dumnezeule! Te rog! Doamne, nu foc! Nu foc!” în ciuda rugăciunilor mele, focul s-a extins, răspândindu-se de-a lungul tabloului de bord, unde s-a aprins un alt cablu, şi focul s-a mărit.

Am tras cu mai multă putere de Dane, mutându-l încă un centimetru. Deja nu mai era loc de prudenţă. Focul se înteţea, înainta şi, dacă nu-l scoteam mai repede de acolo, avea să-i cuprindă hainele şi… „O, Doamne! O, Doamne! O, Doamne!” Cu toată puterea, l-am tras cu spatele, podeaua de sub fundul lui ajutându-i alunecarea. Picioarele i-au ieşit de sub panoul de bord distrus şi i-au căzut în spaţiul gol din faţa noastră.

— Bun, bun, bun aşa, am pufnit eu, trăgându-l din nou înspre mine.

A gemut uşor, cu capul atârnând într-o parte. Bruscarea piciorului rănit trebuie să-i fi provocat durere chiar şi aşa inconştient cum era.

M-am împiedicat de ceva şi, cu un mic strigăt, am căzut pe spate, capul lui Dane aterizându-mi în poală. Lacrimi fierbinţi de frustrare şi de frică paralizantă îmi alunecau pe obraji şi gâfâiam din cauza efortului. Braţele îmi ardeau, iar durerea din piept creştea pe măsură ce mă mişcam. Măcar pentru o clipă, mi-am permis să stau şi să plâng, uitându-mă la chipul liniştit al lui Dane.

— Am nevoie de tine, am nevoie de tine, am strigat eu.

Ştiam că nu mă putea ajuta şi mai ştiam că nu era vina lui. Chiar şi aşa, senzaţia că fusesem abandonată

îmi crea în stomac un abis de disperare zdrobitoare. „Nu e timp de asta, Audra. Adună-te!”

Căldura degajată de focul ce se extindea m-a făcut să-mi revin din acea cădere nervoasă. Ştergându-mi faţa, l-am întins pe Dane pe jos cât am putut eu de uşor şi am făcut stânga împrejur ca să găsesc o cale de ieşire din avion. Mişcându-mă cu atenţie şi totodată cât mai repede posibil, am dat totul la o parte pentru a-l putea trage pe Dane după mine. Mi-ar fi fost imposibil să-l ridic. Când am îndepărtat o parte din fuzelaj, mi-am zărit pe podea telefonul mobil şi l-am înşfăcat numaidecât. Mâinile îmi tremurau. Unde îl văzusem ultima oară? Oare îl aveam în mână când Dane îmi ceruse să mă duc în spate? Nu-mi puteam aminti. Am apăsat pe butonul de pornire, şi, şovăind vreme de cinci secunde, ecranul s-a aprins, dar nu avea semnal. *Logic. Eram pe vârful unui munte, în mijlocul pustietăţii.* L-am băgat în buzunar şi m-am îndreptat spre Dane.

Avionul nu se mai clintise de când ne îndepărtaserăm de carlingă, şi nu puteam decât să sper că mutarea greutăţii corpurilor noastre din faţă în spate avea să ne ajute să menţinem avionul nemişcat. Pentru moment. Pe de altă parte, noi ne aflam în centru. Dacă ne-am fi dus în spate, avionul ar fi alunecat şi mai mult? Nu aveam de unde să ştiu, dar prin spate era singura cale de scăpare, aşa că l-am apucat din nou pe sub braţe pe Dane şi am mers cu spatele câţiva centimetri, gemând de efort.

Blugii îi erau îmbibaţi în sânge – un roşu aprins până la glezna stângă –, şi, pe neaşteptate, izul metalic, în combinaţie cu mirosul acru al transpiraţiei mele, mi-a adus aminte de *acea* noapte, noaptea în care se născuse fiul nostru. Dane avusese grijă de

mine – mă ajutase să fac faţă acelor ore lungi şi pline de durere, în timp ce transpiram, sângeram şi sufeream –, nu-i aşa? Îi puteam vedea cu ochii minţii chipul de pe vremuri, spaima şi mâhnirea din privire. În toţi acei ani, refuzasem să mă gândesc la salonul acela de spital, peste măsură de luminos, dar atunci mi-a trecut prin minte imaginea, *senzaţia* acelor momente îngrozitoare, când fusesem mult prea speriată ca să mă pot apăra singură. Mi-a trecut prin minte şi dragostea desăvârşită din ochii soţului meu. Se întâmplaseră atât de multe după aceea, dar, în acea noapte, în acea noapte, el îmi dăduse putere.

Venise rândul meu să-i dau putere.

Cu un efort uriaş, l-am tras la marginea deschizăturii, lăsându-l din nou jos, cu blândeţe, cât să-mi recapăt suflul. Muchia unde metalul se contorsionase şi se desprinsese era ascuţită şi zimţată. Pe scurt, un gard de sârmă ghimpată. M-a cuprins iar panica, dar am înlăturat-o rapid, trăgând cu greu, dar adânc, aer în piept. Trebuia să găsesc o soluţie. M-am uitat în jur după ceva cu care să acopăr muchia, ceva suficient de gros încât să nu îi fie sfâşiat spatele când îl târâm afară. „Oare l-aş putea rostogoli pur şi simplu?” M-am strâmbat, imaginându-mi abdomenul lui străpuns de o lamă cu tăiş ascuţit. Nu, nu puteam risca să-i fac şi mai mult rău.

Covorul fusese smuls odată cu coada avionului. Aparent, forţa fusese suficient de puternică încât să-l desprindă de podeaua scurtului culoar, căci atârna descentrat. Dacă aş fi putut tăia ţesătura groasă, aş fi avut pe ce să-l aşez pe Dane, odată ce dădeam de zăpadă, ca să-l trag la adăpost până ajungeau ajutoarele. Dar, ca să-mi fie de folos, trebuia în primul rând să tai o bucată destul de mare.

Am aruncat o privire spre cabină, şi părea că focul se consumase, dar nu eram convinsă că nu avea să se reaprindă, căci pârâise un alt cablu. Îmi lăcrimau ochii din cauza fumului. Mai mult decât atât, nu ştiam nici unde se afla rezervorul de combustibil, dar nu îndrăzneam să-mi imaginez că era în partea din faţă a avionului. Nu aveam nici cea mai vagă idee. În orice caz, ştiam că trebuia să mă *grăbesc,* mişcându-mă însă cu băgare de seamă.

Cercetând rapid avionul cu privirea, mi s-a părut că văd mânerul valizei mele sub celălalt scaun pentru pasageri.

Mişcându-mă cât mai atent posibil, am păşit peste Dane. Am înaintat apoi târâş, privind pe sub scaun la valiză. M-am întins, am smuls-o cu forţă şi am tras-o spre mine, recunoscătoare pentru mica victorie. Am deschis-o şi, cu degete neîndemânatice, am scos gentuţa de voiaj de deasupra hainelor. Era nou-nouţă. O cumpărasem cu doar câteva zile în urmă, când îmi dădusem seama că aveam nevoie de ceva în care să-mi pun şamponul şi accesoriile de baie. Era dotată cu câteva recipiente goale pentru călătorii, o periuţă de dinţi pliabilă, un pachet de şerveţele şi o trusă de cusut. Mă gândisem să arunc trusa – nu coseam şi nu vedeam la ce mi-ar putea folosi –, dar nu-mi puteam aminti dacă o aruncasem sau nu. Tot căutând în gentuţă, am răsuflat uşurată când am văzut că trusa era acolo. Am desfăcut fermoarul şi am luat forfecuţa. Părea mai firavă decât îmi aminteam. Nu ar fi putut tăia covorul gros.

— Fir-ar să fie!

M-am uitat din nou înnebunită în jur. Oare să fi pus geaca de iarnă peste marginea metalică? Dar materialul nu mi se părea suficient de rezistent, şi

aveam nevoie de geacă după ce ieşeam de acolo. Dumnezeule, aveam oricum nevoie de ea. Cu toate că flăcările încălziseră pentru o vreme ce mai rămăsese din interiorul avionului, pe măsură ce focul se stingea, începeam să simt aerul îngheţat.

M-am uitat la Dane. Avea pe el blugii îmbibaţi de sânge şi o bluză cu mânecă lungă. Din moment ce ne îndreptam spre Colorado, unde era foarte frig în acea perioadă a anului, bănuiam că îşi luase în geantă o geacă de iarnă, dar asta trebuia să mai aştepte. Prioritatea era să ieşim din avionul instabil. Pe locul doi era nevoia de a-i opri lui Dane hemoragia. De-abia apoi mă puteam concentra să nu murim de frig până să ajungă la noi o echipă de salvare.

Aveam nevoie de ceva ascuţit. M-am uitat repede în jur şi am zărit barul de lângă cabina de pilotaj, de unde Dane luase lichiorul pe care mi-l pusese în cafea în acea dimineaţă. M-am târât spre bar, atentă la fiecare sunet din jur, şi am desfăcut încuietoarea. Înăuntru erau mai multe sticluţe de tărie, două băuturi răcoritoare, trei sticle de apă şi un coşuleţ cu alune şi covrigei. Toate stăteau alandala, dar nu se spărsese nimic. Am luat una dintre sticluţele de tărie, dar am descoperit că nu era din sticlă, ci din plastic. Fir-ar să fie! Dulăpiorul de sus avea însă o uşiţă din sticlă. N-am stat mult pe gânduri şi, acoperindu-mi pumnul cu mâneca puloverului, am spart sticla. Aceasta s-a sfărâmat în bucăţele numaidecât, împrăştiind cioburi pe podea, la picioarele mele. M-am aplecat şi am ridicat ciobul care părea să poată fi cât de cât folosit pe post de cuţit. Spărsesem sticla cu uşurinţă, deci nu eram aşa sigură că avea să taie ceva mai gros precum covorul.

Iarăşi începuseră să-mi clănţăne dinţii în gură. M-

am târât cu mare grijă înapoi la Dane şi i-am pus mâna pe obraz. Era rece, încă inconştient, dar pulsul îi rămăsese constant. Mi-am ridicat mâna puţin şi am simţit un gogoloi în părul lui, peste care mi-am plimbat apoi degetele. Mi-a stat inima în loc. O, nu, avea un traumatism cranian. Dumnezeule, nu era de mirare că zăcea inconştient. I-am ridicat capul cu mare atenţie şi l-am palpat la ceafă, dar nu am simţit nici umezeală, nici alte inflamaţii în afară de umflătura mare de pe partea laterală a capului. Dacă nu avea să-şi mai recapete cunoştinţa niciodată? Dacă făcuse edem cerebral sau… „Nu, nu, nu te gândi la asta!”

— Încă un minut. Trebuie să ieşim de aici, dar nu-ţi pot face şi mai mult rău. Te voi încălzi cât voi putea peste câteva minute, bine?

Vocea îmi era înăbuşită, slăbită şi de-abia mă abţineam să nu plâng, dar latura mea grijulie se simţea împăcată reconfortându-l, explicându-i în detaliu acţiunile mele, cu toate că ştiam prea bine că nu putea auzi nimic din ce îi spuneam. Mi-am amintit că tatăl meu, atunci când era abătut sau avea mari dureri de cap, pur şi simplu se calma ascultându-mi vocea mângâietoare, aşa că i-am vorbit şi lui Dane pe acelaşi ton.

M-am târât până în partea din faţă a culoarului, am scos o cămaşă din valiză şi am înfăşurat cu ea capătul instrumentului de tăiat improvizat. Am dat apoi resturile la o parte ca să ajung la podea şi am început să tai covorul. Ciobul nu tăia cu uşurinţă, dar am reuşit să despic totuşi covorul de-a curmezişul.

— Mulţumesc, mulţumesc, am îngăimat eu.

Cu puţin noroc, dacă puneam covorul peste marginea metalică ascuţită, iar pe Dane l-aş fi tras peste covor, ar fi fost suficient pentru a-l proteja. Deşi

la greutatea lui... Trebuia să-l trag cât mai repede posibil şi să sper că totul avea să decurgă bine. Aceea era cea mai bună variantă de a ieşi din avion care mi-a putut trece prin minte.

Când, într-un final, am ajuns dintr-o parte a coridorului în cealaltă, am testat covorul şi am reuşit – slavă Domnului – să dezlipesc capătul lui de pe podea. „Bun, bun. În regulă”.

Parcurgând târâş scurta distanţă până la Dane, am tras de covorul de sub el şi am observat că aluneca înspre mine, fiindu-mi astfel mai uşor să-l mişc. Asta îmi era de folos din două motive.

— Bun, ăsta îţi va proteja spatele, dar va urma o căzătură în privinţa căreia nu am ce să fac, am bolborosit eu, uitându-mă în spatele meu la distanţa de la avion la pământ de aproximativ un metru. Voi coborî şi te voi trage peste marginea metalică. Am să încerc să-ţi atenuez căderea cu trupul meu, pe cât posibil, în regulă?

Am îngenuncheat pe partea laterală a micului povârniş, având grijă să nu mă agăţ de şirul de tăişuri de pe marginea metalică, şi, cu piciorul întins în spatele meu, m-am oprit să văd dacă avionul se mişca. Nu părea să se mişte, aşa că mi-am întins piciorul şi mai mult, până am atins solul cu cizma. M-am echilibrat într-un picior, apoi mi-am adus pe pământ şi celălalt picior, ambele afundându-se în zăpadă. Am stat o clipă să-mi trag sufletul, tremurând de la frigul intens. Mi-am adunat apoi toate puterile şi, apucând marginea covorului, am început să trag. Corpul lui Dane ieşise pe jumătate din gura larg deschisă a avionului, dar picioarele încă îi erau înăuntru. Nu am vrut să mă opresc pentru a mă odihni, de teamă că o pauză i-ar fi acordat timp marginii metalice să

străpungă covorul. În schimb, am luat rapid o gură de aer şi am tras iarăşi de covor. M-am pus sub Dane, protejându-i capul cu mâinile, iar întregul lui trup a căzut din avion, peste mine. La impact, aerul mi-a fost smuls din plămâni, dar zăpada ne protejase pe amândoi. După o secundă, mi-am scos mâinile de sub capul lui, şi am zbughit-o… m-am rostogolit de sub el.

M-am ridicat încet, uitându-mă la epava din faţa mea. De acolo, cadrul mi se părea şi mai uluitor, creându-mi o senzaţie de greaţă şi mai profundă. Dumnezeule, cum de reuşiserăm să supravieţuim? Coada avionului fusese complet smulsă. Din acel unghi, puteam vedea toate părţile metalice zimţate, contorsionate, care arătau de parcă ar fi fost jupuite. Din câte îmi puteam da seama, partea laterală a avionului era zdrobită, îndoită, acoperită cu sânge şi pene îngheţate.

M-am uitat la partea din faţă ca să-mi dau seama cât de stabil era avionul care atârna între copaci. Fiind însă în pantă, m-am temut să nu alunec.

Aveam nevoie de bagajul lui Dane, căci trebuia să-l încălzesc şi să scot de pe el blugii aceia umezi.

„Repejor, repejor”.

Încă un drum înăuntru, apoi aveam să mă ocup de Dane.

M-am izbit de partea din spate a avionului cu toată forţa şi, deşi se auzise un scârţâit uşor, aparatul nu s-a urnit.

— Acceptabil.

Dacă avionul ar fi alunecat cât încă mă aflam în el, aş fi putut oricând să sar prin partea din spate, din moment ce Dane era afară, în siguranţă.

M-am căţărat înapoi peste marginea zimţată şi m-am târât înăuntru. Mai întâi, mi-am tras valiza până la

margine, apoi m-am întors după bagajul lui Dane. I-am zărit într-un sfârşit geanta din piele neagră sub nişte resturi. Era înţepenită în ceva, dar am reuşit în cele din urmă să o desprind, trăgând-o alături de valiza mea.

M-am ridicat, m-am uitat prin avion preţ de o secundă, apoi am luat rapid decizia de a mă târî încetişor până la minibar. Am deschis cu grijă dulapul, cu cioburi încă prinse în cadru, şi am adunat sticluţele de tărie, cele trei sticle de apă şi câteva gustărele. Dacă echipajul de salvare nu avea să ajungă până în ziua următoare, urma să avem nevoie măcar de apă. Am deschis dulapul de dedesubt, unde nu se afla nimic altceva în afară de un sul de saci menajeri. I-am luat şi pe aceia, ţinând la subraţ un talmeş-balmeş de lucruri.

În timp ce mergeam ghemuită spre ieşire, am zărit în spatele scaunului din stânga o ladă acoperită de perne. Am lăsat lucrurile pe podea şi am deschis-o. „Da!” înăuntru am găsit pături şi două perne mici. Le-am azvârlit înspre bagaje, adunând din nou băuturile şi gustările.

Am aruncat o ultimă privire în jur ca să văd dacă mai era ceva care ne-ar fi putut fi de ajutor, dar, şi dacă era, tot nu ştiam unde să caut. Focul din carlingă se stinsese, dar întreaga suprafaţă semăna cu o carcasă topită, înnegrită.

Cum de se întâmplase aşa ceva? Cum Dumnezeu ajunseserăm noi în acel punct? Mi se părea de necrezut, un coşmar cumplit, îngrozitor, deşi ştiam prea bine că nu era un coşmar. Cu frigul în oase şi cu spaima în suflet, nu aveam nicio îndoială că totul era real.

Am ieşit din avion la fel ca înainte, l-am tras pe Dane puţin mai în sus cu covorul – muşchii îmi ardeau –, apoi m-am întors după bagaje, trăgându-le în

zăpadă. Am desfăcut geanta lui Dane şi am pus înăuntru păturile şi pernele. Nu voiam să se ude din cauza zăpezii, iar ninsoarea părea să se fi înteţit. În geanta lui era împăturită o geacă de iarnă, pe care am înşfăcat-o împreună cu o pereche de şosete.

I-am acoperit mâinile reci ca gheaţa cu şosetele, apoi i-am încrucişat braţele pe piept, acoperindu-i partea superioară a corpului cu geaca impermeabilă şi aranjând-o cu grijă în jurul lui. Cu puţin noroc, o pătură pusă sub capul lui ar fi putut împiedica apariţia unor leziuni suplimentare. Ar fi trebuit să ajungă pentru moment. Îmi venea să plâng de teamă, văzându-l cum zăcea nemişcat, fără să reacţioneze la manevrele mele. Era normal să rămână inconştient atât de mult timp din cauza loviturii la cap? Nu era, nu-i aşa? Avea, oare, leziuni ireparabile? Suferinţa şi frica creşteau în mine, ameninţând să izbucnească. „Nici să nu te gândeşti, nici să nu te gândeşti”. Nu aveam timp pentru asta.

„Fă ce ai de făcut. Fă doar ce ai de făcut”.

Am adunat băuturile şi gustările de lângă avion şi le-am pus în valiza mea, scoţându-mi geaca. Doamne, îngheţam.

Răsuflarea îmi ieşea în mici explozii de vapori albi în vreme ce căutam un loc pe post de adăpost temporar, unde să mă ocup de rana lui Dane şi unde să ne încălzim amândoi. Trebuia să-l adăpostesc de zăpadă, dar totodată să rămânem aproape de epavă, astfel încât salvamontiştii să ne poată găsi după ce zăreau avionul.

O stâncă uriaşă se ridica vertical la stânga noastră. În spate – unde zăcea avionul – şi la dreapta, se întindeau prăpăstii adânci. Dar la vreo treizeci de metri depărtare, cumva în pantă, am zărit nişte bolovani

imenşi într-un crâng de pini. Acela părea un loc foarte bun – cel puţin, de unde priveam eu. Eram în stare să-l târăsc până acolo? Părea atât de departe, iar eu eram aproape moartă de oboseală.

Mi-am înăbuşit un suspin. Habar n-aveam cum să mă descurc cu tot ce trebuia să fac. Şi eram singură*. Îngrozită şi singură.*

Capitolul 20

Dane

O, Doamne, durerea de cap îmi strângea tâmplele în menghină. Am gemut, dar mica reverberaţie a sunetului mi-a provocat un junghi dureros, aşa că m-am străduit să rămân tăcut. Era întuneric, întuneric beznă, iar mie îmi era frig, al naibii de frig. Simţeam însă în faţa mea un fel de fierbinţeală şi m-am împins spre ea, în căutarea oricărei forme de căldură şi alinare în iadul în care ajunsesem cumva. Ceva catifelat îmi gâdila faţa. Am tras uşor aer în piept, cu prudenţă, şi am simţit mirosul Audrei, al părului ei, al parfumul ei. Visam, dar mă durea. Nu avea niciun sens. „Unde sunt?”

Pluteam într-un ocean straniu de durere amorţită, imagini şi amintiri alunecând în derivă prin mintea incoerentă: Audra stând în zăpadă, ochii ei iubitori din momentul în care m-am afundat în ea, felul în care arăta în ziua nunţii noastre, atât de frumoasă şi de tânără, şi nu în ultimul rând expresia devastată de pe chipul ei în vreme ce stătea pe patul de spital şi purta pe braţe un ghemotoc de om, mic şi rece. O nălucă îmi pătrunsese în suflet, ridicându-mă la suprafaţa apelor întunecate ale mării în care mă aflam. Aproape, tot mai

aproape de... mirosul de pin şi de ţărână, împreună cu mirosul Audrei, femeia pe care o puteam recunoaşte şi cu ochii închişi – în ciuda negurii adânci, groase şi insondabile.

Stăteam întins pe ceva dur, rece, cumva înţepător, iar vântul şuiera din toate părţile. Să fi fost vântul sau apa? Când m-am mişcat, întinzându-mi uşor membrele, coapsa stângă mi-a zvâcnit de durere, deşi nu la fel de rău precum capul. Cu o strâmbătură, am deschis în cele din urmă pleoapele grele, dar m-am izbit de şi mai mult întuneric. Simţind cum îmi bătea inima în piept, am inspirat scurt. Să fi fost orb? Nu. Pe măsură ce mi s-au obişnuit ochii, umbrele au început să prindă contur. Nu eram orb, doar mă aflam într-un loc foarte, foarte întunecat.

Unde mă aflam? Mi-au apărut în minte imagini neclare cu un imens stol de păsări, îndreptându-se direct spre mine... Avionul... Din cauza păsărilor cedaseră ambele motoare. Încercasem să găsesc un loc de aterizare, oriunde... oriunde. M-am înfiorat când creierul meu a procesat informaţia. Nu putusem zări decât roci masive, stânci şi copaci. Când... când în sfârşit văzusem în faţa mea o suprafaţă neîmpădurită, îmi încordasem toţi muşchii trupului ca să îndrum într-acolo maşinăria bună de nimic. Ne prăbuşiserăm însă de pe marginea unei stânci şi mă luptasem din răsputeri să rămân conştient până aterizam... Toate amintirile îmi erau neclare. Nu-mi mai puteam aminti nimic altceva.

Mi-am verificat din nou trupul, scuturând din degetele de la picioare şi mişcându-mi degetele de la mâini pentru a evalua celelalte potenţiale leziuni. Încă ne aflam în avion, îngropaţi undeva sub zăpadă? Prinşi în interiorul unei bucăţi contorsionate de metal? Noi.

Audra. Am respirat adânc şi, încercând să mă ridic în şezut, am gemut. Cu capul plesnindu-mi de durere, m-am prăbuşit înapoi pe solul înţepător.

— Dane? s-a auzit o şoaptă din întuneric.

„Slavă Domnului!” Am simţit-o pe Audra întorcându-şi trupul spre mine.

M-am simţit atât de uşurat, încât am început să tremur, nu de frig, ci de o recunoştinţă profundă că ea era teafără. Era chiar lângă mine. Oriunde ne-am fi aflat, ea era aici.

— Audra? am încercat eu să murmur, reuşind să scot numai un *Au.*

Ea a suspinat uşor, şi, cu toate că mă durea, m-am apropiat de ea, întinzându-mi mâna spre ea şi trăgând-o lângă mine. I-am simţit palma atingându-mi obrazul, şi, preţ de câteva clipe, şi-a trecut mâna peste chipul meu, ajungând apoi la cap, de unde pornea toată durerea. Iarăşi am gemut încetişor, dar nu m-a mai durut la fel de tare.

— Şşşttt, a spus ea.

A plecat apoi doar pentru o clipă şi, când s-a întors, mi-a dus la buze ceva ce părea o sticlă de apă. „Doamne, apă. Apă”. Am băut cu lăcomie, înţelegând astfel cât de sete îmi era. Mi-a tras însă apa de la gură şi, deşi am încercat să urmez sticla, mi-a dus degetele la buze.

— Nu a mai rămas multă.

Se auzea ca şi cum plângea, şi, cu toate că eram pregătit să îi pun un milion de întrebări, încă eram foarte obosit, al naibii de obosit. Şi mă durea.

Degetele i-au revenit o clipă mai târziu, dându-mi ceva în gură.

— Mestecă, mi-a cerut ea.

Asta am şi făcut. Alune. Mă hrănea cu alune.

După ce mi-a dat să mănânc câteva, s-a răsucit din nou. Când şi-a pus degetele înapoi pe buzele mele, mi-a spus:

— Ăsta e ultimul Tylenol. Am să-ţi mai dau o gură de apă ca să-l înghiţi, bine?

— Bine, am murmurat eu, luând pastila.

O secundă mai târziu, m-am întins pe spate, iar Audra m-a urmat, lipindu-se de mine şi trecându-şi mâna peste faţa mea încă o dată.

— Nu ştiam dacă aveai să te mai trezeşti, a spus ea cu voce plânsă. Mi-a fost atât de frică.

Am încercat să-mi adun gândurile. Energia îmi era limitată, şi voiam să pun doar întrebările potrivite.

— De cât timp? am reuşit eu să întreb în cele din urmă.

— De două zile, a spus ea.

„Două zile?” Fusesem inconştient timp de două zile?

— Unde? am întrebat eu.

A oftat uşor, rostind cu voce sumbră:

— Ne-am prăbuşit. Îţi aminteşti?

— Da, am şoptit eu.

Am simţit cum a încuviinţat din cap în întuneric.

— Te-am scos din avion şi am construit un adăpost în apropiere. Credeam… credeam că echipajul de salvare ne va găsi până acum, dar furtuna durează deja de două zile…

M-a izbit realitatea şi, preţ de un minut, m-am luptat cu gândul că ne aflam pe munte, într-un adăpost improvizat. O peşteră, poate? Nu, ceva fâlfâia încetişor deasupra noastră, ca şi cum acoperişul ar fi fost făcut dintr-un material mai uşor decât piatra.

Undeva, în depărtare, lupii urlau unul după altul. Mi se zbârlise părul pe ceafă. Erau bestii acolo, prădători

în umbră.

Mi-am plimbat mâinile peste corpul ei.

— Tu… eşti bine?

— Da. Am doar o julitură de la centura de siguranţă, dar aproape s-a vindecat. Abia dacă mă mai doare. S-a oprit. Am mâncat o pungă întreagă de covrigei în prima dimineaţă, a spus ea cu tristeţe şi, probabil, cu vinovăţie în glas.

M-am chinuit să înţeleg de ce schimbase subiectul, ce rost avusese să-mi spună despre covrigei. Am înţeles, în cele din urmă, că începuse să raţionalizeze mâncarea odată ce îşi dăduse seama că echipajul de salvare nu avea să… O, Doamne. *Două zile. Stăteam singuri în pustiul înzăpezit de două zile.*

— Cutia neagră? am scrâşnit eu.

— Nu… nu ştiu ce-i aia.

— Din spatele… avionului, am spus eu, cuvintele pălind.

— Ah, a răsuflat ea. Partea din spate a avionului nu mai e.

— Poftim?

— A… a fost smulsă sau cam aşa ceva. S-a dus.

„S-a dus”. Am simţit un vag sentiment de îngrijorare, dar mă simţeam mai bine cu Audra lipită de mine, cu respiraţia ei cu iz de arahide atingându-mi pielea şi pastila de Tylenol începând să-şi facă efectul contra durerii de cap. M-am lăsat dus de val…

— Vom… fi în regulă, am spus eu.

Aş fi vrut să-i fac mai multe promisiuni, să o liniştesc, să-i alin deznădejdea din glas, dar eram obosit… atât de obosit.

S-a aşternut o linişte deplină preţ de câteva clipe, apoi am auzit-o pe Audra spunând foarte încet:

— Am trecut noi prin altele mai rele, nu-i aşa?

În vreme ce oscilam între somn şi realitate, cuvintele ei îmi răsunau în minte. Ştiam la ce se referea. La durerea pierderii fiului nostru. Cu ultimele puteri, i-am cuprins mâna într-a mea, sub acoperământul improvizat care ne ţinea cumva de cald.

— Nu… cred că noi… am mai trăit de atunci, Audra. Nu cred că am mai trăit deloc.

Apoi, m-a furat somnul, şi nu m-am mai împotrivit.

M-a izbit lumina, aşa că am clipit încetişor şi am deschis ochii. Am rămas nemişcat, cuprinzând cu privirea detaliile din jurul meu. Zăceam pe pământ, între doi bolovani, acoperit de ceva. „Un covor?” M-am încruntat confuz.

Am stat nemişcat vreme de câteva clipe, cât să-mi limpezesc mintea, amintindu-mi cel mai probabil de seara precedentă. Capul încă mă durea, dar nu la fel de tare ca înainte, iar piciorul părea să fie şi el un pic mai bine. Atât de tare simţeam nevoia să urinez, încât mă durea vezica. Atunci când mi-am dat seama că locul de lângă mine era gol, am strigat-o pe Audra, dar a ieşit doar un croncănit uşor. Cu puţin efort, m-am ridicat în şezut. M-am strâmbat, simţind durerea violentă. „Dumnezeule. Ajutor!”

Am rămas nemişcat timp de un minut, până mi-am revenit, mijind ochii la ceea ce păreau nişte saci menajeri atârnaţi în faţa unei deschideri, prin care lumina pătrundea intermitent. Dându-i la o parte, m-am târât afară, în luminişul pădurii înzăpezite, cu mâinile lovind pământul îngheţat. Respirând şuierat, m-am prins de un bolovan şi m-am ridicat încet, atent la durerea pătrunzătoare din picior. După ce am simţit că nu mi se mai învârte capul, am tras adânc aer în

piept. Am expirat apoi uşor, lăsând o dâră în aerul rece.

Fasciculele de lumină solară pătrundeau printre crengile copacilor şi se scurgeau pe zăpadă, făcând-o să sclipească, să strălucească. În timp ce frunzele foşneau, am auzit câteva triluri de păsărele în înaltul cerului, dar în rest era linişte. Linişte şi nemişcare.

— Audra? am strigat eu din nou, cu vocea puţin mai clară.

Am auzit paşi scârţâind pe zăpadă la dreapta mea. O secundă mai târziu, a apărut dintre copaci, cu braţele înfăşurate în jurul corpului şi cu o cămaşă legată pe cap într-o glugă improvizată. Părea să aibă plastic negru legat peste încălţăminte şi de la genunchi până la glezne. Când am privit în jos, am văzut că şi eu aveam la fel. Pe măsură ce Audra se apropia, am văzut că obrajii îi erau rumeni de frig, iar sub ochi avea cearcăne, ca şi cum nu ar fi dormit prea mult în ultima vreme. *Bineînţeles că nu o făcuse.* Când m-a zărit, s-a îndreptat direct spre mine, apropiindu-se rapid.

— Eşti bine? Nu trebuia să te ridici.

— Trebuia să urinez, i-am spus eu.

Simţeam că vezica mi-era pe cale să explodeze, amintindu-mi de nevoia copleşitoare de a o elibera.

— Ah. A arătat în spatele meu. Voi aştepta aici ca să mă asigur că eşti bine.

Am încuviinţat din cap, afundându-mă printre copaci. Mi-am coborât apoi pantalonii şi am urinat, aproape gemând de uşurare. După ce mi-am golit vezica, mi-am coborât şi mai mult pantalonii, simţind nevoia să-mi văd piciorul. Am ridicat ţesătura pe care Audra o înnodase pe post de bandaj, apoi am dat la o parte, din câte mi-am putut da seama, o pereche de chiloţi a Audrei. Pentru câteva clipe, pur şi simplu m-

am holbat la picior. Dumnezeule, îmi… îmi cususe rana? Am respirat prelung şi lent, cu inima frântă de gândul că stătuse într-un loc înzăpezit, într-o linişte deplină, şi îmi cususe piciorul cât timp zăcusem inconştient. Dacă nu ar fi fost ea, eu aş fi fost… „Audra. Dumnezeule!” Îmi vâjâia capul, şi nu doar de la contuzia pe care o aveam negreşit.

Ce fusese nevoită să îndure?

Cusăturile erau uşor strâmbe, dar uniforme, cu un nod grosolan la fiecare capăt. Pielea îmi era rozalie la marginile plăgii, curgea puţin sânge, dar în mare arăta bine – era curăţată şi dezinfectată. Am pus bandajul la loc, mi-am ridicat pantalonii şi m-am întors la Audra, care aştepta lângă locul unde se părea că dormiserăm în ultimele zile.

— Mi-ai cusut rana, i-am spus eu, cu vocea plină de uimire.

A încuviinţat din cap aprobator.

— Aveai înfiptă în coapsă o bucată de metal. Sângerai… A respirat ezitant. Sângerai atât de tare. Mai întâi, am spălat rana cu alcool, apoi am folosit o trusă de cusut. Am făcut tot ce mi-a stat în putinţă. Tremuram şi era atât… atât de frig.

M-am uitat ţintă la ea pentru câteva momente, îngrozit că fusese nevoită să facă ceea ce făcuse – singură. Dar… *mândru.* Dumnezeule, eram copleşit de un sentiment de mândrie… faţă de ea.

— Îţi mulţumesc!

Privirile ni s-au întâlnit preţ de o clipă, apoi a încuviinţat din cap, şoptind:

— N-ai pentru ce!

— Povesteşte-mi totul, am spus eu.

A dat afară o gură de aer.

— Bine, să mergem să ne aşezăm undeva!

— Păsările alea nenorocite, am protestat eu cu jumătate de glas după ce a terminat de povestit.

Audra a scos un sunet gutural.

— Am crezut că vom muri.

— Dar nu am murit.

Privirea ei a întâlnit-o pe a mea.

— Nu. În orice caz, nu încă.

— Nu vom muri. Ne vor găsi. Îţi aduci aminte de unde, mai exact, era avariată coada avionului?

— Coada e smulsă începând de la al doilea rând de scaune.

Am înjurat încet, apoi am oftat.

— Cutia neagră, componenta care poate fi localizată, se afla în partea din spate a avionului. Probabil că, din cauza furtunii, nimeni nu a reuşit să plece în căutarea noastră. Nu putem decât să sperăm că nu e prea departe de locul în care ne aflăm, pentru că ne vor căuta acolo unde se află cutia neagră.

Pieptul Audrei s-a umflat şi s-a dezumflat într-o prelungă respiraţie.

— Cât timp crezi că va mai dura?

— Mi-aş dori să ştiu. Nu avem cum să vedem prognoza vremii. M-am uitat la cer. La cât e de înnorat astăzi, ar fi al naibii de grea efectuarea unor operaţiuni decente de căutare. „Rahat!” Poate mâine sau, cel târziu, poimâine. Avem destulă mâncare şi apă. O să ne descurcăm. Plus că ai construit un adăpost excelent. Ne mai putem ocupa astăzi puţin de el.

— Încă două zile? a suspinat Audra. Doamne!

— Nici eu nu sunt încântat de asta, dar mă bucur că sunt în viaţă.

— Şi eu, a zis ea şi a încuviinţat haotic din cap.

— În regulă, atunci. Mai întâi sigilăm adăpostul cât

mai etanş cu putinţă, apoi vom lua o cină delicioasă cu covrigei şi apă minerală răsuflată.

În acel moment, a zâmbit blând şi duios, dar ce mi se părea de necrezut era credinţa care i se citea în privire.

Avea încredere în mine.

Iar asta fusese cândva cea mai mare mândrie şi bucurie a mea.

Lucru pe care nu credeam că aveam să-l mai văd vreodată în ochii ei.

Capitolul 21

Audra

Ne-am petrecut următoarele câteva ore consolidând adăpostul.

Găsisem doi bolovani înalţi unul lângă celălalt în zona împădurită din vârful pantei. Deasupra lor pusesem bucata de covor şi nişte saci de gunoi pentru a aranja un loc de dormit. Era şubred, dar funcţional. Deşi eram profund recunoscătoare că Dane se trezise şi mă putea ajuta să îl consolidez, eram totodată mândră că reuşisem să-l construiesc.

În timp ce munceam, mi-am reamintit de noaptea aceea. M-a trecut un fior pe şira spinării, nu de frig, ci de spaima şi singurătatea pe care le trăisem. Îmi amintesc cum mă gândeam că Luella Townsend se înşelase. Cuvintele pe care le rostise la spital cu atâţia ani în urmă încă mă bântuiau şi tocmai mi le amintisem.

„E o făptură măruntă, Dane”.

Trupul îmi era costeliv, nu zic că nu, dar eram puternică. *Eram puternică*. În ciuda tuturor greutăţilor,

reuşisem să găsesc adăpost pentru amândoi. Simţeam cum undeva, adânc în interiorul meu, toate bucăţile rupte din mine se reîntregiseră.

Dane a venit cu ideea să rupă şi să împletească nişte ramuri pentru a face o uşă mai zdravănă decât cea pe care reuşisem să o fac eu, fixând sacii menajeri cu aţa dentară din trusa mea de cosmetice, ţinând cont că eu folosisem toată aţa pentru piciorul lui. Trebuie să recunosc, uşa aceea solidă şi etanşă nu numai că ne adăpostea mai bine de vânt şi de frig, dar nici nu mai eram nevoiţi să ascultăm sacii de gunoi fâlfâind neîncetat.

L-am urmărit pe Dane lucrând, l-am văzut cum s-a dat înapoi, analizând adăpostul, apoi a rupt alte crenguţe din copac şi le-a îndesat în crăpătura din spate, acolo unde se uneau cele două pietroaie. Părea concentrat, absorbit, dar am mai observat şi că faţa îi era palidă, iar mâinile îi tremurau, cu toate că amândoi purtam şosete pe post de mănuşi.

— Cred că ar trebui să luăm o pauză. Nu e cazul să întreci măsura, Dane. Ai suferit un traumatism cranian şi tocmai ai fost operat.

I-am aruncat un zâmbet tachinator, iar el a chicotit.

— Că tot a venit vorba despre recenta intervenţie chirurgicală, trebuie să curăţ rana. Ai făcut o treabă grozavă când m-ai cusut, dar trebuie să am grijă să nu se infecteze, altfel dau de belea.

Am încuviinţat din cap.

— Lasă-mă pe mine. Îmi e mai uşor să ajung.

În vreme ce îi curăţam rana cu alcool, a scrâşnit din dinţi şi şi-a dat capul pe spate de durere.

— Iisuse, a rostit el printre dinţi. Doare ca naiba.

— Îmi imaginez. Tresăreai chiar şi când erai

inconştient.

Încă i se citea durerea pe chip, dar i-am identificat în privire o suferinţă mai profundă. Îl durea gândul că trecusem prin atâtea lucruri cât timp el fusese inconştient, şi ceva îi deschisese o veche rană. Aveam totuşi o treabă de făcut, aşa că mi-am concentrat atenţia asupra leziunii lui Dane.

Am turnat puţină apă rece peste, oprind scurgerea cu o şosetă. Părea ameţit, tremurând fie de frig, fie de durere, nu eram prea sigură, dar l-am învelit cu păturile, trăgându-i-le până la bărbie.

— Vrei să te întinzi lângă mine? m-a întrebat cu vocea lui blândă, cu ochii închişi.

Am ezitat un moment. Dormiserăm unul lângă celălalt în ultimele două nopţi, mă încolăcisem în jurul lui în încercarea de a-l încălzi, dar acum, că se trezise, era… altceva. Nu aveam însă de ales. Dacă voiam să supravieţuim acelei nopţi – „Te rog, Doamne, fă să fie şi ultima” –, atunci trebuia să ne cuibărim unul în altul. „Să ne cuibărim” suna greşit. Suna ca şi cum ar fi fost confortabil, ca şi cum am fi avut de ales. Ne cuibăream însă de nevoie, ceea ce părea aproape o contradicţie.

Dane s-a uitat la mine, cu un singur ochi deschis. Deşi era palid, avea o expresie uşor amuzată pe chip.

— Aparent, creierul tău lucrează aşa intens că ai putea aprinde un foc. Te rog, nu te opri.

— Nostim. Dă-te puţin mai încolo!

După ce mi-a făcut loc, m-am întins lângă el. S-a întors pe o parte, pe coapsa sănătoasă, m-a îmbrăţişat pe la spate şi a tras păturile în jurul nostru, formând un mic cocon.

Respiraţia lui caldă s-a mutat spre ceafa mea, iar vorbele lui îmi aduceau şi mai multă căldură în suflet.

— Mai spune-mi o dată povestea.

— Ce poveste? am şoptit eu, cu toate că eram aproape sigură la ce se referea.

— Cea despre şeful de trib indian.

Am ezitat, simţind în gât pornirea de a-l refuza, dar mi-am înăbuşit rapid impulsul. Ce aş fi putut păţi? Era doar o poveste care ne-ar fi putut ajuta pe amândoi să adormim.

I-am povestit, prin urmare, despre şeful de trib şi despre marele lui sacrificiu, un bărbat care a iubit o femeie atât de mult încât a ales să-şi dea viaţa pentru ea. După ce mi-am terminat povestea, am rămas tăcuţi vreme de câteva minute, iar eu pluteam… pluteam în derivă…

— Toate astea îmi amintesc de iazul nostru, a şoptit el. Când ne adăposteam de ninsoare sub pături.

Vocea îi era somnoroasă. Cuvintele lui au trezit în mine un sentiment îndepărtat de tristeţe, dar eram atât de obosită, încât nu l-am oprit, l-am lăsat să-mi vorbească încetişor în ureche vrute şi nevrute. O parte din mine era pur şi simplu bucuroasă că se trezise, că era teafăr şi că nu eram singură. A oftat în spatele meu şi m-a tras şi mai aproape de el, încălzindu-mă. Întotdeauna fusese fierbinte… ca un cuptor uman. Mare, cald şi ocrotitor.

— Te-am iubit atât de mult, a spus el.

Cuvintele lui m-au zdruncinat, mi-au străpuns inima.

Am scâncit obosită, fiindu-mi prea cald ca să mă îndepărtez.

— Dane, am şoptit eu.

Să fi fost un avertisment? Un pretext?

„Nu ar trebui. Te rog, nu. Amintirile dor”.

Dane a rămas tăcut pentru o clipă, apoi şi-a ridicat mâna acoperită de şosetă şi mi-a netezit părul, de

parcă ar fi înţeles ce însemnătate purta acel cuvânt. *Iubit.*

— Şi tu m-ai iubit.

„Da”, m-am gândit eu, plutind din nou spre somn. „Da”.

— Ai mai fost cu cineva după ce ne-am despărţit?

Vocea lui mi se părea izvorâtă dintr-un vis, înceată şi neclară. Mi-am spus în gând: „Nu, Dane, niciodată. Tu ai fost unicul bărbat din viaţa mea”. Şi-a vârât faţa în scobitura gâtului meu, dar nu cred că buzele mele au format acele cuvinte.

Când m-am trezit, lumina se revărsa prin micile crăpături din adăpostul nostru, răspândind o strălucire obscură, tulbure. Îmi era destul de cald din moment ce Dane dormea lipit de mine, cu braţul în jurul taliei mele. Pe măsură ce toropeala se împrăştia, iar realitatea se insinua, am început să simt ceva tare înghiontindu-mă în partea de jos a spatelui. Am înmărmurit toată, fiindu-mi frică să mă mişc.

— E o reacţie automată, a spus el, cu voce groasă, de om proaspăt trezit din somn. Nu sunt în stare de nimic. Nu-ţi face griji.

M-am oprit în loc, apoi m-am tras într-o parte.

— Nu-mi făceam griji, am mormăit eu.

M-am ridicat în fund şi mi-am dat părul de pe faţă. M-am uitat peste umăr, iar Dane se rostogolise pe spate, cu o grimasă de durere întipărită pe figură.

— N-are cum să te doară chiar atât de tare.

Şi-a îndreptat privirea spre mine şi m-a privit cu ochii mijiţi.

— O, ba da, dar în dimineaţa asta cel mai tare mă doare capul.

— Lăsând deoparte durerea de cap, să ştii că arăţi

mai bine. Nu mai eşti palid – din câte îmi pot da seama în lumina asta. N-ar fi bine să ne ridicăm şi să vedem ce bunătăţi avem pregătite pentru micul dejun?

S-a ridicat încet în şezut, părând să-şi examineze capul, înclinându-l într-o parte şi într-alta. Nu s-a mai strâmbat, aşa că am luat asta drept un semn că era în regulă când se mişca.

— Chiar aş mânca nişte alune şi poate şi câţiva covrigei.

— Ei bine, amice, e ziua ta norocoasă.

Câteva minute mai târziu, mâncam fiecare câte o porţie de covrigei şi alune. Fărâma de mâncare părea să-mi înfurie stomacul şi mai tare – făcându-l să mârâie în semn de protest după ce am terminat de mâncat.

— Oare astăzi va fi ziua cea mare? am întrebat eu.

Răsuflarea mea scotea aburi în aerul rece al dimineţii. Am aruncat o privire deasupra noastră, prin crăpătura dintre copaci, spre peticul de cer cenuşiu, acoperit de nori.

— Doamne sfinte, sper că da, a spus Dane, privind în sus cu o expresie lipsită de speranţă. A luat în gură ultima alună, mestecând încet. Fir-ar, parcă mă doare şi mai tare stomacul fiindcă mănânc atât de puţin.

— Ştiu.

— Câtă baterie mai ai la telefon?

— Nu prea multă. Şaisprezece la sută. De ce? Crezi că am putea găsi semnal pe-aici pe undeva?

— Nu, a zis şi a scuturat din cap.

— Atunci, de ce…

— Astăzi vreau să cobor până la avion ca să văd cât este de stabil. Mi-a venit o idee.

— Ce idee? am întrebat eu. *Trebuia să fie nebun să facă aşa ceva.* Doar ţi-am spus cât de greu mi-a fost să ies de acolo. E mult prea periculos, mai ales acum, că

şi-a schimbat poziţia odată rămas fără alte greutăţi.

— Ştiu. Mai întâi, o să arunc o privire, îţi promit. Sunt câteva lucruri pe care aş vrea să le scot de acolo, cu atât mai mult cu cât s-ar putea să mai stăm aici încă o zi. O s-o luăm razna dacă nu facem nimic.

Nici nu voiam să mă gândesc că am mai fi putut rămâne acolo încă o zi, dar avea dreptate. Era mai bine să facem ceva decât să stăm degeaba, uitându-ne la cer. Dacă acel ceva ne-ar fi putut ajuta să trecem de încă o noapte bucurându-ne de ceva mai mult confort, merita încercat.

M-am spălat pe dinţi cu pasta din tubuleţul de voiaj şi cu o mână de zăpadă, întrebându-mă dacă am fi putut mânca Crest dacă situaţia devenea critică. Mi-am scos ideea din cap, refuzând să mă gândesc la situaţia cumplită în care ar fi trebuit să fim înainte să ajungem să ne hrănim cu pastă de dinţi. Totuşi... am avut grijă să mă spăl pe dinţi cu doar un strop de pastă. Am observat că şi Dane procedase la fel. Amuzant cum niciunul din noi nu adusese vorba despre asta.

Dimineaţa asta părea mai rece, aşa că mi-am înfăşurat o cămaşă în jurul capului, legând mânecile la nas şi la gură, nu prea strâns, astfel încât să pot respira. Şi-a înfăşurat şi Dane o cămaşă în jurul capului, dar fără să-şi acopere faţa.

— Bun atunci, să-i dăm drumul, a spus el.

Ieşind din poieniţă şi ajungând în vârful povârnişului, ne-am oprit pentru o clipă şi ne-am uitat la avion. Vântul urla, suflând în rafale cu lovituri ca de bici, reci ca gheaţa, mai puternic decât în zilele trecute, în pofida furtunii de zăpadă.

— Ţine-te după mine, da? După urmele mele, dacă se poate. Va fi mai uşor aşa. Dacă e să fie ceva, vreo gaură, mai întâi o să calc eu în ea.

— Eşti deja rănit. Lasă-mă pe mine prima.

M-a ţintuit cu privirea, strângând din dinţi. Se vedea că îi rănisem orgoliul. „Bărbaţii ăştia!”

— Nu.

— Dacă ţi se rup cusăturile, Dane Townsend, eu nu te mai cos la loc, îţi jur.

— Nu se vor rupe.

— Fie.

A încuviinţat o dată din cap, apoi am pornit în josul pantei. Ştiam deja de când urcasem pe acel povârniş că la fiecare pas se găsea o altă provocare. Zăpada îmi dădea impresia că aveam greutăţi în ghete. Nu puteam decât să-mi imaginez cum se simţea el cu o rană mare la coapsă, dar n-am scos un cuvânt. Am mormăit totuşi printre dinţi:

— Încăpăţânatule!

Puteam să jur că a strâmbat puţin din buze când a întors capul într-o parte. Nu a făcut însă niciun comentariu. *Foarte înţelept din partea lui.*

Vreo 25–30 de centimetri de zăpadă îngheţată acopereau exteriorul avionului, şi am observat că zăpada fusese împrăştiată şi înăuntru. Ţurţurii, de o frumuseţe sălbatică, atârnau de bucata contorsionată de metal, sclipind în razele subţiri ale soarelui care străpungeau norii.

Dane s-a sprijinit de avion, strângându-şi buzele. Era limpede că se gândea la cea mai bună cale de a-i verifica stabilitatea. După un minut, a spus:

— Am nevoie de ceva zdravăn şi lunguieţ.

— Pentru ce?

— Am să cobor în partea din faţă a avionului, dar nu voi putea vedea de zăpadă marginea prăpastiei, aşa că am nevoie de un băţ ori ceva similar care să-mi preceadă paşii.

— Nu! Dane, e prea periculos, am zis eu şi am clătinat din cap, tremurând de frică. De-asta nici nu m-am dus în partea din faţă a avionului în urmă cu două zile.

— Voi fi atent, îţi promit.

A pătruns în avion, curăţând omătul de pe o bucată de metal. A tras de ea şi, cu toate că era evident efortul depus, a reuşit să o scoată după un minut. Nu era o bucată zimţată de metal, ci un cant cu două feţe paralele – probabil o bucată din podeaua în care fuseseră scaunele fixate odinioară. A scos-o şi a bătut cu ea în zăpadă de două ori.

— Pare destul de zdravănă, a mormăit el, apucând-o din mijloc, căci era extrem de lungă.

Când l-am văzut că se îndepărta, panica a pus brusc stăpânire pe mine, şi l-am apucat de braţ. „Nu mă părăsi, nu din nou”, m-am gândit eu înnebunită. S-a răsucit şi, când mi-a văzut expresia, s-a oprit, făcând cale întoarsă.

— Hei, a spus el cu îngrijorare în glas. Nu aş face asta dacă ar fi chiar atât de riscant.

Am încuviinţat din cap, cu o mişcare sacadată.

— Doar… fii atent. Te rog. E alunecos.

Şi-a aşezat mâna învelită în material plastic pe obrazul meu, acoperit de ţesătura cămăşii, şi m-a privit în ochi.

— Îţi dau cuvântul meu.

— Bine, am răsuflat eu, încuviinţând din nou din cap.

O altă rafală de vânt a trecut pe lângă mine, timp în care Dane şi-a început drumul lent spre vârful avionului. Cu toate că era atât de frig, eu mă concentram strict asupra modului în care Dane proptea bucata subţire de metal în zăpadă, bătând în pământ

la fiecare pas. Trosnetul stratului subţire de gheaţă îi însoţea mişcările şi răsuna prin micul defileu, acoperind bocetul vântului.

— Totul e în regulă, a strigat el. Aparent, copacul ăsta e intact şi solid. Cel din stânga este mai înclinat, trebuie să fi preluat greutatea avionului. Nu a mai rămas decât o jumătate din trunchi, aşa că doar rămăşiţele acestuia mai ţin avionul în loc.

S-a oprit pentru un minut, părând să lovească uşurel în copacul distrus. Totuşi, de unde mă aflam eu, nu puteam vedea ce făcea cu exactitate.

Dane s-a răsucit, croindu-şi drum înapoi spre mine.

— Nu cred că acel copac va putea susţine la infinit avionul, dar cred că este suficient de solid încât să pot intra şi ieşi rapid.

Am clătinat din cap.

— Nu, Dane…

— Trebuie, a spus el, cuprinzându-mi mâinile învelite în plastic. Ai încredere în mine. Uite, dacă e să cedeze copacul, voi fi prevenit în timp util. Va trosni, va scârţâi ca dracu’, iar eu voi sări din avion. Până să cadă în prăpastie, ar trebui să se răsucească, să alunece şi apoi să se desprindă de copaci. Asta ar dura câteva minute, dar eu am nevoie de numai o jumătate de secundă, cât să fac un salt din fugă.

— Nu vei putea sări cu piciorul ăla.

— Dacă va trebui să sar, nu-mi va face probleme piciorul. Tu rămâi aici să-mi spui dacă auzi ceva.

Am răsuflat aerul cald în ţesătura cămăşii care îmi acoperea gura.

— Bine, dar, la cel mai mic trosnet, te voi striga, iar atunci ai face bine să ieşi din avion numaidecât.

— S-a făcut.

Făcându-mi cu ochiul şi zâmbind uşor, m-a

dezarmat preţ de o clipă şi m-a făcut să uit de griji. *Întotdeauna reuşise să facă asta.*

— Du-te! Grăbeşte-te!

A păşit peste metalul care încă era tăios şi contorsionat, cu toate că era acoperit de zăpadă. Se vedea că-şi amintea în detaliu ce îi spusesem despre cum îl scosesem din avion. S-a aplecat încet în faţă, din cauza plafonului lăsat. S-a uitat în jur şi a tras uşor de câteva lucruri, dar nu s-a oprit până când nu a ajuns la cabina de pilotaj. Nu puteam vedea ce făcea şi aproape că-mi era teamă şi să respir. Ascultam cu atenţie, în încercarea de a distinge orice mic sunet care s-ar fi putut auzi dinspre copacii care împrejmuiau avionul. Mi se părea că scormonea prin carlingă, dar eram recunoscătoare că nu păşise înăuntrul ei.

După treizeci de secunde, s-a răsucit, îndreptându-se spre mine. S-a oprit în dreptul scaunului răsturnat pe care stăteam eu atunci când s-a prăbuşit avionul. S-a uitat la el preţ de o clipă, cu toate că era în mare parte acoperit de omăt. Buzele lui au format apoi o linie aspră. „Haide, Dane. Ieşi odată de acolo!” A curăţat zăpada de pe scaun, iar braţul i-a dispărut pentru moment, strecurându-se dedesubt; a privit în sus, extrem de concentrat, apoi pe chip i s-a citit bucuria în clipa în care şi-a scos braţul de sub scaun. O revistă? *Pe bune?* Intrase în capcana morţii ca să aibă ceva de citit? A băgat revista în geacă, iar apoi, într-un târziu, s-a îndreptat spre marginea avionului şi a ieşit de acolo.

Răsuflând prelung, am conştientizat că îmi tremurau genunchii. Nici nu îndrăzneam să vorbesc, de teamă că vibraţia vocii mele ar fi destabilizat avionul.

Dane a făcut doi paşi spre mine, iar eu am clipit atunci când ni s-au întâlnit privirile. Expresia de pe

chipul lui m-a neliniştit pentru o clipă. S-a apropiat şi mi-a ridicat bărbia, astfel încât îl priveam în ochi de la numai câţiva centimetri distanţă. Răsuflarea lui era ca umbra unei ceţi alburii în spaţiul dintre noi.

— Trebuia să mă laşi acolo, Audra. Doamne, din carlingă se vede cum avionul atârnă deasupra prăpastiei.

Şi-a mutat privirea asupra chipului meu, şi am observat că pe faţa lui a apărut o expresie profundă pe care nu o puteam înţelege, asemănătoare cu panica.

— Trebuia să mă laşi acolo. Dacă aş fi fost conştient, aş fi insistat să mă laşi acolo. Dar slavă Domnului că nu ai făcut-o! a spus el cu privirea îndurerată şi totodată blândă.

Vocea îi era guturală. Cu o mişcare rapidă, mi-a dat jos cămaşa de la gură şi m-a sărutat, iute şi intens. Mi-a pus apoi cămaşa la loc şi a făcut un pas în spate.

În ciuda sărutului rapid şi a ţesăturii care îmi fusese pusă la loc peste gură, încă puteam simţi presiunea buzelor lui, asemenea unei vânătăi. Aş fi vrut să-mi apăs degetele pe buze pentru a recrea acea senzaţie.

— Nu te puteam lăsa acolo, am şoptit eu, clătinând din cap.

S-a mai uitat puţin la mine, cu ochii plini de căldură şi blândeţe, apoi a întrerupt contactul vizual, băgând mâna în buzunar. I-am urmărit mişcarea cu privirea, şi, când şi-a deschis palma, am zărit cinci pătrăţele învelite în folie aurie. L-am privit confuză, iar el a rânjit la mine.

— Aia e… *ciocolată?*

— Categoric.

Cu un rânjet mare pe faţă, şi-a băgat mâna în celălalt buzunar, de unde a scos o bucată de carne de

vită deshidratată, învelită în plastic transparent.

Am rămas cu gura căscată de uimire.

— O, Doamne, carne!

Voiam să i-o iau din mâini şi să o bag în gură, dar apoi mi-am dat seama de ceea ce tocmai făcuse. Îşi pusese viaţa în pericol pentru… carne deshidratată de vită şi ciocolată. Mi-o doream cu o disperare flămândă pe care nu o mai simţisem până atunci, dar încă aveam mâncare. Nu era ca şi cum am fi murit de foame în ziua aceea. Simţeam cum mânia mă străpungea ca o mică suliţă cu gândul la spaima pe care tocmai o trăisem în ultimele treizeci de minute.

— Oricât de încântată aş fi că acum avem ciocolată, carne de vită şi… *ceva de citit,* chiar crezi că merita să rişti în momentul ăsta?

Mi-am pus mâinile în şolduri, dându-i de înţeles că eu în mod cert nu credeam asta.

Mi-a întins o bucată de ciocolată. Cu toate că eram nervoasă, m-am uitat la el şi i-am înşfăcat-o din mână numaidecât. Am desfăcut-o şi am muşcat jumătate din ea, apoi i-am întins lui ce rămăsese. A clătinat din cap.

— Mănânc-o pe toată. O să mănânc şi eu una. Dacă va fi nevoie, le vom împărţi pe celelalte trei.

Deşi am ezitat, m-am gândit că avea dreptate. Ne-ar fi prins bine ceva dulce, şi, pentru numele lui Dumnezeu, stăteam acolo deja de trei zile. Cerul se mai înseninase, iar ajutoarele erau fără îndoială pe drum. Am dat ţesătura cămăşii deoparte, am băgat ciocolata în gură şi am gemut, dându-mi efectiv ochii peste cap când în papilele mele gustative s-a instalat intensitatea gustului dulce.

— O, Doamne, am spus eu printre înghiţituri, ciocolata topindu-se mult prea repede.

Dane a zâmbit din nou şi, în vreme ce mă privea, a

luat pe degetul mare ceea ce părea a fi cel mai mic fulg de ciocolată din toate timpurile. Cum nu îmi doream să irosesc nici măcar un singur fulguşor de ciocolată, i-am supt degetul. Zâmbetul i-a dispărut de pe chip, iar privirea i s-a întunecat. Am înlemnit, simţind cum timpul se dilata în vreme ce ne uitam unul la celălalt, conştienţi de veşnica atracţie dintre noi.

Chiar şi acolo, pe muntele de gheaţă, unde am fi putut muri, încet-încet, de foame.

„Cum se poate aşa ceva?”

Desfăcându-şi propriul pătrăţel de ciocolată, a netezit ambalajul şi a băgat bucăţica în gură, mestecând şi privind în gol, aşa cum cel mai probabil făcusem şi eu. Am râs încetişor, iar el a zâmbit la rândul lui. Ciocolata a început să i se topească în gură. S-a întins spre mine şi mi-a luat ambalajul din mână.

— Nu am riscat pentru ciocolată, deşi, să fiu al naibii, n-am mâncat nicicând ceva mai bun. Am făcut-o pentru foc, a spus el, ridicând în aer cele două folii aurii pătrăţoase.

Capitolul 22

Dane

Când am ajuns pe creasta muntelui, deşi nu mă mai durea atât de tare capul, durerea din picior mi se intensificase din cauza efortului fizic. Mi-am zis atunci că cel mai probabil mi se rupseseră cusăturile – nu într-atât încât să se deschidă rana, dar îndeajuns încât să se prelingă un firicel de sânge pe sub pantalonii mei largi. Mergând prin nămeţii uriaşi mă simţeam ca şi cum aş fi păşit pe nisipuri mişcătoare.

Îmi declanşa o stare de rău să văd învelişul ars al

cabinei de pilotaj, ştiind că fusesem captiv în ea, neputincios şi în stare de inconştienţă. Dacă nu ar fi fost Audra... Dar am rămas concentrat asupra scopului deplasării: ciocolata şi carnea deshidratată de vită.

Dustin îmi oferise o parte dintre proviziile lui de mâncare nesănătoasă ultima dată când ne duseserăm cu avionul la Tahoe. Deşi îl refuzasem, mi-o aruncase în cabină, râzând. Ciocolata părea să se fi topit în căldura focului, dar nu se topise complet datorită micului compartiment de pe uşă. Era doar puţin deformată. Ciocolata era cu siguranţă un bonus, dar nu asta urmăream. Ambalajele erau cele pe care mi le doream, iar dacă asta avea să funcţioneze... Fir-ar, nu voiam să-mi fac speranţe prea mari, dar aveam să-mi dau toată osteneala.

Cu pieptul ridicându-i-se şi coborând, Audra s-a oprit pentru a-şi trage sufletul. La fel am făcut şi eu.

Acum, fiindcă nu mai eram în vale, vântul sufla şi mai tăios. M-am uitat la piscurile ascuţite ale muntelui care se înălţa deasupra noastră, ascultând şuieratul violent al vântului înţepător şi privind rafalele învolburate de chiciură. Slavă Domnului că nu ne prăbuşiserăm la o altitudine mai mare, cu un vânt înverşunat şi necruţător, unde nu erau pâlcuri de pădure în care să ne adăpostim, ci numai pustiuri întinse de zăpadă şi pereţi stâncoşi, abrupţi şi îngheţaţi. Da, lucrurile stăteau rău, dar clar ar fi putut sta şi mai rău.

— Am vrut să mai aduc câteva bucăţi de covor dinăuntrul avionului – sau poate o porţiune din plafon, dar încă era bine fixat şi mi s-a părut mult prea periculos să încerc să-l desprind, am spus eu.

— Aşa m-am gândit şi eu, a zis Audra. Dar cred că ne-am descurcat destul de bine cu tot ce am strâns

până acum. La urma urmei, am reuşit să supravieţuim. Cum Dumnezeu ai de gând să faci focul?

Îndreptându-mă spre zona de copaci unde se afla adăpostul nostru, am deschis gura ca să-i răspund la întrebare, dar privirea mi-a fost atrasă spre o mică pată din depărtare, la dreapta noastră. M-am oprit din mers, mijind ochii şi făcând stânga împrejur.

— Ce e? a întrebat Audra, urmărindu-mi privirea. O, Doamne, a răsuflat ea. Ăla-i un avion?

Cu inima sărindu-mi din piept, am alergat cât de repede am putut spre marginea piscului, fluturându-mi braţele şi strigând din toţi bojocii. Audra mi s-a alăturat, strigând şi fluturând şi ea din braţe. Avionul din depărtare survola în continuare zona, şi, cu toate că strigam cu putere, eram conştient că vântul făcea ca vocile noastre să se audă înfundat. Şi dacă avionul ar fi fost chiar sub ochii noştri, tot nu ne-am fi putut face auziţi, dar noi totuşi încercam. *Din instinct?*

M-am oprit din ţipat ca să-mi conserv energia, dar am continuat să flutur din braţe, iar Audra, care probabil ajunsese şi ea la concluzia că nu puteam fi auziţi, a făcut acelaşi lucru. Am continuat să flutur din braţe, timp în care Audra alerga înainte şi înapoi în spatele meu, cât putea ea de repede în stratul abundent de zăpadă, deplasându-se pe o arie cât mai extinsă. După doar câteva minute, avionul s-a întors în direcţia opusă, dispărând din câmpul nostru vizual. M-am oprit în loc, respirând greoi, aerul rece simţindu-se tăios ca o lamă de cuţit, în vreme ce speranţa din sufletul meu se stingea.

— La dracu’! am zbierat eu către cer. La dracu’! La dracu’! La dracu’!

Am luat un pumn de zăpadă şi l-am aruncat în neant, înjurând din nou.

Întorcându-mă brusc, am zărit-o pe Audra stând nemişcată, cu o expresie de deznădejde deplină pe chip. Mi se rupea inima. *Am recunoscut* acea privire, care, pentru o clipă, m-a dus înapoi în timp. Aceeaşi privire – total devastată – zi după zi, în vreme ce se legăna în balansoarul din camera care ar fi trebuit să fie a bebeluşului nostru. Trecusem pe lângă uşă, nefiind dispus să-i alin durerea, când abia dacă o înduram pe a mea. Oare de câte ori ni se întâlniseră privirile, ochii ei implorându-mă de fiecare dată când îi întorsesem spatele? Am închis ochii strâns, cu regret, dorindu-mi să fi fost mai puternic pentru ea, să fi fost mai matur şi mai înţelept, să fi avut habar cum pot fi gestionate lucrurile de neconceput.

Am privit-o acum şi, *de data asta,* m-am îndreptat spre ea, nu m-am mai îndepărtat. Am luat-o în braţe şi am strâns-o la piept.

— E în regulă. Sunt alături de tine, am şoptit eu. Nu-ţi pierde speranţa.

Deşi îmi tremura în braţe, se agăţase de mine, cuibărindu-şi capul la pieptul meu. Fusese întotdeauna receptivă la afecţiunea fizică, înduioşându-se de fiecare dată când o liniştisem astfel. Vinovăţia, cu ghearele ei ascuţite, mă sfârteca pe dinăuntru pentru ceea ce nu făcusem *atunci,* amestecându-se cu dezamăgirea cruntă de a fi văzut avionul dispărând printre nori.

— *La dracu',* am murmurat eu din nou, cuvintele mele purtând o încărcătură uriaşă.

După un minut, Audra şi-a ridicat privirea spre mine, cu ochii plini de durere.

— S-au dus. N-au fost nici măcar pe aproape. De ce?

M-am uitat peste umăr, spre locul îndepărtat unde

avionul zburase în cerc, în încercarea de a-mi aminti ce anume dusese la aterizarea forţată, cu ochii fixaţi asupra unei stânci singuratice, care, mi-am amintit acum brusc, păruse să fi apărut din senin.

— Pentru că acolo este cutia neagră, am şoptit eu cu voce pierdută, ştiind că aveam dreptate. Pe acolo s-a desprins coada avionului. Este cu mult în spatele nostru, cel mai probabil îngropată la trei metri în zăpadă, aşa cum ei cred că suntem şi noi.

— Nu vor ateriza ca să verifice? O vor face, nu-i aşa? Şi îşi vor da seama că acolo se află numai o parte din avion şi că trebuie să continue căutările.

— Nu ştiu ce să zic, am spus, şi din gură mi-au ieşit vălătuci de abur. S-ar putea să nu aibă unde să aterizeze în siguranţă. Iar dacă nu vor vedea urme de viaţă, ar putea crede că suntem morţi.

Audra a icnit uşor, cu un scâncet înăbuşit.

— Adică, vor opri căutările? Pur şi simplu vor presupune că am murit şi vor aştepta ca zăpada să se topească pentru a primi confirmarea?

— Sper din tot sufletul că nu, dar tocmai de-asta trebuie să încercăm să facem focul. Nu ne pot vedea de la o distanţă aşa mare, dar vor vedea fumul. Cu condiţia ca perdeaua de nori să nu fie prea groasă. Am luat-o de mână. Haide! Nu ştiu dacă va merge, dar ce avem de pierdut?

Ne-am târât spre adăpostul nostru din pădurea ninsă, şi am pus-o pe Audra să caute cât mai multe vreascuri, frunze uscate şi ace de pin. Cel mai probabil, cu toată zăpada în care eram prinşi, nu avea să găsească cine ştie ce, dar trebuia să adunăm tot ce se putea.

M-am văzut nevoit să înaintez în desişul pădurii pentru a găsi ramuri joase, uscate, care să fie destul

de uşor de rupt, căci pe cele din preajma adăpostului le folosiserăm pentru uşă. Am adunat un braţ de crengi, apoi le-am aruncat jos, în apropiere de locul unde dormeam, alegând un locşor la vreo trei metri distanţă de uşa adăpostului nostru. Dacă îmi atingeam obiectivul, focul ar fi fost îndeajuns de aproape de noi pentru a ne încălzi, dar nu suficient de aproape încât să ne temem de scânteile împrăştiate în jur. În plus, zărisem un bolovan – care îmi venea până la genunchi – şi nişte copaci în spatele lui, care speram să fie ca un scut de protecţie împotriva vântului. Am curăţat de zăpadă fâşia de sol, apoi am strâns mai multe pietre într-un cerc, în speranţa că încropisem un loc bun pentru făcut focul. În caz contrar, ar fi fost o simplă groapă a eşecului şi a disperării, pe care ar fi trebuit să o supraveghem dimineaţă de dimineaţă, ori de câte ori ne-am fi târât afară din adăpostul nostru din piatră, până când am fi…

„Încetează, Dane! Dumnezeule!”

Dacă nu avea să meargă, atunci asta era. Dar, la naiba, *merita* totuşi încercat.

Audra s-a întors cu un braţ de resturi, pe care i-am spus să le arunce în cercul din pietre. Apoi, am ieşit amândoi pentru un alt transport.

După ce ne-am întors a doua oară, Audra a intrat în adăpostul nostru şi a adunat acele de pin de pe jos. Am băgat apoi mâna în geacă şi am scos revista *People,* smulgând din ea câteva pagini.

— Ah, am auzit-o pe Audra spunând, de parcă tocmai şi-ar fi dat seama de ce luasem revista.

Zâmbindu-i pieziş, am făcut paginile sul şi le-am înnodat, aşa cum făcuse întotdeauna bunicul meu când aprindea focul în şemineu, într-unul dintre spaţiile exterioare de recreere de pe proprietatea noastră.

— Adu-ţi, te rog, telefonul şi scoate bateria din el. Mai am nevoie şi de forfecuţa pe care ai folosit-o când m-ai cusut.

Audra părea uşor confuză, dar a făcut ce i-am cerut. Am scos apoi din buzunar ciocolata rămasă, inclusiv cele două ambalaje, şi am început să le desfac pe cele încă în folie. I-am dat Audrei cele trei bucăţi de ciocolată să le pună alături de celelalte provizii şi i-am spus:

— Ideea este să punem folia peste baterie, pe post de material conductor, pentru a putea aprinde un mic foc sau poate doar o scânteie, nu sunt sigur. Dar, şi dacă o să meargă, va trebui să mutăm rapid folia peste hârtii şi peste acele de pin, ca să aţâţăm naibii afurisitul ăla de foc, până când flacăra va fi suficient de mare încât să putem pune şi crengile.

— De unde ştii că o să meargă?

— Nu ştiu. Doar că, lucrând în domeniul roboticii, ştiu câte ceva despre baterii. Nu sunt chiar sigur, dar în principiu s-ar putea să funcţioneze.

— Bine, a zis ea şi a încuviinţat puternic din cap, răsuflând de parcă ar fi încercat să nu-şi facă speranţe prea mari.

Am văzut însă străfulgerarea de entuziasm din ochii ei şi, preţ de câteva clipe, m-am speriat atât de tare, încât eram pe punctul de a renunţa înainte chiar de a începe. Mă îngrozea gândul că aş fi putut-o dezamăgi.

Luând o gură de aer în încercarea de a mă calma, am început să tai una dintre bucăţile de folie foarte aproape de margine, chiar până aproape de capăt, schimbând apoi direcţia, astfel că la final aveam o bucată neîntreruptă, lungă şi subţire. Având grijă să am două capete de circuit, am mototolit apoi partea

din mijloc, astfel încât focul – dacă s-ar fi aprins – să aibă cum să ardă vreme de un minut. Suficient de mult încât să îl putem muta în vatra improvizată. Gândisem tot procesul cu o seară în urmă, când stăteam cu Audra pe întuneric, născocind un plan pentru a o încălzi, în timp ce îmi tremura în braţe.

„Te rog, te rog, te rog, fă să meargă”.

— Bun, să te pregăteşti. Dacă se aprinde, o s-o mut încet peste acele de pin. Va trebui să te apleci în faţă, gata să sufli uşurel până iese fum.

A încuviinţat imediat din cap, aplecându-se puţin. Şi-a înfăşurat strâns în jurul capului cămaşa pe care o avea legată la ceafă şi care îi ţinea părul departe de faţă. Se uita cu mare atenţie la baterie, pe care o pusesem pe capacul telefonului mobil. Cu grijă, cu multă grijă, am aliniat capetele foliei la borna pozitivă a bateriei şi la cea negativă.

Cu sufletul la gură, i-am aruncat Audrei o ultimă privire, după care am apropiat capetele foliei de bucăţelele de cupru, folosind foarfeca pentru a fixa ambele părţi.

Preţ de câteva momente, nu s-a întâmplat nimic. Totul amuţise în jur, mai puţin inima mea, ale cărei bătăi îmi răsunau cu putere în urechi. Aproape că am tresărit când, deodată, un mic fuior de fum a început să se înalţe spre cer. Am ţinut foarfeca nemişcată, astfel încât curentul să poată trece prin folie, încălzind-o, până în punctul în care o flacără subţire s-a aprins. Pulsul îmi gonea nebuneşte, dar mâinile îmi rămăseseră sigure, aşa că am pus încetişor deasupra acelor de pin bucăţica de folie în flăcări, chiar sub una dintre paginile înnodate ale revistei. În vreme ce îmi ţineam respiraţia, o parte din mine se aştepta ca focul să se stingă înainte ca mâinile mele să parcurgă

scurtul drum.

Audra era pregătită. Am aşezat folia pe grămada de resturi, iar ea a început să sufle încet. Acele de pin din vârf începuseră şi ele să scoată fum, focul creştea, iar mie îmi venea să ţopăi de bucurie.

Mica flacără se răspândea, se înteţea, crescând şi tot crescând. Audra şi-a ridicat apoi privirea, cu buzele tremurând încetişor, iar în ochii ei larg deschişi sclipeau lacrimi de fericire. Râdeam în hohote, şi, deşi ea continua să aţâţe focul, buzele i s-au arcuit, printre mici pufăituri, luând forma unui zâmbet timid.

M-am întins după ramurile cele mai mici şi, când flacăra mi s-a părut suficient de mare, am pus pe foc o primă crenguţă. Am aşteptat ca flacăra să înceapă să o devoreze, devenind tot mai mare şi mai înfometată. O minunată şi strălucitoare fiară.

Audra râdea în vreme ce eu puneam pe foc ramură după ramură. Ne-am ridicat apoi încetişor, minunându-ne. Preţ de o clipă, ne-am uitat pur şi simplu unul la celălalt, dincolo de micul miracol înfăptuit împreună, rânjind ca proştii, după care ea s-a aruncat în braţele mele. Am prins-o şi am început să râd zgomotos. Am învârtit-o în aer, schiţând un semicerc, după care am lăsat-o din nou cu picioarele pe pământ.

Zâmbea, cu toate că lacrimile îi brăzdau chipul. I-am luat pe degetul mare o picătură strălucitoare.

— Facem o echipă destul de bună, nu-i aşa, scumpo? Noi doi.

A urmat un moment tensionat, şi atmosfera a devenit încărcată, iar eu am simţit o presiune în piept. Dar Audra a izbucnit în râs, pufăind şi dând din cap aprobator. Expresia de pe chipul ei s-a îmblânzit brusc, în contrast cu atitudinea ei băţoasă de până atunci. Pentru o clipă, s-a lăsat moale în braţele mele,

sprijinindu-se de mine.

— Da. Da, chiar facem o echipă bună, a spus ea. Noi doi. Mă bucur că eşti aici, Dane.

A clătinat din cap, cu privirea uşor răvăşită, apucându-mă de bicepşi, ca şi cum fărâma de speranţă pe care îşi îngăduise să o simtă ar fi străpuns ceva – probabil vreun zid de protecţie. Şi acum, emoţiile ei se revărsau nestăvilite.

— În nopţile acelea, a icnit ea, privind consternată, de parcă nu ar fi fost pe deplin stăpână pe propriile cuvinte, asimilându-le în acelaşi timp cu mine. În nopţile acelea, am stat lângă tine în adăpostul nostru, neştiind dacă aveai să te mai trezeşti şi… şi…

A clătinat iarăşi din cap. *Fusese atât de curajoasă. Incredibil de curajoasă.*

— Eram atât de speriată. Dar acum, eşti aici, suntem împreună, iar eu sunt – a râs, scoţând un sunet de uimire –, sunt profund recunoscătoare.

I-am zâmbit cu blândeţe şi, trăgând-o mai aproape de mine, am îmbrăţişat-o cu putere, moment în care m-a îmbrăţişat şi ea la rândul ei. Am înţeles atunci cât îi fusese de greu să se deschidă în faţa mea. Eram conştient că mai erau bariere de dărâmat, dar inima mi-o luase la galop de fericire. Mă simţeam îmbătat de sentimentul victoriei – şi nu *numai* datorită flăcării tot mai mari care încălzea aerul în jurul nostru.

După un minut, Audra s-a desprins din braţele mele şi s-a întors cu faţa spre foc, ridicându-şi mâinile goale în aer şi dându-şi capul pe spate.

— Doamne, se simte nemaipomenit!

Mi-am ridicat şi eu mâinile, simţind cum o căldură fantastică îmi încălzea pielea, relaxându-mi muşchii. Mi-am simţit apoi tot trupul străbătut de fiori, de parcă frigul care mă pătrundea de câteva zile până în

măduva oaselor mi-ar fi părăsit în cele din urmă corpul, ca printr-o minune. Mă simţeam atât de bine că Audra îşi deschisese sufletul în faţa mea, chiar dacă doar într-o foarte mică măsură.

Căldura era dumnezeiască. Simţeam bucurie, simţeam că trăiesc. M-am întors înapoi cu faţa spre Audra, care a început să râdă când am luat-o din nou în braţe, legănându-mă cu ea lângă flacăra jucăuşă, în aerul plin de un vag miros amărui de fum.

— În seara asta, partenere, i-am spus eu, vom servi carne de vită deshidratată, covrigei şi ciocolată.

Cu un suspin, Audra şi-a dat capul pe spate şi a zâmbit larg spre mine.

— Nu m-am gândit niciodată că o fâşie uscată de carne de vită ar putea fi atât de grozavă.

— Pentru asta ar trebui să-i mulţumim lui Dustin. Când ne întoarcem, îl scoatem amândoi la cină şi îi facem cinste cu o friptură zdravănă.

Zâmbetul i s-a stins, şi mă întrebam dacă nu cumva cuvântul „amândoi” o făcuse să reacţioneze aşa. Eram însă într-o dispoziţie mult prea bună ca să las asta să mă pleoştească, aşa că am învârtit-o în aer, iar a izbucnit într-un hohot de râs. La fel am făcut şi eu.

— Ştii ceva? i-am şoptit la ureche, lăsându-mă pe spate, cu un rânjet pe faţă.

— Ce? a întrebat ea, cu sufletul la gură.

— O să încălzim nişte apă să ne spălăm.

— Să ne spălăm? Audra a icnit. Cum Dumnezeu? Nici nu avem în ce să încălzim apa.

— Putem folosi o sticlă de plastic. Dacă o umplem până la refuz, astfel încât să nu se formeze bule de aer în ea, plasticul nu se va topi.

— De unde ştii?

— Vrei să fiu sincer?

— Păi, da.

— Am văzut asta la „Test de supravieţuire în doi”[2]. Îţi jur, nu mi-am propus să mă uit, dar am ajuns să urmăresc două episoade din emisiune, şi încă mi le amintesc.

Audra a râs, clătinând din cap.

— Atunci, Doamne ajută, pentru că am al naibii de mare nevoie să mă spăl pe cap.

Capitolul 23

Audra

Aşteptasem ca apa să se răcească îndeajuns încât să nu mai fie opărită, apoi, stând parţial dezbrăcată în faţa focului, îmi frecam pielea moartă cu o şosetă îmbibată în gelul de duş din sticluţa de voiaj şi în apa fierbinte care îmi desfăta simţurile. Dane plecase să mai adune nişte lemne, lăsându-mă singură în baia mea improvizată.

Puţine lucruri îmi mai dăduseră în toată viaţa mea o senzaţie atât de plăcută ca apa aceea cu spumă curăţându-mi pielea, îndepărtând murdăria celor câteva zile petrecute într-o cruntă sălbăticie. M-am şters foarte rapid cu cămaşa de noapte, m-am îmbrăcat la loc, iar am pus tricoul jilav şi şoseta umedă pe o piatră din preajma focului. Piatra era caldă la atingere, aşa că mi-am aşezat mâinile pe ea, bucurându-mă de senzaţia de fierbinţeală pe piele. *Cât de mult conta căldura corporală pentru starea mea de spirit.* Cu puţin noroc, tricoul s-ar fi putut usca puţin pe piatră înainte ca Dane să vrea să îl poarte.

2 Emisiune de televiziune bazată pe fapte reale, difuzată pe postul Discovery Channel (n.tr.)

Dane. Un val de căldură mi-a umplut pieptul, amintindu-mi de felul în care mă luase în braţe după ce avusesem o cădere nervoasă, ca urmare a experimentului nostru intens de aprindere a focului. În ochi i se citea nu numai bucuria reuşitei, ci şi… mândria. Ne cuprinsese pe amândoi sentimentul de satisfacţie, nu doar pe el. Recunoscusem acea expresie şi ştiam că era mândru de munca noastră în echipă. Mă privise ca atunci când ne mutaserăm împreună – când căzuserăm leşinaţi şi, despărţiţi de grămada de cutii de pe podea, se uitase la mine din celălalt colţ al camerei de zi. Avea aceeaşi privire ca atunci când îi povestisem ce planuri aveam cu clădirea pe care mi-o făcuse cadou de nuntă. Mă mai privise aşa, cu toate că de acea dată fusese cuprins şi de o mâhnire adâncă, după ce fiul nostru mu…

Am suspinat zgomotos, strâmbându-mă şi muşcându-mi buza, străpunsă de acel gând care îmi provocase o durere ascuţită. Am tras adânc aer în piept, acceptând o fărâmă de amintire, chiar dacă mă durea. *Da,* mi-l aminteam stând în bucătăria noastră, cu ceea ce păreau sute de mâncăruri întinse pe blaturi, rămase nemâncate pe vecie. *Ce se întâmplase cu toată mâncarea aia? O aruncase cineva până la urmă?* Dane se uitase la mine şi, cu ochii plini de amărăciune, zâmbise ca şi cum ar fi vrut să-mi spună: „Am supravieţuit şi zilei ăsteia, nu-i aşa? Noi doi”.

Mi-am muşcat buza şi mai tare, strângând din ochi. Doamne, nu, câtă durere! Nu mai aveam putere să mă mai gândesc la asta. Nu acum. Nu aici. Pe muntele acesta pustiu, unde deja mă apucase disperarea şi…

— Hei.

M-am răsucit, iar privirea mea l-a făcut pe Dane să se oprească din drum, iar pe chipul lui s-a întipărit o

expresie de îngrijorare.

— Audra? Ce ai păţit?

Schiţând un zâmbet forţat, am clătinat din cap, scăpând de sentimentul acela îngrozitor.

— Nimic. Pur şi simplu, îmi era prea frig ca să mă îndepărtez de foc. Am făcut un pas înapoi, cu mâinile întinse spre căldura încântătoare. Ah, mult mai bine.

Deşi a rămas încruntat, s-a apropiat de mine, oprindu-se în faţa mea.

— Cum a fost duşul?

I-am aruncat un alt zâmbet, unul sincer de data asta.

— Minunat. Tocmai le-am pus pe astea, am spus eu, făcând semn spre cele două sticle din foc. Mai e nevoie de vreo patru minute ca să fie gata.

Încuviinţând din cap, Dane şi-a dat haina jos.

— Dacă nu ai gel de duş, găseşti acolo, am zis şi am arătat spre geanta mea pentru cosmetice.

Oare de ce m-am simţit aşa agitată când a început să se dezbrace?

— Înfofoleşte-te bine. O să se facă din ce în ce mai frig. Se va lăsa gerul până diseară.

Dând din cap aprobator, am tras fermoarul hainei până sus, punându-mi repede „baticul” pe cap. Am luat şovăielnică revista rămasă lângă foc şi m-am dus la valiză, unde, în partea de sus, se afla gentuţa mea. După ce am deschis-o şi am scos pixul din ea, m-am întors şi i-am aruncat lui Dane un zâmbet discret.

— Savurează momentul!

A încuviinţat din cap când am trecut pe lângă el, încă uşor confuz. Eliberând o respiraţie înăbuşită, am păşit în zona despădurită şi, cu ochii închişi în bătaia vântului, mi-am întors capul pentru a mă feri de fulgii de nea care mi se prindeau în gene. Doamne, dar

ningea. Ştiam asta deja, însă coroana copacilor proteja locul unde era adăpostul nostru. A doua zi, eu şi Dane trebuia să ne întoarcem la locul unde zăriserăm avionul şi să facem focul din nou, în speranţa că flacăra avea să fie mai vizibilă de sus decât fusese prima dată.

M-am aşezat lângă peretele stâncos, privind recunoscătoare către copacul singuratic ce crescuse cumva prin lateralul muntelui şi care mă proteja de ninsoare. La scurt timp, am început să tremur, dar am scos revista din geacă şi am luat pixul în mână. Cu pixul gata pregătit de scris, am deschis revista la un anunţ publicitar cu multe spaţii albe, care se întindea pe o pagină întreagă. Aveam de gând să... Ce aveam de gând să fac? Nu-mi făcusem un plan. Un testament? Un bileţel pentru Jay? Îmi trecuse prin cap să las cuiva casa şi afacerea, în caz că nu aveam să sfârşim cu bine. În acel moment, clădirea care îmi adăpostea afacerea îi aparţinea Luellei Townsend. Dacă eu şi Dane nu aveam să mai ajungem în Laurelton vreodată, Luella ar fi avut grijă ca Dane să aibă parte de înmormântare sau, dacă trupurile noastre nu ar fi fost descoperite niciodată, de o slujbă de pomenire. Ar fi preluat controlul asupra clădirii, ar fi desfiinţat tot ce eu... Am scuturat din cap şi, lăsându-mă pe spate, am dat cu capul de două ori de stânca dură. Acel şir de gânduri nu-mi făcea deloc bine. Iar dacă chiar era să las un testament, aveam să aştept până în pragul morţii. Să-l fac în acea clipă... ar fi însemnat că îmi pierdusem orice speranţă. Că mă dădusem deja bătută.

Mai bine nu.

Am pus totuşi pixul pe hârtia lucioasă, urmărindu-l mişcându-se aproape de unul singur. Mâna mi-o

puteam controla, însă mintea îmi rătăcea, retrăind momentul în care văzusem acea mică scânteie, bucuria care izbucnise în mine. Mă aflam într-o situaţie extremă, şi totuşi... oare când fusese ultima dată când simţisem o asemenea explozie de bucurie?

Cu excepţia florilor, singurul lucru minunat care îmi mai dădea putere, totul în viaţa mea era... lipsit de culoare. Stând pe un munte singuratic, la marginea unei stânci, sub un copac încovoiat, am conştientizat cât de mohorâtă fusese întreaga mea existenţă. De atâta amar de vreme. Acest lucru nu era însă valabil şi în cazul lui Dane. El fusese capabil să meargă mai departe. Să caute fericirea. Să-şi găsească o altă persoană pe care să o iubească. Am simţit în piept o apăsare ce mă împiedica să respir.

Vântul urla cu tot mai multă putere, iar întinderea de zăpadă, albă şi orbitoare, cobora rapid şi furios. Soarele începea să apună, proiectând umbre de platină. Panicată, am închis revista şi am pus-o înapoi în haină.

Înfruntând vântul, am reuşit să ajung la pâlcul de copaci, protejându-mi faţa cu braţul, de zăpada îngheţată. La adăpostul copacilor, vântul nu mai era la fel de tăios, iar zăpada se simţea plăcut în aerul impregnat cu parfumul pinilor. Totuşi, încă era frig de crăpau pietrele, aşa că m-am repezit spre foc, ademenită de dâra de fum.

Dane stătea în genunchi la marginea focului, frecându-se pe păr cu aceeaşi cămaşă pe care eu o folosisem ca să mă şterg. Îmi era clar că tocmai se spălase pe cap. Mi-am simţit respiraţia întretăiată.

În lumina flăcărilor, Dane părea o fantasmă. Fulgii plutitori de zăpadă i se topeau pe pielea încă înfierbântată de căldura focului şi a apei cu care

tocmai se spălase. Stând în genunchi, cu capul plecat, cu muşchii bine definiţi strălucind în licărirea umbrelor, arăta ca un războinic rănit, şi, ah, tare aş fi vrut să-l desenez astfel. Gândul acela m-a luat uşor prin surprindere. Făcusem un desen în urmă cu doar câteva minute, dar nu mai eram obişnuită să ca inspiraţia să-mi vină din senin, în vreme ce priveam ceva, aşa cum se întâmplase întotdeauna… înainte.

M-am îndreptat spre el şi, când am ajuns lângă foc, Dane şi-a ridicat zâmbitor privirea.

— Ai avut dreptate, a fost nemaipomenit.

Am rânjit, cu mâinile deasupra focului, lăsând flăcările să-mi alunge frigul din oase. Când s-a răsucit după cămaşa din spatele lui, ochii mi-au rămas fixaţi pe tatuajul de pe bicepsul lui drept. Cu fruntea încreţită, m-am apropiat de el pentru a analiza tatuajul, pe care cu siguranţă nu îl avusese în timpul căsniciei noastre.

Când s-a întors cu faţa spre mine şi a văzut că mă chinuiam să mă uit la braţul lui, s-a încruntat.

— Ce?

Mi-am înclinat capul într-o parte, cu ochii tot la braţul lui. A aruncat şi el o privire şi şi-a tras braţul în faţă, ca să-l pot vedea mai bine. Avea desenat un copac, în apropierea unui iaz îngheţat, iar în jurul trunchiului era înfăşurat un fel de steag, pe care scria numele Theodore John şi data de naştere a fiului nostru. Stomacul mi s-a strâns ghem şi, icnind uşor, am făcut un pas în spate.

— Audra? a întrebat Dane confuz.

— Eu… Când ţi l-ai făcut?

S-a uitat din nou la tatuaj şi, coborându-şi braţul, şi-a îndreptat privirea asupra mea.

— Credeam că l-ai văzut în seara aceea.

În seara aceea. În camera mea de hotel. Fuseserăm amândoi… dezbrăcaţi. Complet dezbrăcaţi. Am înghiţit în sec. Lumina din cameră fusese obscură, iar eu fusesem aproape înnebunită de ce simţeam pentru el. De lucrurile pe care mă făcea să le simt. Culorile explodaseră în jurul meu. Înăuntrul meu.

— Nu, am zis şi am clătinat din cap.

S-a pornit o rafală de vânt, iar flăcările au început să pâlpâie jucăuşe. Tremurând, Dane şi-a tras cămaşa peste cap şi şi-a pus haina pe el.

— L-am făcut chiar înainte să mă mut în San Francisco. M-a privit preţ de o clipă, cu chipul marcat de ceva ce nu ştiam sigur cum să interpretez. Sau poate că nu voiam să o fac. Mi-a fost greu, Audra, să… să îl las în urmă, să nu-i pot vizita mormântul ori de câte ori simţeam nevoia. În felul acesta, am putut să-l iau cu mine.

Of. Am stat pentru câteva momente cu ochii strâns închişi, simţind un nod în gât. Când i-am deschis, Dane mă urmărea cu ochii plini de tristeţe.

— Dar ştiam, a spus el, dregându-şi vocea, ştiam că vei avea mare grijă de el şi mi-a fost puţin mai uşor.

„O, Doamne”.

„Ştiam că vei avea mare grijă de el şi mi-a fost puţin mai uşor”.

Dacă aş fi avut grijă de el, ar fi fost încă în viaţă.

— E greu de crezut că acum am fi avut un copil de opt ani, nu-i aşa? a întrebat Dane cu multă blândeţe, aproape cu prudenţă.

Tremurând de durere, mi-am înfăşurat braţele în jurul propriului trup. Deşi căldura focului era chiar în faţa mea, simţeam că frigul îmi năvălise în vene, afundându-se până în măduva oaselor. *Un copil de opt ani.* Da, normal că ştiam asta.

„I-a cedat inima. Îmi pare foarte rău”.

„Nu are puls. Îmi pare foarte rău”.

O, Doamne, schimbările rapide ale vieţii te puteau lăsa fără suflu – *fără suflet.* Cum era posibil să mă fi străduit atât de tare să nu mă gândesc la ce *ar* fi putut fi şi totuşi să pot spune într-o clipită câţi ani ar fi avut în acea zi? În ziua următoare. În toate zilele pe care le mai aveam de trăit.

Dane mă urmărea cu atenţie, şi nu ştiam cum să reacţionez la expresia de pură compasiune de pe chipul lui. Cum se face că îşi exprimase *propria* durere şi totuşi manifestase compasiune faţă de *mine?* De ce? Dar eu nu puteam. Nu puteam ieşi de după zidul durerii…

„Tu faci regulile… lucrurile despre care puteam vorbi, subiectele tabu, când să te las în pace, cât de tare să bat la uşile în spatele cărora te încuiai. Regulile tale, niciodată negociabile. Nu era nevoie să-mi spui mură-n gură. Nu era nevoie să faci o listă. Acţiunile tale vorbeau mai grăitor decât cuvintele. *Nu te apropia. N-am nevoie de tine”.*

Avusesem însă nevoie de el, chiar avusesem, doar că fusesem mult prea îndureratã, mult prea furioasă. Mai mult decât atât, mă văzusem nevoită să-l eliberez. Totul era de domeniul trecutului… *nu-i aşa?*

— Audra…

— Dacă e să mă spăl pe cap, cred că ar trebui să o fac înainte ca soarele să apună de tot şi furtuna să crească în intensitate.

Zăpada se strecura prin micile deschizături din bolta frunzoasă, învârtindu-se în aer.

Dane a rămas tăcut preţ de o clipă, părând să se gândească la ceva, dar apoi a zâmbit cu blândeţe.

— Haide, lasă-mă să te ajut! Ar fi mult mai rapid.

Am încuviinţat din cap. Mi se părea prea intim şi oarecum riscant să îl las pe Dane să-mi spele părul. Totuşi, îmi doream mult prea tare să am părul curat. Îmi doream mult prea tare să mă simt din nou, măcar într-o mică măsură, *om.*

— Bine.

Dane a luat apa de pe foc, iar eu mi-am adus şamponul şi pieptănul.

— Pune-te în faţa mea şi dă-ţi capul de tot pe spate, m-a îndrumat Dane.

Am îngenuncheat pe sacul de gunoi pe care îl folosisem şi mai devreme, iar el a trecut în spatele meu. Mi-a aşezat pe umeri o cămaşă uscată, care să-mi protejeze geaca şi ceafa, apoi a început să-mi toarne apă peste păr. Am gemut încetişor, simţind pe scalp o umezeală fierbinte, nemaipomenită.

— E bine aşa? a întrebat el.

— Oh, da.

Dane m-a frecat pe păr cu şampon, reuşind rapid să facă spumă, masându-mi pielea capului cu vârful degetelor. Era cât pe ce să gem din nou, mai tare, mai extaziată, dar m-am abţinut şi am închis ochii, savurând senzaţia. Îmi plăcuse dintotdeauna să-mi fie masat scalpul. Când eram căsătoriţi, făceam baie împreună, iar Dane mă spăla pe păr exact aşa. Mă întrebam dacă îşi aducea aminte, dacă acel moment îi trezise amintiri, aşa cum mi se întâmplase mie. Fusese un soţ iubitor, chiar şi în tinereţe, făcându-i plăcere să mă răsfeţe în timpul preludiului. Nu conştientizasem până atunci cât de mult îmi lipsise să fiu atinsă. Atingerea lui Dane mă topise întotdeauna. Dintotdeauna. Simţeam fluturaşi în stomac, iar muşchii îmi erau relaxați, în ciuda aerului îngheţat. *Şi* în ciuda faptului că fusesem atât de încordată cu doar câteva

minute în urmă.

După ce m-a clătit, Dane a început să-mi frece părul cu puţin balsam şi să-mi maseze din nou scalpul, la final clătinându-mă încă o dată. Mi-a luat cămaşa de pe umeri şi, în timp ce mi-am rotit gâtul, mi-a şters părul cu mâinile lui tandre, dar puternice. Amintindu-mi de durerea agonizantă pe care o resimţisem în tot corpul după ce avusese loc accidentul aviatic, am fost cuprinsă de un val de recunoştinţă. Am râs încetişor, oarecum surprinsă că aveam pentru ce să fiu recunoscătoare în acele condiţii. Dar aveam. Vai, chiar aveam. Focul, muşchii relaxaţi, părul curat... şi faptul că *nu* eram singură.

— Ce e? a întrebat Dane, trecându-mi pieptănul prin păr.

— Mă gândeam la lucrurile pentru care sunt recunoscătoare în acest moment. Eram chiar optimistă – ceea ce nu-mi stă în fire.

— Nu trebuia decât să rămânem blocaţi iarna pe munte ca să o scoţi pe Pollyanna[3] la suprafaţă? a întrebat Dane, râzând.

Am râs şi eu şi, întorcându-mă cu faţa spre el, am rămas surprinsă preţ de o clipă să văd cu câtă blândeţe mă privea, ţinând în palmă şi mângâindu-mi o şuviţă de păr.

— Se pare că da. Cine ar fi crezut?

Mi-am înclinat capul într-o parte, astfel încât părul meu să se poată bucura pe deplin de căldura focului, în speranţa că avea să se usuce mai repede. Când m-am îndepărtat de foc, mi-am dat seama că era mult prea frig ca să nu-l usuc bine de tot.

---

3 *Pollyanna* este un roman celebru din 1913 al autoarei americane Eleanor H. Porter, având ca protagonistă o fetiță care găsește un motiv de bucurie în orice. (n.tr.)

— Păi, eu. Micile bucurii ne ajută să facem faţă unor astfel de situaţii.

— Da, probabil, am admis eu.

Am mâncat cantitatea infimă de mâncare în faţa focului, timp în care părul meu s-a uscat complet. Soarele dispăruse de pe cer, lăsând muntele învăluit în întuneric. Totuşi, focul dansa şi licărea, topind zăpada care se cernea din cer şi aruncând umbre pe pietrele din jurul nostru.

Am început să căscăm amândoi în acelaşi timp, aşa că ne-am retras în adăpostul nostru, luând şi o sticlă de apă cu noi, din care să putem bea pe timpul nopţii. Ne-am băgat sub pături, tremurând pentru o clipă în aerul rece. Curând, am fost cuprinşi de căldura focului, iar trupurile noastre fierbinţi s-au unit sub pături, formând un cocon confortabil. Dane m-a tras spre el şi m-a prins de mijloc, în ceea ce devenise poziţia noastră de dormit.

— Putem merge pe rând să punem ramuri pe foc, ca să nu se stingă, am murmurat eu, cuibărindu-mă în el.

— Nu, mă ocup eu de asta. Tu culcă-te.

M-am răsucit în braţele lui.

— Nu, Dane…

— Şşşttt, lasă-mă să am grijă de tine în noaptea asta, Audra.

M-am gândit să ripostez, dar mi-am dat seama că era important pentru el să aibă grijă de mine – poate pentru că îl îngrijisem zile la rând până când se făcuse bine *sau pur şi simplu pentru că aşa era Dane* –, aşa că am dat din cap aprobator, răsucindu-mă la loc.

— Mulţumesc, căpoaso! mi-a şoptit el la ureche, tachinarea lui făcându-mă să zâmbesc în întuneric.

În timp ce mă cufundam în lumea viselor, mă

gândeam la ceea ce-mi spusese Dane, că oamenii ajung să aprecieze micile bucurii ale vieţii atunci când se confruntă cu diverse provocări. Mă întrebam dacă eu mai făcusem asta până atunci sau dacă măcar încercasem vreodată să o fac. Dacă acele lucruri erau de ajutor până la urmă sau doar făceau ca totul să fie mult mai dureros, fiind *tot* ce mai aveai.

Capitolul 24

Dane

Furtuna a ţinut două zile, timp în care doar am hibernat în micul nostru adăpost, punând lemne pe foc, hrănindu-ne cu porţii minuscule de mâncare, care se împuţinau rapid, şi ducându-ne să ne facem nevoile doar atunci când nu ne mai puteam abţine. Am mai ieşit din când în când, mergând până la marginea stâncii, unde zăriserăm avionul. Cum temperatura era sub zero grade, am stat înfofoliţi în pături în permanenţă, dar vântul tăios continua să năvălească asupra noastră. Ca să facem o a doua vatră pentru foc, trebuia mai întâi să se domolească furtuna. În tot acel răstimp, Audra ţinuse în poală revista *People,* schiţând distrasă în spaţiile goale. În vreme ce stăteam unul în compania celuilalt şi a gândurilor noastre hoinare, sub cerul mohorât al zilelor de iarnă, aş fi vrut să mă uit la ce desena, dar nu am făcut-o. Părea mai liniştită, şi ceva îmi spunea că, dacă aş fi adus vorba, s-ar fi oprit. În plus, deşi îmi zisese că nu mai desena, iată că acolo o făcea. Speram să-mi spună de ce renunţase. Când simţeam amândoi că îngheţam de frig, cu dinţii clănţănind în gură şi nasul de un roşu aprins, ne întorceam la locşorul nostru de lângă foc. Ne

ghemuiam apoi unul într-altul, încă tremurând din toate încheieturile, vrând să ne băgăm la loc la somn, în încercarea de a mai omorî timpul.

Eram recunoscător că apucaserăm amândoi să ne spălăm înainte de sosirea furtunii. Altfel, sălaşul nostru deja exagerat de înghesuit ar fi devenit şi mai insuportabil. Încă una dintre micile bucurii ale vieţii, mi-am spus eu. Am stat apoi cu nasul lipit de părul curat şi mirosind a fum al Audrei, reobişnuindu-mă cu prezenţa ei în întuneric. Am vorbit în şoaptă despre diverse lucruri fără legătură, povestind în amănunt cum ni se schimbase viaţa, doar că eu îmi doream mai mult de atât. Îmi doream să dezbatem subiectele care contau cu adevărat pentru noi. Să aducem în discuţie vechile suferinţe şi să le analizăm în locul acela, sigur şi intim, în care ne aflam doar noi doi. În care o puteam ţine în braţe şi puteam discuta cu ea în acelaşi timp, descoperind toate tainele sufletului ei. Numai că Audra schimba subiectul ori de câte ori încercam să îndrept discuţia în acea direcţie, ceea ce, în combinaţie cu ultimele două zile petrecute în condiţii vitrege, mă epuiza.

Începusem să conştientizez o avalanşă de lucruri, care se repezeau asupra mea asemenea fulgilor de nea din jurul nostru. Avusesem impresia că sentimentele mele pentru Audra erau încâlcite şi întortocheate – mult prea complicate pentru a le putea desluşi. Mult prea complicate ca să mă mai străduiesc. Deşi ne aflam în vârf de munte, în mijlocul unei furtuni agitate, stăteam strâns lipiţi unul de celălalt şi nimic nu-mi mai părea complicat lângă ea. Nimic. Nu existau decât claritate şi… purul adevăr că o iubeam. Mereu o iubisem şi cel mai probabil aveam să o iubesc pentru totdeauna. Dar tot nu ştiam ce naiba să fac în privinţa

asta.

Furtuna a trecut în cea de-a treia zi. Când m-am trezit, eram singur. M-am strecurat afară şi, dezmorţindu-mi gâtul, am privit în jur. Trăgând în piept aerul proaspăt, impregnat cu miros de pin, am observat că flăcările se unduiau uşor, iar vântul nu îmi mai biciuia faţa.

Când am adăugat ultima ramură dintre cele adunate cu o seară în urmă, focul a trosnit, scuipând scântei. Avea să mai rămână aprins încă vreo oră, două, dar tot trebuia să mai strângem nişte lemne dacă nu voiam să ni se facă frig. Eu sigur nu voiam. Sincer, dormisem surprinzător de bine cu o noapte în urmă, cu fierbinţeala deja familiară a focului infiltrat în adăpostul nostru, cu vântul scăzând în intensitate şi căldura moale degajată de Audra, care îşi încolăcise trupul în jurul meu.

Mi-a trecut prin cap că avea să-mi fie tare greu să mai dorm vreodată fără ea, şi m-am speriat. Recunoscusem că o iubeam, chiar dacă numai în sinea mea. Doamne, dar îmi mai frânsese inima o dată. Mă distrusese. Plus că, din mai multe puncte de vedere, încă stătea încuiată în spatele zidurilor care cândva mă ţinuseră departe de ea, nedorind să păşească în afara lor. Mai ales când venea vorba despre Theo.

M-am ridicat şi am chemat-o încetişor pe Audra. Eram convins că părăsise adăpostul cu câteva minute înaintea mea pentru a-şi face nevoile.

Aerul acelei dimineţi era cumplit de rece – probabil că temperatura se apropia de punctul de îngheţ. Am început să tremur, frecându-mi mâinile una de cealaltă. Iarăşi am strigat-o pe Audra, apoi m-am apropiat de spaţiul dintre copaci pentru a o striga din nou, în caz că mersese mai departe decât în mod

normal. *Normal.* Dumnezeule! Ce nebunie... Cum se făcea că o asemenea situaţie devenea normală?

Croindu-mi drum printre copaci, am observat-o pe Audra stând aşezată pe marginea stâncii, privind crestele şi vârfurile de dedesubt. M-am îndreptat într-acolo şi am urcat până când am ajuns lângă ea.

— Hei, i-am spus eu.

— Hei, mi-a răspuns ea încet, ţuguindu-şi buzele uşor, cu ochii aţintiţi asupra peisajului.

M-am întors şi, urmărindu-i privirea, m-am lăsat inundat de frumuseţea paradisului alb din faţa noastră. Nori albi, pufoşi, pluteau pe cerul de un albastru pal, ceţos. În jos, pământul era acoperit de o pătură de nea de un alb imaculat, luminos. Totul în jur scânteia şi strălucea, razele leneşe ale soarelui reflectându-se într-o aureolă sclipitoare. Copleşit, am privit pentru o clipă priveliştea răpitoare, înţelegând de ce Audra nu voia să-şi ia ochii de la ea nici măcar pentru o secundă.

— Crezi în rai? a murmurat ea, cu vocea blândă, visătoare.

M-am întors spre ea, analizându-i chipul: năsucul ei cârn, înroşit de frig; bărbia ascuţită, ca a unui spiriduş; genele negre, arcuite, care îi făceau ochii migdalaţi să pară mai mari şi mai blânzi.

— Da.

S-a întors spre mine în acel moment, înclinând capul într-o parte.

— Da?

Mi-am băgat mâinile în buzunarele de la geacă, expirând, şi aburul respiraţiei mele s-a înălţat rapid spre cer.

— Pari surprinsă.

— Nu am vorbit niciodată despre asta, a spus ea ridicând din sprâncene.

— Nu am vorbit despre o mulţime de lucruri, Audra, am spus eu încet.

Pentru o clipă, a rămas încremenită, precum un cristal de gheaţă înconjurat de altele asemenea. Umerii i s-au relaxat apoi, şi mi-a aruncat un zâmbet, deşi nu pe măsura ochilor ei expresivi.

— Nu, probabil că nu.

Văzând-o îndreptându-se înapoi spre sălaşul nostru, am început să adun atâta frustrare în mine, încât aproape că m-am împiedicat.

Destul!

— La naiba, Audra, nu mă mai evita.

S-a oprit în loc stupefiată şi s-a uitat la mine, cu o vagă urmă de furie pe chip.

— Să nu te mai evit? Nici vorbă despre aşa ceva. Voiam doar să admir puţin priveliştea. Nu tu îmi vorbeai în urmă cu două zile despre micile bucurii ale vieţii?

Am ignorat tentativa ei de a se abate de la subiect, brusc nemaifiind dispus să îi permit să se învârtă în jurul cozii. Nici măcar o blestemată de secundă în plus.

— *Tu* crezi în rai, Audra?

A râs, scoţând un icnet scurt, slab, plin de durere, pe care vântul i l-a smuls din gât numaidecât.

— Nu ştiu. Nu m-am gândit la asta niciodată. Voi reveni cu un răspuns când îmi voi da seama.

— Cred că ar trebui să vorbim acum.

Deşi am încercat să-i vorbesc cu blândeţe, ea tot s-a îndepărtat, iar frustrarea – revolta – clocotea în mine. Am întins mâna spre braţul ei şi am oprit-o.

— O, Dane, nu acum. Nu *aici.* Viaţa noastră e în pericol. Nu ţi se pare că avem deja prea multe de îndurat? Chiar crezi că e locul sau momentul potrivit?

— Poate chiar suntem la locul potrivit, în momentul

potrivit. M-am oprit, şi ne-am uitat unul la celălalt pe acea întindere muntoasă, albă şi aridă. A fost şi fiul *meu,* Audra. Ar trebui să pot vorbi despre el. Mai ales cu tine. Dintre toţi oamenii de pe pământ, ar trebui să pot rosti numele lui, fără ca tu să-mi întorci spatele.

Trăgând puţin aer în piept, ea a făcut un pas în spate. După ce i-am eliberat braţul, a mai făcut un pas în spate, mărind şi mai mult distanţa dintre noi şi adâncind tot mai tare prăpastia care ne despărţea.

— Ne va ajuta, Audra, am spus eu cu blândeţe. Ne putem alina unul altuia unele dureri.

— E prea târziu.

— Ba nu e, la naiba! Nu e prea târziu decât dacă vrem noi să fie. Nu m-am apropiat de nimeni aşa cum m-am apropiat de tine. Vreau să am parte din nou de aşa ceva. Vreau…

— Aiurea! Nu te-ai apropiat de nimeni aşa cum te-ai apropiat de mine? Dar de *Winnie?* Cum rămâne cu logodnica ta? Vrei să spui că nu ai fost apropiat de femeia cu care urma să te căsătoreşti?

— Nu a fost logodnica mea. Nu am cerut-o în căsătorie niciodată. Vrei să ştii de ce?

A clătinat rapid din cap, întorcându-mi spatele.

— Nu! Nu-mi pasă. Mi-e foame… mi-e frig şi… nu am chef să vorbesc despre asta. Nu aici. Nu acum.

S-a întors spre culcuşul nostru, şi am urmat-o îndeaproape. Picioarele ei mai scurte înaintau în stratul gros de zăpadă într-un timp de două ori mai îndelungat, aşa că am putut ţine cu uşurinţă pasul cu ea.

— Mă dusesem în Laurelton cu intenţia de a-i cere bunicii inelul, doar că aveam îndoieli, aveam nişte rezerve şi, în adâncul sufletului, ştiam că nu-mi doream asta cu adevărat. Luasem în consideraţie

posibilitatea de a mă căsători cu Winnie doar pentru că aveam senzaţia că ea se aştepta să o fac.

A încercat să grăbească pasul, în vreme ce pe chipul împietrit i se citea panica, dar nu mi-a păsat. Trebuia să audă ce urma să-i spun.

— Nu mă puteam gândi decât la tine. Fir-ar să fie, Audra! Intenţionam să-i cer unei femei să-şi petreacă restul vieţii alături de mine, dar nu mă puteam gândi decât la cea care mă lăsase să plec.

Audra s-a împiedicat atunci, dar am întins mâna după ea şi, apucând-o de antebraţ, am ajutat-o să-şi menţină echilibrul.

— Aşa că m-am dus să te văd.

Şi-a întors capul şovăielnic, făcând ochii mari.

— Poftim? Când?

M-am oprit în faţa ei.

— Voiam să te văd în carne şi oase – doar să te văd. Nu voiam să ştii că eram acolo. Pur şi simplu… Am privit în depărtare, strângând din buze. Nu ştiu, pur şi simplu simţeam nevoia să te *văd.* Să te văd cu ochii mei după atâţia ani, am zis eu, întâlnindu-i din nou privirea tulburată. Ieşiseşi din clădire cu un tip tânăr şi blond şi râdeai. Am văzut că te-a condus până la maşină, te-ai suit în ea şi ai plecat.

— Acela… Acela era Jay. Angajatul meu.

— Nu ştiam cine era. Nu ştiam dacă era colegul sau iubitul tău, dar nici nu prea conta. Sincronizare proastă…

Am scuturat din cap.

— În fine, ceea ce ştiam sigur în acel moment era că nu aveam să o cer pe Winnie în căsătorie, că nu aveam să fac asta vreodată, aşa că m-am despărţit de ea chiar în acea noapte. Făcuse ochii mari, uitându-se fix la mine, dar nu se îndepărta, aşa că m-am grăbit

spre ea. Am ştiut atunci că nu aveam să o iubesc vreodată pe Winnie nici măcar pe jumătate din cât te iubeam pe tine. Şi merita mai mult de atât.

— Dane, a şoptit ea cu voce tremurândă.

— M-am dus apoi acasă la bunica şi i-am spus că mă răzgândisem. M-a privit preţ de câteva clipă şi mi-a spus: „Doar de atât a fost nevoie. De o singură privire”. Îşi dăduse cumva seama că fusesem să te văd. Nu ştiu cum, dar ştia şi avea dreptate. Te privisem o singură dată, chiar dacă de peste stradă, când soarele deja apunea, dar îmi dădusem seama.

— Dane, nu ne putem aştepta să mai simţim… intensitatea primei iubiri. Nu ar fi corect nici faţă de alţii, nici faţă de noi. Nu e drept să compari ce a fost cândva între noi, a spus ea, fluturând mâna în aer, cu orice s-ar fi întâmplat între… voi doi.

— Nu… Eu însumi mi-am impus să cred asta pentru o lungă perioadă de timp, dar nu-i aşa, Audra. Nu te-am iubit atât de pătimaş doar pentru că ai fost prima mea iubire. Nu e ăsta motivul. Acum ştiu că nu ai fost doar prima mea iubire. Ai fost *unica* mea iubire.

A clătinat din cap, ducându-şi mâinile la tâmple, ca şi când ar fi durut-o.

— De ce… de ce îmi spui toate astea?

— Pentru că trebuie să ştii. Trebuie să înţelegi că nu vreau să-ţi fac rău, Audra. Nu vreau să te fac să suferi. Vreau doar să pot vorbi cu tine despre ce a fost între noi, pentru că eu nu am dat uitării acele sentimente.

— Este situaţia de aşa natură, Dane. Pur şi simplu, dormim împreună în fiecare noapte, de aici şi emoţiile puternice. Adică, nu e ca şi cum după ce ne întoarcem…

Am scrâşnit din dinţi de frustrare.

— Nu ştii tu ce simt eu. Pur şi simplu, mi s-a părut mult prea complicat să... Drace, nu ştiam ce să fac. Dar situaţia în care ne aflăm m-a făcut să înţeleg că merită să luptăm. Putem face lucrurile să meargă între noi. Măcar de-ai vrea să stăm de vorbă, Audra... Ştiu că ai nevoie de asta.

S-a întors din nou şi a început să meargă.

— Doamne, Dane. Spui că îţi pasă de mine, dar mă tot pistonezi. M-am dus spre ea, încercând să o prind din urmă.

— Pentru că trebuia să fi făcut asta atunci şi nu am făcut-o.

A râs slab, scoţând un sunet neclar.

— Trebuia să mă pistonezi? Nu de asta aveam nevoie. Aveam nevoie doar să... să-mi fii alături.

S-a răsucit spre mine, şi m-am oprit brusc, pentru a nu mă izbi de ea.

— M-ai abandonat! În... în toate acele zile, de-abia dacă mă mişcam, dar tu pur şi simplu ţi-ai văzut de viaţă – de treburile obişnuite. Am *observat,* a scuipat ea. Ţi-am *observat* expresia uşurată de pe chip şi nu cred că-ţi pot ierta asta. Spui că încă ai sentimente pentru mine, dar şi înainte le aveai, şi tot te-ai simţit uşurat că el... el... Te-ai simţit uşurat. Şi, ori de câte ori mă uitam la tine, vedeam acea expresie. Nu mă puteam uita la tine fără să-mi aduc aminte şi... nu mai suportam.

Dinţii îi clănţăneau, şi tremura din toate încheieturile, gâfâind aproape după fiecare cuvânt. Auzind-o vorbind despre asta după atâta vreme, mi s-a urcat inima în gât şi a rămas acolo, împietrită şi răscolită de durere. Dar mi-o făcusem cu mâna mea, nu-i aşa? O forţasem şi, oricât aş fi vrut să plec de acolo, să-i analizez destăinuirile, nu aveam timp de aşa

ceva. Eram blocaţi în vârf de munte, înfometaţi, iar eu nu aveam nimic de pierdut.

Ţinându-mi ochii strâns închişi pentru o clipă, am tras adânc aer în piept şi mi-am lăsat mintea să se întoarcă în timp, la prima furtună – *cea căreia nu-i supravieţuiserăm.*

— N-am ştiut ce să fac, Audra, am recunoscut eu. Mă străduiam să rămân întreg la minte, să fiu activ în locul tău. Am încercat să iau taurul de coarne ca să nu trebuiască să te ocupi tu de nimic – ca să poţi jeli în pace. Şi te-am lăsat să faci asta.

M-a izbit regretul cu atâta putere, încât aproape că m-am lăsat copleşit de povara emoţiilor.

Da, o abandonasem.

Alesesem calea cea mai uşoară şi o lăsasem singură.

Iar apoi, mă părăsise ea.

— Nu m-am simţit uşurat că a murit Theo. M-am simţit uşurat că *tu* erai în viaţă. Scumpa mea, când te-am văzut ţinându-l în braţe, mi s-a rupt sufletul. Mă tot gândeam la orele îndelungate în care te luptaseşi din răsputeri să-l aduci pe lume… Şi, ca să pot rezista, îmi tot repetam în gând: „Bine că nu mi-am pierdut şi soţia”. Doar că te-am pierdut, nu-i aşa?

Privind în ochii ei răvăşiţi, înlăcrimaţi, îmi aminteam cum arăta chipul ei în acea dimineaţă înfiorătoare. Era palidă, necăjită, *distrusă,* dar eu mă ţinusem tare dintr-un singur motiv: eram uşurat că nu îi pierdusem pe amândoi. Că iubita mea era încă acolo şi… lupta. „Fir-ar să fie. Cum de nu mi-am dat seama?” Ceea ce văzuse pe chipul meu… nu înţelesese. Iar apoi, nu mă mai implicasem emoţional şi o lăsasem să lupte de una singură. Nu era de mirare că îşi pierduse încrederea în mine.

Tremurând, Audra a inspirat profund şi s-a uitat din nou la mine, cu o durere cruntă în ochii-i împietriţi. A deschis gura de parcă ar fi vrut să spună ceva, dar apoi a închis-o la loc, clătinând din cap, ca şi cum ar fi respins gândul iniţial. S-a întors apoi din nou, parcurgând ultimii câţiva metri până la poieniţă, mergând încet de data asta. Scoţând un sunet profund, de frustrare, mi-am luat părul în mâini şi am privit fix spre cer pentru o clipă. Am urmat-o în cele din urmă, călcându-i pe urme.

Stătea pe o piatră, lângă foc – foc care se stinsese, nelăsând în urmă decât cenuşa mocnind.

— Ah, la naiba! am strigat eu, dând cu piciorul în zăpadă.

Am luat apoi un pumn de zăpadă şi l-am aruncat în foc. Stropii au ricoşat din lemnul rece şi au împroşcat-o pe Audra, care a tresărit, trăgând surprinsă aer în piept.

Mi-a stat inima în piept.

— O, Doamne, Audra, îmi pare rău, eu…

„La naiba, la naiba, la naiba!”

Ea însă nici măcar nu s-a uitat la mine, iar cuvintele mi-au murit pe buze. *Iarăşi plecase. Înapoi în spatele zidului ei.*

La naiba cu asta.

Nu aveam să îndreptăm niciodată lucrurile… între noi. Îi spusesem că încă aveam sentimente pentru ea, îmi dezgolisem sufletul în faţa ei, şi, cu toate acestea, stătea pur şi simplu acolo, cu bărbia ei ascuţită şi cu umerii rigizi, neputându-mă privi în ochi. Poate că nu aveam să ajung vreodată la ea cu adevărat. Poate că, şi dacă se ivise vreodată ocazia, o pierdusem cu mult timp în urmă. Era oare atât de multă ranchiună între noi, trecuse oare chiar atât de mult timp, suferam

chiar atât de tare? Îmi trecuse furia, şi m-am simţit deodată înfrânt. Înfrânt şi al naibii de trist.

— Merg să adun nişte lemne. Trebuie să facem focul din nou.

M-am întors cu spatele, nemaiaşteptând răspunsul ei, în caz că şi intenţiona să-mi răspundă. M-am avântat mai departe decât de obicei, trecând pe lângă copacii pe care îi dezgoliserăm deja de ramurile joase, şi am pătruns şi mai adânc în pădure. În drumul meu, mi-am amintit că ne aflam la marginea prăpastiei. Dar m-am gândit că, dacă rămâneam în zona unde creşteau copacii, cel mai probabil eram în siguranţă.

M-am împiedicat, fiind luat prin surprindere de scheunatul unui ghem de blană maronie care, pe cât de repede îl văzusem, pe atât de repede şi dispăruse printre copacii stufoşi. *Un lup?* Speram să se fi speriat la vederea unui om în acea pădure izolată, dar am decis, chiar şi aşa, să mă întorc. Aveam braţele pline cu lemne, aşa că mi-am spus că aveau să ajungă pentru moment.

Când am păşit în poieniţă, Audra stătea aşezată pe aceeaşi piatră ca mai devreme. Tremura de frig şi părea complet devastată. Pentru o clipă, am stat şi m-am uitat la ea, neştiind ce să fac. Şi-a înălţat capul, şi privirile ni s-au întâlnit. Cu faţa schimonosită, şi-a ridicat încetişor mâna, cu degetele în formă de *V.*

Deşi am fost nedumerit preţ de câteva secunde, mi-am amintit ce însemna semnul acela pentru mine – era codul inventat cu fraţii mei în caz că dădeam de bucluc în timp ce înotam de-a lungul iazului. Făceam semnul acela dacă ne aflam la ananghie.

„Însemna că aveam nevoie de ajutor, dar nu puteam exprima asta în cuvinte”.

Of, Audra.

Doamne.

Am lăsat crengile şi m-am repezit la ea, căzând în genunchi în faţa ei şi luând-o în braţe. Ea a scos încet un strigăt şi şi-a lipit chipul de pieptul meu.

— Audra, iubito, sunt aici. Îmi pare foarte rău. Îmi pare rău, scumpa mea. Nu ştiam ce să fac, cum să…

Clătinând din cap, m-a oprit din vorbit şi s-a întors cu faţa spre mine. Pe chip i se citea agonia, iar eu mă simţeam de parcă încasasem un pumn în stomac.

— Chiar vreau să vorbesc despre asta, Dane. Doar că… pur şi simplu nu ştiu cum. M-am simţit atât de singură, am ţinut în mine atâta durere. Şi nu ştiu cum să scap de ea.

Suspina uşor, făcând pauze între cuvinte, aşa că am tras-o mai aproape şi pur şi simplu am ţinut-o în braţe preţ de câteva momente. O uşurare profundă îmi pulsa în vene şi mă făcea să mă simt vulnerabil.

— E în regulă. Sunt aici. Nu te voi mai lăsa singură.

„Niciodată. Nu te voi mai lăsa niciodată singură”.

M-a prins strâns de geacă şi a izbucnit în plâns. Pe chip îi curgeau şiroaie fierbinţi de lacrimi, reprimate pentru prea multă vreme. Plângea cu suspine, aşa că am strâns-o şi mai tare în braţe. A scos atunci un sunet tânguitor, de profundă devastare, strigătul îndepărtat al unei dureri de neconceput, pe care numai mamele care şi-au luat rămas-bun de la copiii lor îl pot cunoaşte, izvorât din adâncul sufletul ei, din muntele care se aşternea la picioarele noastre, din lucrurile de neschimbat, imuabile, cărora nu li te poţi împotrivi, oricât ai încerca. Mă durea sufletul. În mod ciudat, am simţit o mare onoare. Femeia din braţele mele, pe care o iubeam cu toată fiinţa mea, îmi încredinţase *în sfârşit* cea mai adâncă suferinţă a ei. Dumnezeu îmi era martor, aveam să fiu demn de încrederea ei.

Am mângâiat-o pe spate, pe păr, ţinând-o strâns în braţe. Suspinele ei s-au transformat în scâncete, care au fost în cele din urmă reduse la tăcere, devenind mici guri de aer. Simţeam bătăile regulate ale inimii ei la pieptul meu.

— Nu am avut grijă de el, a şoptit ea.

Confuz, i-am ridicat bărbia. Părea epuizată, încă tristă, dar nu i se mai citea devastarea pe chip.

— Poftim?

A închis ochii pentru o clipă.

— Spuneai că, atunci când te-ai mutat în San Francisco, ai simţit alinare la gândul că aveam să mă îngrijesc eu de el. De Theo. O lacrimă i s-a revărsat din ochi, rostogolindu-i-se pe obraz. Dar nu am avut grijă. Nici măcar nu m-am dus la mormântul lui. Atâţia ani de zile. Nu… nu am putut. Toate lucruşoarele lui… se află într-o cutie în pod. Şi mă urăsc pentru asta.

— Şşşttt, i-am spus eu, ştergându-i lacrima de pe obraz cu degetul mare. Nu trebuie să mergi la mormântul lui. Eu vorbesc uneori cu el când conduc.

— Eu am vorbit cu el când s-a prăbuşit avionul. Atunci, am vorbit cu el pentru prima dată după pierderea lui.

— Sigur te-a auzit.

Şi-a tras nasul, apoi a zâmbit slab.

— Atunci, poate că ar trebui să-l rugăm să ne ajute să coborâm cu bine de pe munte.

— Sau poate că ăsta e cel mai bun lucru care ni s-a întâmplat vreodată. O a doua şansă pentru noi doi.

— Nu ştiu dacă să fiu chiar atât de optimistă, a chicotit ea.

— Atunci, am să fiu eu optimist şi pentru tine, i-am spus eu, dându-i la o parte părul de pe faţă, sărutându-i fruntea şi ştergându-i lacrimile rămase pe obraji. Îmi

pare rău. Îmi pare rău că ţi-am întors spatele şi că ţi-am ignorat suferinţa. Mi-am spus că nu aveai nevoie de mine, că te-ai închis în tine, mi-am găsit scuze ca să nu-mi mai dau silinţa, am zis eu, trăgând prelung şi adânc aer în piept. Adevărul e că sufeream al naibii de tare şi nu mă credeam capabil să îndur şi durerea ta. Aşa că m-am concentrat pe ce îmi venea uşor – studiile, serviciul, casa –, iar pe tine te-am lăsat să suferi singură, când, de fapt, ar fi trebuit să jelim împreună.

Preţ de câteva momente, nu a scos nicio vorbă, trăgându-şi nasul în tăcere, probabil asimilând cuvintele mele.

— Ne-am pierdut unul de altul, a murmurat ea după o clipă. Şi-a lăsat apoi capul pe spate, iar atunci am văzut ceva în privirea ei, o limpezime sau poate un soi de eliberare. Ai avut dreptate când ai spus că m-am închis în mine, Dane. E adevărat că am închis nişte uşi în urma mea, dar speram cu disperare să încerci să le deschizi, chiar să le dărâmi dacă era nevoie. Asta pentru că, până în acel moment, tu fuseseşi cel mai mare susţinător al meu. Ai fost omul meu de bază, singurul meu refugiu, asta până când… până când nu ai mai fost. Şi am devenit ranchiunoasă. Dar nu am procedat bine. Nu am ştiut cum să îţi cer sprijinul, aşa că am suferit de unii singuri, distanţându-ne tot mai mult unul de celălalt, până când nu a mai existat cale de împăcare. Aşa a fost, nu-i aşa?

— Cred că da, scumpa mea, aşa a fost.

Şi-a muşcat buza, cu ochii blânzi şi gânditori. Deşi avea chipul înlăcrimat şi nasul roşu, era al naibii de drăguţă.

— Când lucrurile s-au mai limpezit puţin, eram deja mult prea… distanţi. Şi ştiam că renunţaseşi la atât de

multe ca să te căsătoreşti cu mine.

„Poftim?”

A inspirat adânc, ferindu-şi pentru scurt timp privirea.

— Te-am auzit într-o seară discutând cu Dalila în biroul tău despre faptul că Luella te dezmoştenise. M-am simţit aşa vinovată. Ai zis că, atunci când ţi-am spus că am rămas însărcinată, ai simţit cum viitorul tău se duce pe apa sâmbetei.

— Audra…

— Lasă-mă să termin, Dane. Te rog.

Am încuviinţat din cap, dar mă simţeam trist şi ruşinat. Purtase o greutate atât de mare – povara unei dureri şi a unei vinovăţii false deopotrivă – pe umerii ei firavi. Şi în sfârşit vorbea despre asta.

— Nu am apucat să-ţi spun pentru că, la câteva zile după, am aflat despre afecţiunea cardiacă de care suferea Theo.

S-a blocat.

— După pierderea lui, m-am convins singură că, din moment ce copilul nostru nu mai era, tu nu mai aveai niciun motiv să rămâi căsătorit cu mine.

— O, Doamne, Audra! Intenţionam să-ţi spun după ce se năştea Theo. Pe urmă… ei bine, după ce am aflat despre problema lui de sănătate, nu mi s-a mai părut important. Dar tu ai crezut că îmi păsa mai mult de averea familiei decât de tine?

— Nu. A clătinat încet din cap. Nu am crezut asta. Doar că, după pierderea lui Theo, mi s-a părut un sacrificiu inutil. Sau poate aşa am vrut să cred. Poate că eram atât de furioasă şi de îndurerată, încât, văzându-te zi de zi, mă simţeam blocată, aşa că, în loc să te atrag spre mine, te-am îndepărtat şi mai tare.

— Am şi eu partea mea de vină, am oftat eu.

Aproape că mi-a fost mai uşor, aproape că m-am simţit mai puţin îndurerat – m-am strâmbat, căci acela era purul adevăr – când n-am mai stat în preajma ta. Însăşi prezenţa ta îmi aducea aminte de pierderea noastră dureroasă, iar eu, Doamne… Trăgând cu putere aer în piept, am simţit că merita să ştie adevărul. Dacă mai aveam vreo şansă să ne rezolvăm problemele, trebuia să fim complet sinceri unul cu celălalt, să ne dezvăluim reciproc cele mai întunecate secrete. Când mi-ai spus că vrei să divorţăm, m-am simţit rănit, cuprins de furie, dar aproape că mi s-a părut că…

— Ar uşura lucrurile.

— Mda, am încuviinţat eu. Prin urmare, nu m-am luptat cu tine aşa cum ar fi trebuit. Dar n-aş fi plecat, Audra. Îţi jur. Îţi promisesem iubirea mea eternă şi vorbisem serios, din toată inima. Îmi pare al naibii de rău că nu te-am iubit destul când aveai mai mare nevoie.

— Nu ştiu dacă nu m-ai iubit destul. Poate pur şi simplu nu am ştiut *cum* să depăşim împreună acea întâmplare tragică din viaţa noastră. Eram copii. A făcut apoi o scurtă pauză. Noi chiar n-am făcut faţă stresului, nu-i aşa?

— De data asta lucrurile stau altfel, am zis eu, dând la o parte o şuviţă de păr de pe chipul ei.

— Da, a spus ea cu un zâmbet sincer, se pare că ne descurcăm ceva mai bine de data asta. Deocamdată.

Când am văzut-o tremurând uşor, mi-am dat seama că şi eu îngheţam de frig, aşa că i-am dat drumul din braţe, cu picioarele înţepenite.

— Ce ai zice dacă am face iar minuni cu focul? Şi trebuie să mă schimb de pantaloni. Ăştia sunt uzi leoarcă.

A tresărit, privind în jos spre locul unde stătusem în tot acel timp, cu ea ghemuită în poala mea.

— Doamne, nici nu mi-a trecut prin cap că stăteai pe zăpadă. Îmi pare rău.

— Mie nu-mi pare rău. Chiar deloc.

Eram fericit, încrezător şi simţeam că mi se ridicase de pe suflet o povară de care nici măcar nu fusesem conştient. În acelaşi timp, mă simţeam epuizat… emoţional. Trebuiseră lămurite nişte lucruri, şi, în ciuda oboselii cumplite şi a hranei insuficiente, ne descurcaserăm destul de bine. Mai ales Audra, care mai şi plânsese o grămadă. *Cu toate acestea, înţelesesem că lacrimile acelea fuseseră o nimica toată pe lângă suferinţa pe care o purtase în suflet atâta vreme.* Trebuia să ne odihnim.

Am şters cu antebraţul stratul de zăpadă de pe geanta mea de voiaj şi am scos din ea o pereche de blugi.

— Îmi pare rău, dar va trebui să stau pentru puţin timp fără pantaloni, nu prea am de ales.

Adăpostul nostru nu era suficient de înalt încât să fi putut sta în picioare înăuntru. Audra mi-a aruncat însă un zâmbet, cu obrajii uşor îmbujoraţi. Nu părea prea deranjată.

— Poftim, mi-a spus Audra, venind spre mine cu un sac de gunoi.

— Mersi. Presupun că îmi va trebui, nu?

— Da, dacă nu cumva vrei să-ţi uzi şosetele.

— Clar nu. Mulţumesc!

M-am descălţat, mi-am dat jos pantalonii îmbibaţi de apă şi, ţinându-i pe braţ ca să nu se ude şi celelalte haine din geantă, am început să-mi trag blugii pe mine.

Audra m-a privit peste umăr, iar ochii i-au fugit în

jos, spre coapsa mea. S-a întors apoi, cu o expresie îngrijorată pe chip.

— Lasă-mă să văd! A făcut cei câţiva paşi până la locul unde stăteam eu, în chiloţi, cu blugii ridicaţi până la genunchi. S-a aplecat şi, când a văzut cusăturile, fruntea i s-a încreţit. Eşti roşu pe margini, şi mai sunt şi nişte dâre roşii, a spus ea, trecându-şi degetul peste una dintre ele.

— Mda, am văzut, dar cred că face parte din procesul de vindecare. Poate că sunt puţin iritat, dar nu mă mai doare aşa tare.

— Hmm, păi, ăsta-i un lucru bun. Totuşi, cusătura de jos s-a desfăcut, a spus ea, apropiindu-se încă puţin.

— Ştiu. E aşa de când m-am căţărat până la avion.

— De atunci? S-a ridicat, punându-şi mâinile în şolduri. Dane, trebuia să-mi spui. Aş fi refăcut cusătura.

Mi-am tras blugii până sus şi m-am încălţat.

— Uite, doctore Frankenstein, apreciez, dar sunt bine, serios.

— Bine, a răsuflat ea zgomotos, întorcându-şi privirea. Atunci, fă focul, pentru că mor de frig.

Am auzit-o pe Audra suspinând în somn. Mă trezisem ca să mai bag nişte lemne pe foc, dar între timp mi-au atras atenţia dârele pe care le zăream pe cer printre copaci, scurte fâşii lucitoare iluminând pădurea întunecată.

Când i-am auzit scâncetele venind dinspre adăpost, m-am strecurat înăuntru şi i-am rostit numele în şoaptă, i-am atins obrajii umezi şi inima mi s-a strâns, îndurerată. Audra a tresărit, suspinând din nou. Mi-am pus braţele în jurul ei, am ridicat-o şi,

strecurându-mă înapoi afară, m-am îndreptat de spate.

Audra a deschis ochii, cu privirea înceţoşată, şi a clipit spre mine, dezorientată şi înlăcrimată. Înfăşurându-şi braţele în jurul gâtului meu, m-a tras mai aproape de ea.

— Dane?

— Şşşttt, sunt aici, i-am spus eu, aranjându-mi braţele mai bine în jurul ei, astfel încât să o pot ţine bine. Eu am încălţările învelite în saci de plastic, tu nu. Lasă-mă să te port pe braţe. Vreau să-ţi arăt ceva.

Şi-a tras nasul din nou, fără să mai pună alte întrebări, şi, când şi-a rezemat capul de umărul meu, i-am simţit respiraţia caldă pe gât.

Am păşit în poieniţă chiar la ţanc. O stea căzătoare brăzda cerul, lăsând în urmă o dâră luminoasă, aurie şi înflăcărată.

— Uau! a murmurat Audra, ridicându-şi privirea spre cer la vederea unei alte stele.

Şi-a lipit faţa de gâtul meu, şi răsuflarea ei întretăiată s-a transformat într-un suspin.

— Îl vreau înapoi, a strigat ea, umezeala durerii ei alunecându-mi pe piele.

— Ştiu, am şoptit eu. Şi eu îl vreau înapoi, draga mea. Şi eu vreau asta.

— N-am apucat să-l ţin destul în braţe, a spus ea tremurând, sfâşiată de un alt suspin.

Am tras-o şi mai aproape de mine şi, frecându-mi nasul de capul ei, i-am sărutat tâmpla.

— Niciodată nu e destul, iubito.

În timp ce îmi plângea în braţe, eliberându-se de durere, o lumină orbitoare a săgetat văzduhul negru, demonstrând că pe pământ nu există întuneric deplin.

Capitolul 25

Audra

De-abia se crăpase de ziuă. Razele soarelui de dimineaţă se infiltrau în adăpostul nostru, iar eu priveam printre gene jocul fasciculelor de lumină şi al umbrelor de pe peretele stâncos din faţa mea, dansând un vals al durerii şi al bucuriei.

Mă obişnuisem întru câtva să mă trezesc acolo. Trecuse destul de mult timp de când trăiam pe munte, aşa că deja nu mai trebuia să mă orientez în spaţiu când venea dimineaţa. Focul trosnea şi sfârâia afară, iar păsările de iarnă se deşteptau în copaci, ciripind cântecul unei noi dimineţi. Aerul era încă rece în adăpostul nostru, cu toate că făcuserăm focul, dar trupul îmi era fierbinte. M-am cuibărit lângă Dane şi, lipindu-mă cu spatele de el, am început să-mi amintesc de ziua şi de noaptea precedente. Stelele căzătoare, faptul că nu înţelegeam pe deplin cum de crescuse inima în mine de bucurie la vederea acelor sclipiri puternice de lumină căzătoare. Felul în care Dane mă ţinuse în braţe în timp ce plângeam. *Felul în care mă dusese în braţe.*

Mă gândeam la tot ce ne spuseserăm unul altuia: destăinuirile, mărturisirile, tot adevărul. Şi, brusc, am început să privesc relaţia cu Dane – mariajul şi declinul nostru – cu alţi ochi. Amândoi făcuserăm greşeli, ne sustrăseserăm unul din viaţa celuilalt, fiecare în felul lui, dar fuseserăm mult prea tineri ca să ne fi luptat împotriva unui lucru pentru care nu exista un manual de instrucţiuni. În ciuda tuturor lucrurilor, iubirea nu lipsise, doar că pur şi simplu nu ştiuserăm cum să ajungem la ea. Nu ştiuserăm cum să o oferim.

Îl iubeam. Nu încetasem niciodată să o fac. De altfel, acela fusese unul dintre motivele pentru care nu fusesem prea dornică să mă întorc în timp. În adâncul sufletului, ştiam că dacă aş fi făcut asta ar fi însemnat să recunosc că inima mea aparţinea în continuare bărbatului faţă de care îmi luasem cândva un angajament, lucru pe care simţisem să-l fac cu toată fiinţa mea. Omul la care renunţasem de bunăvoie, dar pe care încă îl păstram în străfundul inimii.

Am zâmbit când Dane a oftat în somn, băgându-mă şi mai mult în el. Era atât de fierbinte, atât de viguros şi totuşi atât de confortabil când mă cuibăream în braţele lui. Eram înfometată şi mai slabă şi cu oasele mai proeminente ca oricând, astfel că era inconfortabil să stau întinsă, şi totuşi, în acel moment, mă simţeam relaxată, ba chiar în siguranţă. Dane a scos un alt geamăt slab, şi mi-am dat seama că mă frecam de o parte *extrem* de tare a trupului lui. Am rămas înmărmurită pentru o clipă, dar apoi m-a trecut un val de căldură din cap până-n picioare.

Îl iubeam.

Îl doream. Asta era tot ce se putea găsi în locşorul acela în care ne adăposteam de frigul violent – iubirea, dorinţa carnală şi, desigur, încrederea. Speram cu disperare să fim salvaţi, dar, până atunci, nu aş fi vrut să înfrunt furtuna cu nimeni altcineva.

Mă cuprinsese un sentiment de pace – un sentiment de neînţeles, ţinând cont de situaţia în care ne aflam. Cu toate acestea, era o senzaţie nemaipomenită, de care voiam să mă bucur cât mai mult, nevrând să renunţ la ea aşa uşor. Mai târziu... aveam să putem rezolva mai târziu problemele cu care ne confruntam. Aveam însă nevoie de el, chiar atunci, chiar acolo. Simţeam nevoia să iubesc şi să fiu iubită,

să-mi reamintesc de ce nu mă puteam da bătută.

M-am răsucit în adăpostul intim al braţelor lui Dane, şi el a deschis ochii şi mi-a zâmbit somnoros. Mi-am pus mâna pe obrazul lui bărbos, netezindu-i buzele cu degetul mare, dezmierdându-i apoi pomeţii, mai bine definiţi decât atunci când ne urcaserăm în avion. Nu i-am spus nimic, dar cel mai probabil a observat dorinţa din ochii mei, căci s-a mişcat, trăgând păturile până la gât.

Mi-am încolăcit un picior în jurul unuia din picioarele lui, unindu-ne la nivelul pelvisului. Dane a scos un geamăt de plăcere, slab, dar masculin, pe care l-am resimţit fix între picioare, ca un impuls electric. Am gemut şi eu la rândul meu, lipindu-mi gura de a lui. Ne-am sărutat prelung şi cu lentoare, într-un joc tandru al buzelor şi al limbilor. Cu toate că era un sentiment aproape reconfortant, îi simţeam trupul încordat, mădularul lui fierbinte şi întărit împingându-se în mine. A respirat epuizat, desprinzându-şi gura de a mea pentru a-mi săruta şi a-mi muşca gâtul. Mi-am dat capul pe spate, cu zâmbetul pe buze, bucurându-mă de manifestarea fizică a iubirii pe care bărbatul acesta mi-o purta.

— Mi-a fost dor de tine, am şoptit eu.

Vocea mi s-a frânt, emoţia smulgându-mi cuvintele din piept într-un val de bucurie, de recunoştinţă, de atâtea sentimente care fuseseră captive în mine pentru o perioadă atât de îndelungată. Odată cu durerea, îmi ascunsesem şi fericirea şi speranţa. Înţelegeam asta acum.

Dane a făcut o scurtă pauză, şi eu mi-am coborât privirea, iar ochii ni s-au întâlnit, şi am văzut că se uita la mine cu adoraţie, cu aceeaşi privire care îmi făcuse inima să se oprească atunci când o remarcasem în

ochii mirelui din studioul lui Victor. Dane se uitase aşa la mine în ziua nunţii noastre şi se uita şi acum. Am scos un sunet ce cuprindea deopotrivă bucurie şi durere, iar Dane m-a sărutat din nou.

— Şi mie mi-a fost dor de tine, scumpo, a şoptit el.

Pentru o vreme, doar ne-am sărutat, ne-am pipăit şi, cu toate că încă aveam hainele pe noi, ne-am desfătat într-o bucurie languroasă, simţind şi dăruind plăcere deopotrivă, redescoperindu-ne trupurile reciproc. Mâna mea colinda, pe sub cămaşă, pielea catifelată şi fierbinte a lui Dane, simţind în palmă bătăile accelerate ale inimii lui. El şi-a împins apoi mădularul erect între picioarele mele, stârnindu-mi fiori de plăcere, chiar şi prin blugi. *Ah.*

Cu ochii închişi, mă abandonam plăcerii fizice – singura care nu ne fusese răpită în acea pustietate neiertătoare. Dane s-a împins încet spre mine, şi, sărutându-ne din nou, am început să gâfâi, dorindu-mi şi mai mult. Îmi doream dureros de tare să-l simt în mine.

— Mai mult, am gemut eu.

El şi-a vârât mâna pe sub puloverul meu, şi palma lui caldă şi uşor bătătorită mi-a alunecat pe abdomen, într-o mişcare lentă şi chinuitoare. Mă simţeam nemaipomenit, dar, în momentul în care mi-a atins sânii şi a tras în jos de una din cupele sutienului, trecându-şi degetul mare peste sfârcul meu, am exclamat în extaz. Gemând în scobitura gâtului meu, a continuat să se joace cu sfârcurile mele, corpul zvârcolindu-mi-se lipit de al lui.

— Doamne, Audra, sunt prea excitat. Nu cred că mai pot aştepta.

— Nu mai aştepta, l-am implorat eu.

M-am repezit să îmi deschei blugii, apoi m-am foit

într-o parte şi-ntr-alta astfel încât să-mi pot coborî, de-a lungul coapselor, pantalonii şi lenjeria intimă.

Când Dane şi-a băgat mâna pe sub pături, am auzit sunetul scos de fermoarul blugilor lui. Imediat după, el s-a urcat peste mine, trăgându-şi păturile peste spate. A întins o mână şi şi-a strecurat un deget prin pliurile mele, în timp ce ne priveam ochi în ochi în lumina slabă. Am inspirat profund în clipa în care, cu pleoapele întredeschise, Dane şi-a cufundat degetul în mine. A tras apoi dovada alunecoasă a excitării mele şi şi-a plimbat încet degetul de-a lungul labiilor mele exterioare, ajungând la punctul a cărui atingere mă făcea să gem şi să urlu de plăcere.

Dane s-a aplecat şi, în vreme ce mă satisfăcea, mi-a vorbit şoptit la ureche.

— O să aduc astfel la orgasm, iubito, fiindcă eu n-am cum să rezist mai mult de un minut după ce intru în tine.

— Mmm, am gemut eu la atingerea mâinii lui magice, arcuindu-mi spatele.

Mă atingea cu blândeţe, exercitând o presiune ideală, de parcă nu ar fi uitat cum să mă mângâie pentru ca trupul meu să atingă climaxul. M-a făcut să mă simt preţuită, divinizată, iubită.

— Dane, am spus eu cu răsuflarea întretăiată, înălţându-mă tot mai sus.

I-am strigat în cele din urmă numele încă o dată. În străfundurile minţii mele îmbibate de plăcere, l-am auzit mormăind aprobator şi, chiar când eram pe punctul de a exploda, am simţit capul rotund al mădularului lui pregătit să se afunde în mine. Gemând, m-a pătruns cu uşurinţă, cu o singură împunsătură rapidă.

— O, Doamne, a mormăit el, începând să se mişte.

Chipul i s-a încordat tot mai tare, de parcă ar fi vrut ca momentul să dureze mai mult, dar abia dacă se mai putea abţine. A închis ochii strâns pentru o clipă, penetrându-mă într-un ritm din ce în ce mai accelerat. Am închis ochii la rândul meu, bucurându-mă de plenitudinea invaziei lui.

— Uită-te la mine, a spus el printre mişcările tot mai sacadate.

Am făcut întocmai. Am deschis ochii şi m-am uitat la expresia încordată de plăcere de pe chipul lui. I se citea limpede în privire: pentru el nu era doar sex, nu era doar bucuria unei acuplări, aşa cum se întâmplase în San Francisco. Era o revendicare. Ştiam asta pentru că mai fusesem revendicată de Dane Townsend, şi mi-a tresăltat şi acum inima la fel ca prima dată.

— Spune-mi că eşti a mea, a mormăit el.

— Sunt a ta, am răsuflat eu.

„Pentru totdeauna”.

Imediat după ce m-a penetrat de câteva ori la rând, pe chip i s-a ivit aceeaşi expresie profund satisfăcută. Şi-a dat apoi capul pe spate, cu expresia marcată de plăcerea orgasmului.

Mi-am înfăşurat braţele în jurul gâtului lui şi l-am tras spre mine, simţindu-l cum se cutremură încă o dată. Cu toate că s-a dat puţin la o parte astfel încât să nu se lase pe mine cu toată greutatea, trupul lui mă acoperea în mare parte, iar eu mă desfătam învăluită în fierbinţeala greoaie a trupului său. Dane se încălzise şi mai tare, şi, preţ de câteva clipe, m-am simţit cuprinsă de toropeală, captivă între starea de somn şi cea de veghe, în vreme ce trupul şi mintea începeau să revină la realitate.

Dane nu s-a retras din mine. Am remarcat cu detaşare că ejaculase în mine, dar nu-mi mai păsa de

asta câtuşi de puţin. Nu când aveam atâtea lucruri de care să mă îngrijorez. Gândul acesta părea îndepărtat şi lipsit de importanţă, o problemă de care să-mi fac griji altcândva, altundeva.

Aici, nu conta decât ce ne dicta inima. Aici, ne agăţam de plăcerea pe care ne-o oferea contopirea trupurilor noastre. Eram doar noi doi – nimic mai mult. Fie ne îndepărtam unul de celălalt într-o suferinţă pustiitoare, de neîndurat, fie rămâneam împreună. Şi, de data asta, am ales să rămânem împreună. De data asta, am ales să iertăm, fiindcă alternativa era mult prea deprimantă, o ştiam amândoi prea bine.

— Te iubesc, Dane! am şoptit eu, simţind asta cu atâta putere, încât puteam jura că vorbele îmi ţâşniseră din inimă.

Asemenea acelor stele căzătoare, lumina străbătând întunericul de nepătruns.

Dane şi-a ridicat privirea şi s-a uitat în ochii mei preţ de o clipă, şi, pe măsură ce tandreţea îi devenea tot mai evidentă pe chip, ochii mi s-au umplut de lacrimi.

— Şi eu te iubesc! Acum ştiu că nu am încetat niciodată să o fac, a spus el frecându-şi nasul de al meu. Te iubesc, a repetat. În viaţa asta şi în toate celelalte care vor urma. Te voi iubi mereu, Audra!

Zâmbind, am inspirat rapid, cu inima zvâcnind de dragostea pe care i-o purtam.

— Şi eu te voi iubi mereu!

Pentru o vreme, ne-am ţinut pur şi simplu în braţe, inimile noastre bătând la unison, şi ne-am bucurat de fiecare clipă, căci asta era tot ce aveam, în definitiv. În timp ce mă jucam cu părul lui, el îşi plimba alene mâna pe şoldul meu. Mă simţeam pe jumătate adormită, ca şi cum totul ar fi fost doar un vis. La acel gând, mi-a

zvâcnit inima în piept. Ştiam că nu era un vis… Dar dacă… dacă ar fi fost, iar eu m-aş fi trezit acasă, singură, holbându-mă la tavanul crăpat?

Dane şi-a ridicat privirea, uitându-se la mine de parcă şi-ar fi dat seama că mi se schimbase starea de spirit.

— Ce s-a întâmplat?

— Nimic. Doar că… tu crezi că… adică, dacă nu ar fi avut loc accidentul… crezi că noi am fi… Cu inima încleştată, am tras aer în piept. Crezi că am fi trăit separat tot restul vieţii?

Într-un fel, toate revelaţiile mele erau consecinţa directă a acelor condiţii extreme. Dacă aş fi putut să fug, să ridic şi mai multe ziduri între noi, aş mai fi văzut eu, oare, luminiţa de la capătul tunelului, i-aş mai fi permis lui Dane să mă iubească din nou, i-aş mai fi dezvăluit în cele din urmă toate secretele mele întunecate? Dacă ne-am fi aflat oriunde altundeva, m-ar mai fi susţinut Dane aşa cum o făcuse? Gândul acela mă înspăimânta poate mai tare decât faptul că eram blocaţi în munţi, ceea ce era… incredibil. Dar adevărat.

Netezindu-mi părul pe spate, s-a aplecat şi mi-a dat un sărut pe frunte.

— Nu ştiu, dar poate că divinitatea nu a putut accepta aşa ceva şi, pentru a ne face să ne venim în fire, ne-a trimis un stol de păsări care să facă sacrificiul suprem.

Am scos un pufnet de râs, tensiunea dinăuntrul meu risipindu-se. „Divinitatea nu a putut accepta aşa ceva”.

— Dacă vom reuşi să coborâm de pe muntele ăsta, o să ridic o statuie în cinstea acelor păsări.

Dane a râs şi, ieşind cu totul din mine, s-a întors pe o parte.

Muşcându-mi buza, m-am întors cu faţa spre el. Mi-am frecat apoi nasul de umărul lui, iar zâmbetul a început să-mi pălească.

— Crezi că se va mai întoarce avionul? am întrebat eu.

Dane a rămas tăcut atât de mult timp, încât mi-am dat capul pe spate şi mi-am ridicat privirea spre el. Şi-a plecat privirea spre mine şi, strângând din buze, mi-a răspuns:

— Nu.

Am simţit un gol în stomac. Ştiam deja că acela avea să fie răspunsul lui.

— Ce-o să ne facem? Mai avem mâncare doar pentru astăzi.

Lacrimi usturătoare îmi curgeau din ochi, iar un sentiment de mânie şi revoltă îmi străbătea tot corpul – nu ştiam faţă de ce sau de cine simţeam revoltă, dar asta simţeam. Îmi doream să mă las inundată de farmecul actului sexual, bucuroasă că îi declarasem lui Dane iubirea mea şi că el o făcuse la rândul lui. Niciunul din noi nu era însă în stare să se bucure. Crudul adevăr era că nimeni nu avea să vină după noi. Proviziile ne erau aproape epuizate şi cel mai probabil urma să murim de foame. Făcuserăm din nou focul cu o seară în urmă, chiar înainte să mi se descarce telefonul. Nu am mai avea cum să facem alt foc dacă acela s-ar stinge. Dispuneam de rezerve limitate de lemne pentru foc, care se împuţinau cu fiecare zi.

— În primul rând, o să avem grijă să nu se stingă focul. S-a ridicat în fund, şi eu am făcut la fel. Şi după aceea vom analiza opţiunile pe care le avem.

Atât eu, cât şi Dane ne veniserăm în fire. Ridicând „uşa”, el s-a strecurat afară, iar eu l-am urmat. După ce ne-am ridicat, Dane s-a dezmorţit şi, întinzând

mâna spre mine, m-a tras lângă el. În timp ce ne cuibăream unul lângă celălalt în aerul rece al dimineţii, mi-am ridicat privirea spre el.

— Avem de ales? am întrebat eu.

— Nu prea. Fie încercăm să supravieţuim iernii, fie încercăm să plecăm de aici pe jos.

— Să plecăm de aici pe jos? Cum? Suntem înconjuraţi de pereţi muntoşi şi de stânci mult prea înalte pentru a putea coborî pe ele fără să ne rupem gâtul.

Şi-a băgat mâinile în buzunare, tremurând uşor. Când mi-am aşezat podul palmei pe obrazul lui şi i-am simţit pielea, m-am *încruntat.* Era fierbinte şi uşor asudată.

— Doamne, Dane, cred că ai febră.

— Febră? Adevărul e că îmi este extrem de frig, cald sub nicio formă.

— Ei bine, arzi. Crezi că e de la picior?

— Şi dacă ar fi, sunt sigur că nu-i nimic mai mult decât o febră uşoară, ca urmare a procesului de refacere a organismului.

Sau poate oi fi răcit. Sunt bine, Audra. Serios. Îţi zic eu dacă încep să mă simt rău. Între timp, bucură-te de căldura trupului meu.

M-a tras apoi iar lângă el şi, cu toate că îmi făceam griji, mă simţeam nemaipomenit de bine stând lipită de el. „Acum, putem sta îmbrăţişaţi oricând ne dorim”. Acesta era un motiv de bucurie.

— Bine, am oftat eu. Că tot a venit vorba despre căldură, trebuie să mai strângem nişte lemne pentru foc.

— Stai să pun pe foc lemnele rămase şi mergem împreună. Ieri am văzut un lup sau un coiot, nu ştiu exact, şi nu vreau să te las singură, în caz că îţi va ieşi

în cale vreo fiară.

— Un lup? I-am mai auzit noaptea, dar nu credeam să fie atât de aproape. Sunt periculoşi?

— Nu ştiu, dar mai bine să nu aflăm.

Am tremurat uşor – nu doar de frig, ci şi la gândul că aş fi putut pleca singură în pădure şi aş fi putut da peste vreo sălbăticiune. Nu că n-aş fi ajuns între timp numai piele şi os. Probabil n-aş fi arătat prea apetisant în ochii unui animal carnivor.

Am strâns cât de multe lemne am putut, Dane ridicându-mă pe umeri pentru a ajunge la crengile la care nu ar fi ajuns de unul singur. În felul acesta, am putut aduna mai multe. Ramurile aflate mai la înălţime erau însă mai rezistente. Cum nu aveam cu ce să le tăiem, a trebuit să ne bazăm pe forţele proprii pentru a le trage şi a le smulge din copaci. Deşi au început să mă doară muşchii braţelor imediat ce am terminat treaba, măcar reuşiserăm să strângem o grămadă măricică de lemne.

Pe drumul de întoarcere spre adăpost, am zărit o plantă cu peri maronii străpungând stratul de zăpadă. Repezindu-mă într-acolo, m-am întors cu faţa spre Dane.

— Papură, am spus eu. Tulpinile sunt comestibile.

— De unde ştii?

— Munca mea implică lucrul cu plantele. Nu ştiu… Dau peste tot felul de informaţii ciudate în cărţi şi reviste. Nu ne vom sătura din ele, dar sunt hrănitoare.

— Dă-mi să ţin eu lemnele şi du-te să culegi câte poţi, a spus Dane, venind în spatele meu.

I-am pus crengile în braţe, de îi ajungea grămada până la bărbie. M-a aşteptat să smulg cât de multe plante am putut.

Odată întorşi la locul de campare, am alimentat

focul, apoi şi pe noi înşine. Expresia lui Dane era sumbră în vreme ce privirile ne-au căzut pe puţina şi preţioasa mâncare ce ne rămăsese. Întinzând mâna după o papură, am smuls capătul pufos şi i-am dat lui Dane tulpina.

— Probabil n-are un gust prea grozav, dar are vitamine. Bea şi nişte apă, ca să alunece mai bine pe gât.

După ce a încuviinţat din cap, a smuls cu dinţii o bucată din tulpină, mestecând-o şi înghiţind-o.

— Să ştii că nu e rea deloc. Are un gust dulceag.

A mai luat o muşcătură, iar eu am curăţat o altă tulpină pentru mine. Luând o muşcătură la rândul meu, am dat din cap aprobator, în semn că îi împărtăşeam opinia. Chiar nu era rea. Încă îmi era foame după ce am terminat de mâncat, dar durerea de stomac se atenuase, şi eram recunoscătoare pentru acea mică alinare.

— Ai idee cum am putea scăpa de aici?

Uitându-se la mine, Dane a băgat în gură ultima bucată din tulpina de papură şi a mestecat-o încet.

— Ar trebui să facem rost de ceva – de o frânghie – ca să putem coborî pe una dintre stânci. Cred că cel mai bine ar fi pe stânca din partea de răsărit. Am putea lega un capăt de formaţiunea stâncoasă, şi pare puţin mai joasă decât celelalte.

Am încuviinţat încetişor din cap. Evident, se gândise îndelung la asta. Pesemne că în urmă cu câteva zile recunoscuse faţă de el însuşi că nu mai era nicio speranţă de a fi salvaţi.

— Oare ce am putea folosi pe post de frânghie? Nu avem nimic care să fie suficient de rezistent.

— Am putea jupui pielea de pe scaunele din avion şi să o tăiem fâşii, pe care să le legăm cap la cap

pentru a obţine o frânghie lungă, a spus el.

— Parcă spuneai că nu ne mai întoarcem la avion, că nu e sigur să smulgem scaunele din pardoseală, fiindcă ar face avionul să trepideze prea tare.

— Ştiu ce am spus, dar s-ar putea să merite riscul. S-ar putea să fie singura noastră soluţie.

L-am fixat cu privirea. Mi se părea o soluţie extrem de proastă. Mă speria de moarte faptul că avionul se afla într-un echilibru instabil. Aveam o presimţire rea. Numai un pic dacă ar fi alunecat avionul, gheaţa de deasupra i-ar fi grăbit alunecarea.

— Ce ne facem dacă, odată ajunşi jos, va trebui să coborâm pe o stâncă şi mai înaltă?

Dane a expirat zgomotos şi, băgându-şi mâinile în buzunare, a tremurat uşor.

— Asta n-avem cum să ştim sigur. Trebuie doar să stabilim dacă merită sau nu riscul.

— Ar însemna să lăsăm focul în urmă, fără să mai putem face altul. Şi cum am căra toate lucrurile de care avem nevoie pentru a face un adăpost?

Dane şi-a masat ceafa.

— Am putea recurge la aceeaşi metodă pe care ai folosit-o tu când m-ai scos din avion. După ce stabilim care sunt lucrurile de care nu ne-am putea lipsi, am putea să facem o sanie şi să le tragem după noi. Poate chiar şi o chingă, astfel încât să putem trage mai uşor de sanie.

— Doamne, Dane, tu chiar te-ai gândit serios la asta.

— Trebuie. Nu vine nimeni după noi. Suntem pe cont propriu.

Inima mea părea să se contracte încet şi să se destindă brusc, iar eu expiram în icnete rapide. M-am forţat totuşi să inspir adânc şi am încuviinţat din cap.

— Da, am şoptit eu. Da.

— Vom supravieţui, Audra. Ai încredere în mine?

Mă uitam fix la bărbatul din faţa mea, bărbatul de care mă îndrăgostisem cu mult timp în urmă, bărbatul pe care nu-l uitasem niciodată cu adevărat. Odinioară, trecuserăm prin iad împreună, şi apoi drumurile ni se despărţiseră. Într-un fel, simţeam că treceam iarăşi împreună prin iad, doar că un alt fel de iad. De data asta însă, nu aveam să mai facem aceleaşi greşeli. De data asta, aveam să ne unim forţele şi să supravieţuim. Într-un fel sau altul.

— Da, am încredere în tine.

Expresia de pe chipul lui s-a îmblânzit, şi mi-a aruncat un zâmbet mic şi plin de afecţiune.

— Noi doi?

— Noi doi, am răspuns eu.

Capitolul 26

Audra

Lui Dane îi tot creştea febra. În zorii celei de-a doua dimineţi de când vorbiserăm să încercăm să ajungem la o altitudine mai joasă, m-am răsucit cu faţa spre el şi, când i-am pus mâna pe fruntea transpirată, a deschis ochii.

— Hei, a spus el cu vocea răguşită de somn.

Inima a început să-mi bată mai tare când i-am văzut obrajii înroşiţi şi ochii uşor sticloşi.

— Îţi tot creşte febra, i-am spus eu.

— Ştiu, a zis, aşezându-şi mâna pe obrazul meu.

— E de la picior. S-a infectat, Dane. Nu ştiu ce să fac.

— Nu e nimic de făcut. Trebuie doar să aşteptăm

ca organismul să-şi facă treaba. Va fi bine.

— Şi dacă nu va fi, Dane? Nu merge totul bine mereu. Lucrurile nu se termină întotdeauna cu bine! Uneori, se termină îngrozitor. Noi ştim asta mai bine ca oricine.

Dane s-a uitat la mine preţ de o clipă şi, plimbându-şi privirea pe chipul meu, a strâns din buze, de parcă nu ar fi ştiut ce să spună. A inspirat prelung, dând apoi tot aerul afară.

— De data asta, totul se va termina cu bine. S-a aplecat şi m-a sărutat. Eram conştientă că încerca să-mi distragă atenţia, dar l-am lăsat. Ai să vezi, a spus el, dându-mi de înţeles că încerca să se convingă şi pe el, nu doar pe mine.

Speranţa e un lucru ciudat – există şi fără dovezi. Asta era şi ideea, am dedus eu.

În timp ce făceam dragoste încet, căldura lui mă neliniştea şi totodată îmi aducea alinare. După aceea, m-a luat în braţe şi am mai moţăit puţin. Niciunul din noi nu se sinchisea să se scoale pentru un mic dejun cu apă şi tulpini de papură. Îmi era rău, mă simţeam slăbită şi extrem de obosită, aşa că tot ce îmi doream să fac era să dorm încontinuu.

— O să încerc să vânez ceva astăzi, a spus Dane.

Am deschis ochii şi m-am uitat la bolovanul din faţa mea.

— Cum? Ce?

— O să încerc mai multe lucruri. O piatră sau poate le voi lua pur şi simplu prin surprindere. Animalele nu sunt obişnuite cu prezenţa oamenilor în pădure. La naiba, nu strică să încerc.

Eram al naibii de sigură că animalele sunt precaute instinctiv faţă de fiinţele cu dimensiuni mai mari decât ale lor, dar nu i-am spus asta. Poate că aveam

amândoi nevoie de speranţa hranei – chiar dacă planul era unul jalnic şi era foarte puţin probabil să dea roade. Poate că pur şi simplu aveam nevoia să simţim că *încercam* să facem ceva.

— Nu, presupun că nu. Dar tot ar trebui să te odihneşti.

— Nu vreau să mă odihnesc, Audra. Am doar o febră uşoară. Nu vreau să stau degeaba.

Părea ofensat şi cu orgoliul rănit. Ştiam că încă îl deranja gândul că stătusem singură în primele două zile pe munte, cât el fusese inconştient.

— Ştiu asta.

Am rămas amândoi tăcuţi vreme de câteva minute, şi, tocmai când aproape adormisem la loc, Dane mi-a spus:

— Pot să te întreb ceva?

După o scurtă pauză, am încuviinţat din cap.

— Da, sigur.

— De ce mai stai în casa aia?

Am reflectat puţin asupra întrebării, recunoscând în sinea mea adevărul. Mi-am lăsat gândurile să se aşeze mai întâi şi de-abia apoi le-am împărtăşit lui Dane. Deşi ştiam răspunsul la întrebare, mă durea să-l spun cu voce tare.

— Ca să mă pedepsesc.

— Of, Audra. Pentru ce?

I-am simţit pe gât respiraţia delicată. Mă ţinea strâns în braţe, şi mă simţeam în siguranţă, iubită. Îmi doream iertarea lui, dar la fel de tare îmi doream ca şi eu să mă pot ierta.

— Tata s-a dus tot din vina mea.

— Din vina ta? Cum să fie din vina ta? Iubito, i-a cedat inima.

— Ştiu. Dar l-am dus la azil pentru a-mi putea

întemeia propria familie şi dintr-odată – abia dacă îmi mai puteam abţine lacrimile –, dintr-odată ajunseseră nişte străini să aibă grijă de el. Cred că pur şi simplu s-a dat bătut. Nu-şi dorea să stea acolo. I se citea asta pe chip când am mers în vizită la el, dar mi-am spus că avea să se obişnuiască în cele din urmă.

— Audra, draga mea, probabil s-ar fi obişnuit. În plus, aveai tot dreptul din lume să-ţi găseşti şi tu fericirea. Urma să ai un copil. Trebuia să-ţi faci un rost în viaţă de dragul lui. De dragul nostru.

— Ştiu, am şoptit eu. „Dar făcusem oare asta?” Poate ar fi trebuit să-l aduc pe tata să stea cu noi. Dane, adevărul este că nu am vrut, i-am mărturisit eu. Avusesem grijă de el toată viaţa şi pur şi simplu îmi doream – am tras adânc aer în piept –, pur şi simplu îmi doream ceva doar al meu. Şi uite unde ne-a adus asta.

Trăgându-mă mai aproape de el, Dane mi-a mângâiat părul.

— Tata s-a prăpădit la câteva luni de la pronunţarea divorţului nostru şi – cuprinsă de durerea pe care o simţisem în ziua în care sosise prin poştă decizia definitivă, am zăbovit preţ de o clipă, cât să mă adun –, fiind răvăşită şi tulburată, nici n-am… nici n-am jelit suficient pierderea lui.

— Of, scumpo. Nu există o metodă corectă pentru a plânge pierderea cuiva. Ai făcut tot ce a ţinut de tine. Oricine ar fi suferit atât de multe pierderi ca tine ar fi procedat la fel. Am fost la înmormântarea lui, a spus el după o scurtă pauză. Te-am urmărit de peste drum de cimitir. Eu…

A dat afară o gură de aer, iar eu m-am întors cu faţa spre el.

— Ai făcut asta?

— Da. M-a durut sufletul să te văd acolo, atât de puternică şi de... singură. Aş fi vrut să vin la tine, dar mi-ai fi cerut să plec, aşa că am zis să nu înrăutăţesc lucrurile.

Îmi simţeam inima strângându-se ca într-o menghină. Am stat cu ochii strâns închişi pentru o clipă. Eram nespus de recunoscătoare, ştiind că îi păsase de mine îndeajuns încât să vină... Dar avea dreptate, doar ar fi înrăutăţit lucrurile, pentru că eu nu aş fi putut accepta sprijinul venit din partea lui şi aş fi fost nevoită să trec din nou prin suferinţa de a-l vedea plecând. Pe atunci, aveam o vârstă fragedă şi de-abia puteam face faţă. M-ar fi distrus.

Dane m-a mângâiat pe păr încă o dată, şi mă simţeam liniştită de atingerea lui afectuoasă.

— Nu eşti tu responsabilă de moartea tatălui tău, Audra. Şi nici de ce i s-a întâmplat lui Theo. La asta te-ai referit când ai spus că te simţi vinovată *şi* pentru moartea tatălui tău?

— Nu ştiu. Poate. A murit în mine, Dane. Luni la rând am revăzut în gând fiecare mişcare pe care o făcusem în zilele de dinainte de... Am oftat. Poate că am făcut eu ceva care i-a cauzat moartea încă dinainte să se nască.

L-am simţit clătinând din cap în spatele meu.

— Nu-i aşa. Ai făcut tu vreodată ceva ca să-l răneşti în vreun fel?

— Nu, am recunoscut eu. Niciodată.

— Niciodată, a repetat Dane. N-ai făcut niciodată nimic care să-i pună viaţa în pericol. La naiba, n-ai băut nici măcar o singură ceaşcă de ceai cofeinizat în timpul sarcinii. Eram şi eu de faţă, mai ştii?

I-am auzit zâmbetul în voce şi aproape că m-am simţit uşurată.

— Ştiu. Doar că – am simţit un nod în gât de atâta tristeţe – eram mama lui. L-am purtat în pântec. I-am simţit fiecare mişcare, fiecare sughiţ. Ştiam ce personalitate avea doar prin felul în care se mişca. Ştiam când era treaz şi când dormea. Eu îl *ştiam,* Dane. Şi mă simt atât de singură când mă gândesc că nu doare pe nimeni la fel de tare cum mă doare pe mine, pentru că nu mai e nimeni care să fi pierdut ca mine toate acele lucruri, odată cu viitorul lui.

Când lacrimile au început să-mi curgă pe obraz, am ridicat mâna şi le-am şters, cu sufletul îndurerat până la deznădejde şi respiraţia întretăiată de atâta dor.

— Draga mea, dar asta nu e o povară. E un dar. Sincer să fiu, sunt gelos. Te invidiez pentru că tu ai o bucăţică din el pe care eu nu o voi avea niciodată.

Paralizată de cuvintele lui, am scăpat un mic suspin. Mă simţeam pustiită, dar, în ciuda afirmaţiei lui, inima mi s-a umplut de căldură, dinspre margini înspre interior, până când m-am lăsat pe el, uimită de brusca revelaţie. Da, îl iubisem pe Theo aşa cum nimeni altcineva nu avusese ocazia să o facă. Aşa cum nimeni nu ar fi putut vreodată să-l iubească. Tot timpul mi se păruse o durere nespus de profundă, dar… Dar da, da, era şi un dar, nu-i aşa? Un dar pe care nimeni nu îl mai primise, în afară de mine. *Şi, în toate acele luni, Theo mă avusese alături.*

— Of, Dane, am şoptit, întorcându-mă cu faţa spre el, înfăşurându-mi braţele în jurul lui şi plângând la gâtul lui. Mulţumesc! Îţi mulţumesc pentru asta.

M-a strâns în braţe, şi am stat agăţaţi unul de celălalt. În dimineaţa aceea, eram nişte suflete rătăcite, prizoniere într-o întindere mohorâtă de gheaţă. Eram înfometaţi, obosiţi, slăbiţi, dar măcar

eram împreună, oferindu-ne unul altuia alinare atunci când aveam mai mare nevoie.

Am dormit cu pauze în dimineaţa aceea, şuşotind în lumina slabă a adăpostului nostru. Când m-am trezit, Dane dispăruse de lângă mine, dar locul pe care îl părăsise încă era cald.

Dezorientată, m-am ridicat în fund şi m-am frecat la ochi ca să mă trezesc de-a binelea. Deşi voiam să rămân acolo pentru tot restul zilei, mi-am impus să ies din adăpost. Aveam nevoie să urinez şi să beau puţină apă. Îmi pusesem în gând să şi mănânc vreo două tulpini de papură. M-aş fi putut chiar aventura în pădure după măceşe – sunt plante care rodesc iarna. Aş fi putut face nişte ceai din măceşe. Cel mai probabil, ar fi ieşit amar, dar măcar ne-am fi luat ceva vitamine.

M-am cufundat în pădure şi m-am ghemuit să urinez, cu mintea încă înceţoşată de somn. Cât timp pot supravieţui oamenii fără pic de hrană? Mai mult decât fără apă, asta ştiam. Doamne, mi-aş fi dorit să nu fie atât de evident cât de puţine cunoştinţe aveam, de fapt, fără Google. Gândul m-a amuzat, şi am simţit cum buzele mi s-au arcuit într-un zâmbet uşor.

Am tresărit la auzul unui geamăt puternic, sfâşietor, ce părea să vină din munţi. Mi-am ridicat repede blugii şi m-am îndreptat înspre locul de campare. Nu făcusem decât câţiva paşi când am auzit un alt zgomot, ca şi cum s-ar fi declanşat o bombă, şi m-am oprit. Mintea mi-o luase la goană în căutarea unor explicaţii. O avalanşă? Un alt accident aviatic?

— Dane! am strigat eu.

Inima îmi bătea tare în piept. Am luat-o la fugă spre locul de unde venise sunetul, la marginea pădurii, în preajma luminişului din vârful dealului.

Fiind panicată, pur şi simplu m-am împiedicat când picioarele mele au dat de stratul de zăpadă mai adânc de la marginea desişului. Smucindu-mi capul spre stânga, l-am văzut pe Dane urcând dealul. Trăgea după el ceva masiv, gâfâind. Răsuflând uşurată, am scos un sunet înăbuşit şi m-am îndreptat spre el. După ce m-a zărit, şi-a ridicat mâinile în semn că trebuia să stau pe loc.

Am privit în spatele lui, şi mi-a stat inima în loc când am văzut că avionul… dispăruse. Pe locul unde se aflase nu mai erau decât zăpadă întărită şi o potecă înnegrită, care ducea drept în râpă. Copacul care ţinuse avionul în loc dispăruse şi el. „Oh, Doamne!” îngrozită, am înghiţit în sec în încercarea de a pricepe ce se întâmplase. În zăpadă se vedea o urmă în locul unde avionul se răsucise, probabil, înainte să alunece la vale şi să cadă în gol.

Înspăimântată, am început să respir sacadat. Trebuia să-mi controlez respiraţia. Ritmul galopant al inimii mele a încetinit întru câtva după ce am văzut că Dane era teafăr şi trăgea după el unul dintre scaunele din avion.

— Ce naiba s-a întâmplat? am strigat eu îngrozită, venindu-mi să-l lovesc în piept.

S-a oprit în faţa mea, lăsând scaunul greoi jos, în stratul de zăpadă din spatele lui. Respira cu greutate, cu faţa îmbujorată, mici picături de sudoare picurându-i de pe frunte şi de pe buza superioară.

— N-am vrut să te sperii.

— N-ai vrut să mă sperii? am bombănit eu. Ei bine, ai făcut-o. Încă erai în avion când a început să alunece?

— Audra, sunt bine. Uite, a spus el arătând în spatele lui spre scaunul care zăcea în zăpadă, misiune

îndeplinită.

Am mormăit furioasă.

— Te-ai dus să scoţi prostia aia de scaun din avion cât eu *dormeam?* Puteai să mori. Şi pe urmă – am tras în piept o gură uriaşă din aerul tăios şi rece –, pe urmă ce m-aş fi făcut? Nici măcar nu mi-aş fi putut lua rămas-bun. Pur şi simplu… ai fi murit.

— Hei, Audra, scumpa mea, sunt bine.

S-a apropiat de mine, încercând să-şi pună braţele în jurul meu, dar l-am respins. Oftând, a făcut un pas în spate.

— Ştiu că eşti supărată pe mine, dar nu ţi-am spus pentru că ştiam că ai fi fost stresată în tot acest timp şi am vrut să te menajez.

— Să mă menajezi? Nu ai tu dreptul să decizi dacă să fiu menajată sau nu. Mai ştii când m-ai *menajat* şi nu mi-ai spus că bunica ta te-a exclus din afacerea familiei după ce ne-am căsătorit? Formăm o *echipă.* Facem lucrurile împreună. Luăm deciziile împreună. Altfel…

— Ai dreptate. Ar fi trebuit să-ţi spun. Formăm o echipă.

— *Da,* am zis eu, cu vocea tremurândă. Pentru că tocmai îi atrăsesem atenţia asupra unui lucru pe care îl făcuse fără ştirea mea cu mulţi ani în urmă, corect ar fi fost să admit şi eu deciziile pe care le luasem de una singură. Şi eu ar fi trebuit să vorbesc cu tine înainte să semnez acordul prenupţial. Ar fi trebuit să am încredere în tine. Nu ar fi trebuit să fac asta fără ştirea ta.

Dane şi-a strâns buzele, privindu-mă îndelung.

— Ori luăm deciziile împreună, ori nu le mai luăm deloc.

Am încuviinţat din cap, simţindu-mă mai liniştită în

privinţa *noastră,* dar tot simţeam panică, mânie, teamă şi alte zeci de emoţii pe care nici măcar nu le puteam conştientiza când mă gândeam la riscul pe care şi-l asumase.

— Erai încă în avion când a început să alunece?

L-am privit şi am observat momentul în care s-a gândit să mă mintă, dar apoi a respins ideea.

— Da.

— Cum de ai reuşit să ieşi la timp?

— Am aruncat scaunul din avion şi am sărit. După cum anticipasem, odată ce avionul a început să alunece, a durat câteva minute până când s-a prăbuşit.

— Ar trebui să te omor cu mâna mea.

Mi-a aruncat o privire spăşită, o privire căreia nicio femeie de pe faţa pământului nu i-ar fi putut rezista, în ciuda faptului că era nemâncat, nebărbierit şi nu se mai spălase de săptămâni întregi decât cu buretele. Afurisitul! Fără să bag de seamă, inima mea stupidă se înmuiase.

Am încercat să-mi mut privirea, dar buza mi s-a arcuit într-un mic zâmbet. A zâmbit la rândul lui, dar încă părea uşor năuc.

— Haide, am oftat eu, se pare că scamatoria aia te-a epuizat. Trebuie să te odihneşti. Între timp, eu o să văd cum îţi mai e piciorul.

M-am întors şi am pornit înapoi spre tabără.

— Hei, Audra?

M-am răsucit şi i-am aruncat o privire întrebătoare.

— O să scăpăm de aici. După aceea, îmi voi petrece tot restul vieţii iubindu-te ca un nebun.

— Sper să te ţii de cuvânt, Dane Townsend, am spus eu. La fel am să fac şi eu. Data trecută, nu ne-am respectat jurămintele de cununie. Să ne iubim şi să ne susţinem la bine şi la rău. Dar data viitoare am să ţin

cu dinţii de tot ce am. Ai nevoie de ajutor? l-am întrebat, făcând semn cu capul spre scaunul din spatele lui.

— Nu. Mă descurc.

În timp ce îl urmăream târând scaunul spre mine, am observat că de-abia se mai ţinea pe picioare. Iniţial, am zis că era de la treaba obositoare la care se înhămase, dar apoi mi-am dat seama că mai plauzibil era să îi fi crescut febra şi mai tare decât crezusem eu. Am simţit cum m-a trecut un fior de îngrijorare, dar nu aveam decât să mă încred în spusele lui Dane, cum că organismul lui se confrunta cu o mică infecţie şi tot ce puteam face era să aşteptăm.

Când am ajuns înapoi la focul nostru de tabără, Dane s-a aşezat pe o piatră, cu mâinile întinse spre foc şi cu ochii închişi, căldura mângâindu-i pielea.

— Doamne, ce bine e.

I-am întins o sticlă plină pe jumătate cu apă şi i-am spus să o bea pe toată. Urma să mai topesc nişte zăpadă puţin mai târziu, pentru a reface stocul. După ce a dat apa pe gât, i-am întins două tulpini de papură, dar şi-a ridicat mâna, în semn de refuz.

— Nu mi-e foame.

Am ezitat. *Nu-i era foame?* Probabil era un efect secundar al febrei, dar…

— Chinuie-te să mănânci, Dane. Avem nevoie de fiecare dram de putere. Tulpinile nu ne vor fi prea tare de folos, dar tot sunt mai bune decât nimic. Când ai febră, mănânci, când eşti răcit, posteşti, corect?

Sau era invers?

A luat cu silă tulpinile şi a început să mănânce din ele.

— Şi cu ăsta ce facem? am întrebat şi am arătat spre afurisitul de scaun pentru care Dane îşi pusese

viaţa în pericol.

— Jupuim pielea de pe scaun şi o tăiem fâşii – nici prea subţiri, pentru că nu ne-ar susţine greutatea, dar îndeajuns de subţiri pentru a avea cât mai multe la final. Cu cât mai lungă frânghia, cu atât mai bine.

— În regulă. Hai mai întâi să ne spălăm, iar după aceea vreau să îţi bandajez rana.

Deşi a dat din cap aprobator, am simţit un alt fior de îngrijorare când i-am văzut privirea istovită.

Capitolul 27

Dane

Ne-am petrecut tot restul zilei jupuind pielea de pe scaun – a fost destul de uşor, pielea fiind cusută de pernele din spumă doar în câteva locuri. Însă, odată ce am îndepărtat-o de pe scaun, s-a dovedit o sarcină mai dificilă decât crezusem iniţial să o tăiem în fâşii cu forfecuţa din minitrusa de cusut a Audrei. A fost nevoie de mai multă forţă decât anticipasem. Mă îngrijora faptul că eram atât de obosit şi cu vederea înceţoşată după doar cincisprezece minute de muncă. Totuşi, am continuat să tai fâşii, una după alta, până când am terminat toată pielea. Ar fi trebuit să fie de ajuns.

Când m-am trezit, mă simţeam rău, tremuram. Stăteam cu Audra pe întuneric, cu o senzaţie de arsură în stomac, semn că trebuia să fac *ceva* ca să plecăm odată de pe munte – de preferat, cât mai curând. *Imediat.* Bănuiam că infecţia se agrava, nu se ameliora, şi trebuia să-i spun Audrei, pentru că tocmai stabiliserăm să nu ne mai „menajăm reciproc” şi voiam să mă ţin de cuvânt. Îmi venea să urlu de frustrare şi de furie din cauză că propriul meu corp mă trăda. Nu

voiam să o mai las pe Audra să ia taurul de coarne, în vreme ce eu stăteam degeaba lângă ea.

Prin urmare, o lăsasem dormind, iar eu mersesem până la avion. Observasem imediat că avionul începuse deja să se întoarcă pe-o parte, în vreme ce, la marginea prăpastiei, copacul de care stătea sprijinit se despicase tot mai mult. Avionul atârna de un fir de aţă, metaforic vorbind. Preţ de o clipă, respinsesem ideea de a mă urca acolo pentru a desprinde scaunul din podea, nefiind nici măcar sigur că aş fi putut duce misiunea la bun sfârşit. Cel mai probabil, drăcovenia aia era bine fixată, dar aceea putea fi ultima mea şansă. Într-o zi, cel mult două, avionul avea să cadă în gol, iar toate lucrurile dinăuntru aveau să fie pierdute pentru totdeauna. Aveam nevoie de pielea de pe cel puţin un scaun, dacă nu chiar de pe două.

„Hei, Theo, micuţule. Dacă mă auzi, ajută-mă, amice!”

Şoptind acea rugăminte, mă urcasem în avion. Cu ultimele puteri, desprinsesem blestemăţia din podea şi, chiar când aruncasem scaunul prin partea din spate, avionul începuse să alunece pe suprafaţa îngheţată. Scoţând un scârţâit, copacul se despicase în două, iar eu sărisem din avion chiar în momentul în care se răsucise la nouăzeci de grade, alunecând în gol. Totul se întâmplase în mai puţin de trei minute. Dar reuşisem. Fusesem îngrozit, dar o făcusem şi pe-asta.

Trebuia să plecăm odată de acolo, aveam nevoie urgentă de un medic.

— Ia te uită, a spus Audra, întrerupându-mi şirul gândurilor.

Am lăsat din mână fâşia pe care tocmai o decupasem din bucata de material, bucuros că luam o pauză. Uitându-mă în direcţia în care privea, am

observat că golurile dintre copaci erau colorate în roşu, portocaliu şi mov aprins.

— Hai să mergem, a spus Audra ridicându-se.

Am luat-o de mână şi am urmat-o spre luminiş. Din fericire, nu mai căzuseră cantităţi însemnate de zăpadă în ultimele două zile, aşa că ne era mult mai uşor să umblăm pe munte.

Mă simţeam ameţit. Îmi era atât de cald, încât am fost la un pas de a-mi da jos geaca de pe mine şi cămaşa din jurul gâtului. Pe deasupra, mai şi tremuram. Ne-am oprit în loc şi ne-am ridicat privirea spre înaltul cerului, spre zările ce ardeau în culori intense. Nu mai văzusem niciodată ceva atât de frumos. M-am aşezat pe o piatră şi i-am făcut semn Audrei să se aşeze pe piciorul meu cel bun, ceea ce a şi făcut. Apropiindu-se de mine, şi-a pus încruntată mâna pe fruntea mea, cu chipul contorsionat de îngrijorare.

— Ce fierbinte eşti, Dane!

— Iubito, nu trebuie să foloseşti replici de agăţat cu mine. Ţi-am spus deja…

— Taci, a zis şi mi-a tras una peste braţ. Nu, pe bune acum, chiar arzi.

— Ştiu. Mi-am dres vocea şi, strângându-i mai tare sub bărbie cămaşa pe care o avea legată în jurul capului, am făcut-o să zâmbească. Trebuie să vorbim.

O umbră de îngrijorare i-a întunecat chipul.

— Bine.

Am tras-o mai aproape de mine. Mi-aş fi dorit să-mi las capul pe pieptul ei, să stau puţin cu ochii închişi şi să îi simt parfumul, dar nu am îndrăznit să o fac. Eram al naibii de obosit în noaptea aceea geroasă şi, dacă aş fi închis ochii în acea clipă, cu toate că stăteam în fund pe o piatră, ar fi însemnat să mă las pradă febrei care

mă trăgea la somn.

— Febra mea e în continuă creştere. S-ar putea să-mi treacă… dar s-ar putea să nu. Dacă temperatura nu va scădea deloc, cel mai probabil sufăr de o infecţie în sânge, şi asta nu va trece de la sine.

În ochii Audrei s-au simţit durerea şi şocul.

— E vina mea. Nu te-am cusut bine. Eu…

— Nu, am oprit-o, punându-mi degetul pe buzele ei, *nu* e vina ta. Absolut deloc. Nu am vrut să te sperii, dar trebuie să ştii. Şi, dacă mi se face şi mai rău în timp ce coborâm de pe stâncă, dacă nu voi putea merge mai departe împreună cu tine, trebuie să-mi promiţi că mă vei lăsa în urmă.

Am închis ochii la vederea chipului ei schimonosit de groază. Nu puteam suporta gândul că o făceam să treacă prin aşa ceva. Îmi uram corpul pentru că nu se vindeca mai repede. Mă simţeam ruşinat şi mânios, pentru că nu eram în stare să *îndrept* lucrurile.

— Nu, a rostit ea printre dinţi. Nici gând.

— Audra, ascultă-mă bine, n-am zis să mă laşi să mor. Dar, dacă o să ajung atât de rău încât să nu mai pot merge, trebuie să fii pregătită să mă laşi într-un adăpost şi să pleci mai departe după ajutor. Trebuie să faci asta, scumpa mea, pentru că nu voi permite să te sacrifici pentru mine. Promite-mi!

— Nu se va ajunge la asta, Dane, a zis ea clătinând viguros din cap. Nu se va ajunge. Vom coborî de pe stâncă şi vom parcurge drumul împreună. Cu cât vom coborî mai mult, cu atât se va face mai cald şi ne va fi mai uşor să înaintăm, iar febra va scădea. Ai să vezi.

— Tot ce se poate. Sper să fie aşa. Dar, în caz contrar, promite-mi că vei merge mai departe fără mine.

Şi-a aşezat mâna pe faţa mea, cu ochii plini de

lacrimi.

— Nu te mai părăsesc, Dane. Nu… nu pot.

— Dar nu mă vei părăsi, am insistat şi am schiţat un zâmbet şovăitor. Va trebui să fii tare şi pentru mine. Iar dacă eu voi începe să mă simt mai bine şi tu vei rămâne în urmă, atunci te voi căra în spate. Promite-mi, Audra!

— Îţi promit, a suspinat ea, cu chipul descompus.

— Mulţumesc! am exclamat şi am răsuflat uşurat.

Audra şi-a rezemat fruntea de mine.

— Oare ce-ar spune bunica ta dacă ne-ar vedea? a şoptit ea, arcuindu-şi buzele într-un zâmbet ironic. Cu toate planurile ei malefice, n-a reuşit decât să ne ajute să ne împăcăm.

— Bătrâna Bea, am chicotit eu. Presupun că ar trebui să-i mulţumim.

Lăsându-se pe spate, Audra a clipit spre mine.

— Bea?

— A, e un alint vechi. Fraţii ei, Bryson, Brett şi Baron, au început să-i spună aşa în copilărie, fiind singura al cărei nume nu începea cu litera B. S-au gândit să-i găsească şi ei un nume cu B, aşa că au început să îi spună Bea. Şi aşa a rămas. Acum, se supără dacă îi mai spune cineva aşa.

Încă se uita la mine, clipind insistent, cu capul uşor înclinat într-o parte.

— Î… înţeleg.

— Am vorbit despre toate numele din familie care încep cu litera B atunci când i-am ales numele lui Theo, îţi jur. Tata a decis să ducă tradiţia mai departe cu mine şi fraţii mei, doar că a ales o altă literă pentru noi.

O vreme, a privit în spatele meu, şi o expresie îndurerată i-a traversat chipul. Înţelesesem de ce. Îi

aleseserăm numele lui Theo după ce aflaserăm că urma să avem un băieţel care nu avea să trăiască pentru mult timp nici dacă avea să supravieţuiască naşterii. Îi aleseserăm numele împreună, iar câteva luni mai târziu i-l gravaserăm pe piatra funerară. Durerea acelei amintiri m-a izbit, răscolindu-mă pe dinăuntru.

— Aşa o fi, a murmurat Audra. Nu prea mi-aduc aminte.

I-am strâns mâna, iar ea mi-a zâmbit cu tristeţe. Ne înţelegeam din priviri, fără să trebuiască să scoatem un cuvânt.

Imediat după aceea, şi-a coborât privirea şi, gândind cu voce tare, a murmurat:

— Bea…

A clătinat apoi uşor din cap, ca şi cum ar fi vrut să-şi alunge un gând. Când am întrebat-o la ce se gândea, s-a aşezat pe genunchiul meu şi, cu toate că nu stătea pe piciorul accidentat, mi-a atins din greşeală şi celălalt genunchi, făcându-mă să simt în coapsă un junghi. Mi-am tras genunchiul într-o parte, gemând uşor de durere.

Audra şi-a îndreptat privirea spre a mea.

— Te simţi bine?

— Da. Doar mă doare puţin pielea în jurul cusăturilor. Sunt bine.

Deşi a încuviinţat din cap, i-am citit îngrijorarea din privire. Rezemându-şi înapoi fruntea de a mea, a început să mă mângâie pe păr şi să-mi sărute obrajii. Am stat aşa preţ de câteva minute, cu frunţile lipite, cu mâinile împreunate între noi, în vreme ce razele soarelui la asfinţit luminau văzduhul, reflectându-se în gheaţă într-un spectacol ameţitor de culori orbitoare.

— Ce-aş putea face ca să te simţi mai bine? m-a

întrebat Audra, aşezându-şi mâna pe bărbia mea încărunţită.

M-am frecat de nasul ei. Mă durea capul, muşchii îmi erau încordaţi, mă simţeam extrem de slăbit, dar am schiţat un zâmbet forţat.

— Arată-mi cum obişnuiai să dansezi cu fluturii.

— Poftim? a întrebat ea, scoţând un sunet de uimire.

I-am făcut semn din cap spre zăpada din spatele ei, unde prisme de lumină pluteau în aer, ca un dar divin.

— Nu vezi fluturii?

A râs din nou, făcând apoi o faţă serioasă.

— Ai halucinaţii?

— Nu, am zis eu, doar mi-i imaginez. E chiar uşor. Tu nu îi vezi?

I-am făcut din nou semn din cap să se uite în spate. Şi-a întors privirea şi, făcând o pauză, s-a întors înapoi spre mine, un zâmbet mirat împodobindu-i chipul frumos.

— Ai dreptate. Chiar îi văd.

— Atunci, dansează, Audra.

Aruncându-mi o privire timidă, s-a ridicat zâmbind şi a făcut o reverenţă. Săltându-şi braţele în aer ca o balerină, a început să se învârtească graţioasă în omăt. S-a răsucit încă o dată şi, râzând, şi-a ridicat privirea spre cer. Am râs la rândul meu, bucuria momentului devenind brusc mai intensă decât febra, decât situaţia disperată în care ne aflam sau decât incertitudinea zilei de mâine. Pentru o scurtă perioadă, pentru mine nu mai exista decât Audra, femeia pe care o iubeam din tot sufletul, care dansa în faţa mea cu un caleidoscop de fluturi translucizi licărind în jurul ei.

S-a întors cu faţa spre mine şi, zâmbind, mi-a întins

mâna. M-am ridicat şi, răspunzând invitaţiei ei, m-am dus spre ea şi am luat-o în braţe. Am dansat încetişor în vreme ce soarele cobora în spatele munţilor, luând şi fluturii cu el. Pe măsură ce văzduhul se întuneca, am rămas totuşi îmbrăţişaţi, inimă lângă inimă.

Am visat în acea noapte. Vise neclare cu Audra care se întindea după mine, eu încercând cu disperare să-i prind braţul, iar distanţa dintre noi mărindu-se indiferent de cât de repede alergam. M-am trezit gâfâind, cu arsuri pe gât şi cuibărit în poala ei. Audra îmi picura apă în gură, şi, înghiţind cu lăcomie, am întins mâna după sticla de apă, ca să pot lua guri mai mari. Îmi era extrem de sete şi de cald, simţeam că îmi arde capul, iar muşchii mă dureau.

Audra mi-a luat însă apa de la gură, reducându-mă la tăcere. Cuvintele ei – suprimate, neinteligibile – se îndreptau către mine ca şi când eu mă aflam sub apă, iar ea, la suprafaţă.

— Nu mă părăsi, Dane, a părut să spună ea.

„Nu te părăsesc”, aş fi vrut eu să spun, nu reuşeam să formez niciun cuvânt. Somnul m-a răpus din nou.

M-am trezit ud de transpiraţie, strâmbându-mă la fasciculele de lumină difuză care pătrundeau prin părţile laterale ale uşii noastre împletite. M-am ridicat în fund scâncind şi am ieşit în lumina zilei. Cât era ceasul? Cât dormisem?

Ridicându-mi privirea spre acoperişul din crengi de pin brăzdat de lumină, am mijit ochii, neputând vedea suficient de bine soarele încât să pot ghici ce oră era. Doamne, mă simţeam ca naiba.

Cel mai probabil, Audra îşi făcea nevoile. Cu acel gând în minte, mi-am făcut drum spre cel mai apropiat

copac şi am urinat sprijinit de el. N-am făcut însă mult, deşi nu mai făcusem de seara trecută. Nu putea fi semn bun, aşa-i? Oare ce se petrecea în corpul meu?

Închizându-mi fermoarul de la pantaloni, am observat sticlele de apă aşezate lângă o piatră şi m-am îndreptat într-acolo. În timp ce beam apă, am aruncat o privire spre focul încă aprins. M-a apucat ruşinea când mi-am dat seama că Audra stătuse probabil trează toată noaptea, având grijă ca focul să nu se stingă. „La naiba!” Mă simţeam mânios şi neputincios la gândul că nu fusesem în stare cu o seară în urmă să mă ocup de acea mică sarcină în locul ei. Am pus apa la loc, apoi am luat de pe jos un con de pin, azvârlindu-l în direcţia copacilor. Mişcarea mi-a provocat nişte dureri musculare atât de cumplite, încât m-am aşezat pe piatră, înjurând şi respirând greoi. Tâmplele îmi zvâcneau, pădurea se învârtea cu mine şi, cu ochii strâns închişi, mi-am prins capul între mâini.

Atunci am auzit-o ţipând. Sunetul trecuse prin pădure, prin canioane, răsunând cu ecou din stâncă. Tresărind, m-am ridicat şi, cu mersul împleticit, am făcut trei paşi în faţă, privind disperat în jurul meu.

— Audra! am strigat eu, fugind în direcţia din care se auzise ţipătul ei, nu înspre luminiş, ci înapoi în pădure, printre copaci.

Am trecut pe lângă partea din spate a adăpostului nostru şi, observând strălucirea metalului argintiu, am înşfăcat bucata metalică pe care o folosisem pe post de baston cu mult timp în urmă.

Mi-am făcut drum prin pădure, ocolind copacii. Mă mişcam cu o viteză mai mare decât era în stare corpul meu să suporte, concentrându-mă pe un singur lucru: să ajung la Audra. Am strâns bine în mână bucata de metal, pe care o luasem cu mine pe post de armă, cu

toate că habar n-aveam ce provocase ţipătul acela cumplit şi înfiorător. Inima îmi bubuia în urechi, în cap, o ciocnire zgomotoasă de durere şi spaimă. „Unde e? Unde e?”

— Audra! am strigat eu din nou.

Niciun răspuns. Înainte să-i zăresc, i-am auzit scoţând un mârâit animalic înfundat, în semn de atac. Cu respiraţia îngreunată, muşchii chinuiţi de durere şi capul zvâcnind, am ajuns într-un luminiş. Am simţit un ghem de groază în stomac când am văzut-o pe Audra la marginea unei prăpastii, în vreme ce doi lupi se apropiau de ea, cu capetele aplecate şi colţii la vedere, scoţând două urlete care au spulberat liniştea pădurii.

„La naiba, la naiba, la naiba!” Nu se putea întâmpla una ca asta. Adrenalina îmi gonea prin corp, şi, apucând bine arma cu o mână, mi-am trecut braţul peste ochi când am simţit usturimea rece a transpiraţiei blocându-mi vederea. „Haide, Townsend. Adună-te! Acum!”

Zărindu-mă, Audra a făcut ochii mari de spaimă, implorându-mă disperată din priviri: „Ajută-mă!”

Ochii mei s-au îndreptat înapoi spre lupi.

— Hei! am ţipat eu.

Fiarele s-au întors spre mine, mârâind feroce, cu fălcile trosnindu-le. „O, Doamne, fir-ar să fie, sunt imenşi!” Când am făcut câţiva paşi spre ei, unul dintre lupi şi-a lăsat capul în jos, ca şi cum ar fi fost gata să se năpustească asupra mea. Audra a scos un mic suspin, ce a răsunat însă puternic în liniştea acelei dimineţi de iarnă. Cel de-al doilea lup s-a întors spre ea, s-a târât tiptil preţ de doi paşi şi, sărind în aer, a nimerit-o pe Audra drept în piept.

Am auzit un strigăt puternic, neomenesc, combinat cu ţipătul Audrei. Undeva, în străfundurile minţii, am

conştientizat că eu strigasem. M-am aruncat înspre Audra, care ţipa întinsă pe jos. Peste ea, lupul îşi smucea capul în toate direcţiile, ca şi cum i-ar fi sfâşiat carnea. Am scos un alt strigăt de luptă în clipa în care am fost atacat de cel de-al doilea lup, care a izbit cu maxilarul sub bărbia mea, chiar lângă beregată. Cu ultimul strop de putere, am apucat bucata de metal şi am înfipt-o în el. Lupul a scos un scheunat ascuţit, tremurând din tot corpul. Ne-am prăbuşit amândoi, eu pe spate, iar el întins deasupra mea.

În mod normal, nu aş fi fost în stare, dar l-am dat jos de pe mine, scoţându-i arma din corp. Toată povestea asta părea ireală, un coşmar îngrozitor cauzat de febră. M-am repezit la Audra, care încă striga, luptându-se cu lupul. Cu un urlet, am înfipt bucata însângerată de metal în coastele lupului, care imediat s-a dat jos de pe Audra şi s-a îndreptat spre mine, oprindu-se la câţiva paşi distanţă. Cu un şuierat, am vânturat bucata metalică în faţa lupului în toate direcţiile, şi fiara s-a îndepărtat în cele din urmă încet de mine.

Preţ de o secundă, am avut impresia că urma să fugă, dar s-a întors brusc spre Audra, care, ţipând într-o baltă de sânge, a început să se târască pe spate când l-a văzut apropiindu-se. Nu mai auzisem până atunci un astfel de mârâit şi mă rugam la Dumnezeu nici să nu mai aud vreodată.

Dar apoi…

Părea că totul se derula cu încetinitorul. Audra a început să dea frenetic din braţele-i însângerate când stratul de zăpadă de sub ea a cedat. M-am aruncat înspre ea, şi degetele ni s-au întâlnit. A scos atunci un alt strigăt disperat, plonjând pe spate, în afara razei mele vizuale.

Scoţând din gât un urlet pătrunzător, am aterizat pe burtă, cu mâna întinsă spre Audra, care se făcuse nevăzută. Când s-a izbit de sol, s-a auzit de jos un icnet îndurerat. În vreme ce-i strigam numele, lupul de lângă mine a scos un alt mârâit înăbuşit. M-am ridicat şi am fluturat bucata metalică în aer ca un nebun; lupul a scheunat din nou când i-am înfipt-o în coaste.

— Jigodie! Jigodie nenorocită!

Lupul s-a dat înapoi, făcând cale întoarsă şi plecând şchiopătând. Cu mersul anevoios şi întrerupt, a aruncat o singură privire înapoi, după care a dispărut în pădure.

Împietrit de spaimă, m-am lăsat înapoi pe burtă, respirând greoi. Mai jos, Audra zăcea la pământ, cu un picior îndoit nefiresc şi cu ochii închişi, în vreme ce sângele ei păta zăpada dimprejur.

— Audra! am ţipat, cu voce pierdută.

Preţ de un moment îngrozitor, a rămas complet nemişcată, tăcută. După aceea însă, un geamăt vag a ajuns la mine, iar eu am suspinat uşurat, scoţând un sunet nedesluşit. „N-a murit. N-a murit. Slavă Domnului, slavă Domnului!”

— Audra, scumpa mea.

Am făcut tot posibilul să par sigur pe mine, calm, dar vocea mi s-a frânt şi din gât mi-a ieşit doar un geamăt îngrozit.

Ea a deschis ochii şi s-a uitat la mine de parcă nu ar fi putut înţelege situaţia.

— Dane? a spus ea în cele din urmă.

Vocea îi era atât de stinsă, încât abia dacă o auzeam.

Am încercat să schiţez un zâmbet, dar simţeam că buzele mi se lipiseră de dinţi, într-o grimasă grotescă.

— O să fii bine, Audra.

— Dane, a strigat ea. Dane, nu-mi simt picioarele.

„Doamne, nu. Nu!” Nu se putea întâmpla una ca asta. Dumnezeule, nu se putea întâmpla aşa ceva.

— Totul e în regulă. O să fii bine!

Când m-am ridicat în genunchi, pământul s-a înclinat pentru o clipă în jurul axei sale. Pe măsură ce valul de adrenalină s-a retras, corpul meu a început să se opună violent oricărei mişcări. Un nod de vomă mi se ridicase în gât. Ea se afla acolo jos, paralizată, complet lipsită de apărare.

— Audra, scumpa mea, am să-ţi arunc bucata asta de metal. O să fac tot posibilul să o arunc astfel încât să poţi ajunge la ea, bine? Acoperă-ţi capul cu braţele, în caz că ratez ţinta.

După ce am văzut-o încuviinţând, am ţintit cât am putut eu de bine, aruncând bucata metalică puţin mai la dreapta de locul unde zăcea Audra. A aterizat în zăpadă chiar deasupra capului ei, şi am răsuflat uşurat când a întins mâna după ea, braţul ei lăsând pete roşietice în zăpadă.

— Cum îţi e braţul?

— Nu ştiu.

A început să plângă, şi suspinele ei mi-au săgetat inima, în vreme ce spaima şi panica mi se războiau în piept, adăugându-se stării de rău care mă copleşea.

— Pune cât de multă presiune poţi acolo unde sângerezi. Am să cobor la tine. Ajung într-un minut. Rezistă. Rezistă, scumpo! Rezistă!

Capitolul 28

Audra

Un alt suspin mi-a scăpat printre buze. Am încercat

din răsputeri să înăbuş strigătul care îşi croia drum spre gâtul meu. Nu se putea întâmpla una ca asta.

„Nu, Doamne, nu!”

Voisem doar să caut nişte măceşe pentru Dane. Ardea, se tot zvârcolea şi bolborosea în somn. Când s-a trezit, cu privirea înceţoşată şi rătăcită, i-am picurat apă în gură. M-am trezit foarte speriată. Dacă aş fi găsit nişte măceşe, aş fi putut încălzi nişte apă ca să-i fac ceai. Poate ar fi ameliorat ravagiile făcute de febră. Aş fi înnebunit încetul cu încetul dacă aş mai fi stat degeaba. Neputinţa îmi scrijelea în inimă ca un cuţit, în vreme ce îl vedeam cum suferea şi se îndepărta de mine puţin câte puţin. „O să-l pierd. O să-l pierd”.

Am mers până la marginea pădurii înainte de a decide să mă dau bătută. Atunci am auzit mârâielile venind din spatele meu şi scârţâitul moale al zăpezii în vreme ce animalele se apropiau din ce în ce mai mult de mine, făcându-mă să mă îndrept spre marginea prăpastiei.

Apoi, a apărut Dane. Venise pe la spatele lor, ca un războinic gata de luptă. *Pentru mine.* Lacrimi fierbinţi mi-au inundat ochii, rostogolindu-se pe obraji, până în urechi.

Auzind un sunet slab venind din stânga mea, am icnit de spaimă, cu un scâncet înăbuşit. Ţinând în mâinile-mi acoperite de şosete bucata de metal, mi-am răsucit capul în direcţia zgomotului. O pasăre-cardinal. După ce privirile ni s-au întâlnit, şi-a luat zborul, îndreptându-se spre adăpostul copacilor. Respirând întretăiat, în vreme ce vapori albi se ridicau şi se împrăştiau în aerul rece, am dat drumul armei pe care mi-o aruncase Dane. De-abia dacă aveam forţă să o ţin. Dacă aş fi avut nevoie, cum aş fi putut-o folosi împotriva unei fiinţe care îmi dorea răul?

— Audra? am auzit vocea lui Dane, şi un icnet de uşurare mi-a scăpat printre buze când l-am auzit.

Se întorsese la mine. Aveam dureri cumplite, dar măcar nu eram singură. *Nu eram singură.*

— Acum înnod fâşiile de piele. Le am aici pe toate. Nu e locul ideal de unde să cobor – vocea lui s-a stins pentru o clipă, de parcă ar fi avut nevoie de timp pentru a-şi trage sufletul –, dar ne descurcăm cu ce avem. Nu-i aşa, draga mea?

Am dat din cap aprobator, dinţii clănţănindu-mi. Cu blugii îmbibaţi de zăpada de sub mine, simţeam frigul până în măduva oaselor. Geaca îmi era sfâşiată în locul în care lupul mă muşcase de braţ şi simţeam cum sângele îmi îngheţa pe piele.

— D-da, am încuviinţat eu. Aşa este. Ne-am descurcat cu ce-am avut.

— În regulă. Mai întâi, vreau să ştii că am şi geanta aici, a spus el vorbind nedesluşit pe alocuri, şi am să ţi-o arunc. Trage-o înspre tine, scoate cămaşa de deasupra şi bandajează-ţi braţul cu ea. Strânge cât poţi de tare ca să opreşti sângerarea, bine?

— B-bine.

— Aşa. Ştiu că poţi s-o faci, Audra. Eşti cea mai puternică persoană pe care o cunosc, draga mea. Eşti Femeia Fantastică.

Chiar când geanta a aterizat lângă piciorul meu stâng, am scos un sunet uşor, sugrumat, la limita dintre râset şi suspin.

— Rahat, iartă-mă, am încercat să o arunc mai aproape de braţe. Poţi ajunge la geantă cu ajutorul tijei metalice?

Am încuviinţat, ridicându-mi capul cât să pot vedea unde anume căzuse geanta. Am agăţat apoi cureaua cu bucata lungă de metal şi am tras-o mai aproape.

— Bravo, a spus Dane. După ce-ţi bandajezi braţul, să scoţi şi păturile. Încearcă să nu le uzi, pentru că mai avem nevoie de ele, dar să te înveleşti, da?

— D-da, am spus eu, desfăcând fermoarul genţii de lângă mine.

Am scos cămaşa de bumbac, apoi m-am descheiat la geacă. Am început să urlu de durere pe măsură ce-mi scoteam braţul drept din mânecă, încetul cu încetul, milimetru cu milimetru. Auzindu-l pe Dane înjurând deasupra mea, am încercat să-l liniştesc.

— Sunt bine. Doar că mă d-doare.

Nu voiam să-mi văd braţul. Voiam doar să-l ţin pe lângă corp. Mi-am făcut însă curaj, am tras adânc aer în piept şi m-am uitat în jos. Braţul era relativ intact. Antebraţul, în schimb, era plin de sânge, sfârtecat, cu două fâşii de carne atârnând desprinse. Am simţit cum mi se ridică fierea în gât, dar am înghiţit-o, în căutarea oricărei urme de curaj. Aproape leşinat de febră, Dane urma să coboare la mine în rapel, pe o frânghie improvizată. Nu aveam de gând să-mi pierd minţile din cauza unui braţ însângerat.

Folosind ţesătura de bumbac pentru a bandaja leziunile mai grave, am legat cu o singură mână mânecile de încheietură, cât mai strâns posibil. M-am mişcat cât am putut de repede, tremurând atât de tare, încât cu greu mi-am dus misiunea la bun sfârşit. Totuşi, am reuşit. Imediat ce am terminat, mi-am tras geaca pe mine, am scos păturile din geantă şi le-am aşezat cu grijă deasupra mea, asigurându-mă că marginile nu atingeau zăpada. „Mai bine, mult mai bine”.

— Nu mai sunt multe, a spus Dane, cel mai probabil referindu-se la nodurile pe care le făcea.

Dumnezeule, cum putea face faţă când de-abia se

ţinea pe picioare? *Cum se putea întâmpla una ca asta?* Chiar dacă ar fi ajuns cu bine la mine, ce urma să facem? Eu nu puteam să merg. „Nu te mai gândi, nu e momentul acum. Aşteaptă să vină Dane ca să vă gândiţi împreună la un plan”.

„Împreună”.

În vreme ce inima îmi zvâcnea în piept, iar aburii respiraţiei mele greoaie pluteau în aer, m-am concentrat asupra vocii lui Dane ce venea de deasupra mea.

— Ţi-am spus vreodată că la 14 ani m-am înscris la cursuri de navigaţie? m-a întrebat el.

Ştiam că nu voia un răspuns din partea mea, nu se aştepta să-i răspund. Doar se uita la mine, marcând pauzele dintre propoziţii, îi eram recunoscătoare, fiindcă obosisem prea tare făcând efortul de a-l striga. Eram sigură că nici lui nu-i era mai uşor să vorbească, dar el măcar nu trebuia să ţipe. Vocea lui răsuna până la mine. Făcea însă pauze nefireşti între cuvinte, aşa că ştiam că îi era greu să-şi recapete suflul şi poate chiar să se concentreze.

— Şi Dustin s-a înscris la cursurile de navigaţie. El a fost chiar mai bun decât mine, ceea ce mă scotea din sărite. Prin urmare, m-am decis s-o las baltă. De ce să navighezi dacă poţi înota? La asta mă pricepeam. A ieşit însă un lucru bun din cursurile de navigaţie: am învăţat să fac noduri al naibii de bine.

Mi-am simţit buzele arcuindu-se într-un zâmbet slab. Dragostea pe care i-o purtam era vie şi vibra în jurul meu, plutind în aerul rece ca gheaţa. A fost nevoie de un moment atât de cumplit, de neconceput, ca să-mi dau seama că dragostea pe care i-o purtam era ca un val de căldură, o explozie de lumină în întuneric. Nu mai eram sigură decât de iubirea care îmi

clocotea în vene, încolăcită împrejurul sufletului meu. Am închis ochii şi am lăsat flacăra iubirii să ardă în mine, de parcă aş fi înghiţit o stea căzătoare şi aş fi făcut-o a mea.

— O să mai arunc câteva lucruri pe care le-am luat din tabără, dar, oriunde ar pica, lasă-le acolo. După asta, am să cobor şi eu.

O, slavă Domnului!

— Te rog să ai grijă, am reuşit eu să rostesc.

— Voi avea.

Cu toate că am auzit câteva lucruri izbindu-se de pământ lângă mine şi unul mai în depărtare, nu mi-am întors privirea să mă uit. Ochii îmi erau îndreptaţi spre locul de unde Dane avea să înceapă coborârea, iar în urechi îmi zvâcneau bătăile puternice ale inimii. *Dacă avea să cadă şi el? Dacă nu reuşea să ajungă? Dacă…*

Mai întâi am zărit tălpile ghetelor lui Dane, care cobora peretele muntos cu spatele la mine, fără echipament de căţărare, doar cu o frânghie subţire din piele, lucrată manual. Cuprinsă de groază, am scos un murmur din adâncul gâtului. Nu voiam să-l distrag, nu când trebuia să se concentreze la maximum.

În vreme ce el cobora încetul cu încetul de-a lungul stâncii, inima îmi bătea tot mai tare, cu fiecare mişcare pe care o făcea. Frânghia din piele pe care o confecţionase era al naibii de subţire, total nepotrivită pentru a susţine greutatea unui adult. Bălăngănindu-se, Dane încerca să se prindă cu picioarele de stâncă, dar se părea că nu reuşea din cauza stratului de gheaţă. După o scurtă pauză, şi-a desprins una din mâini şi a pus-o sub cealaltă, coborând încă puţin. „Te rog, te rog, te rog”. Încet, încet, a mai coborât câţiva metri şi, pe măsură *ce se* apropia, am observat că îi tremurau braţele. „O, Dane. Dumnezeule!”

A coborât în mare parte ajutându-se de mâini. Uneori mai găsea câte o margine de care se sprijinea cu picioarele, dar în rest se bălăngănea în aer. Am început să vărs lacrimi fierbinţi văzându-l cum se lupta din răsputeri. Având în vedere că se lăsa cu toată greutatea corpului pe braţe, cel mai probabil muşchii îl ardeau cumplit. Durerea pe care o îndura trebuie să fi fost insuportabilă. Cu toate acestea, a rezistat şi a venit după mine.

Când a ajuns pe la jumătatea distanţei, am văzut că rămânea fără frânghie. Inima mi s-a oprit în loc de spaimă, reluându-şi apoi bătăile, într-un ritm accelerat. „O, Doamne!” Oare ce avea de gând? Aş fi vrut să-l întreb, să-l strig, să-l ajut, să facă ceva, dar ştiam că nu-mi putea răspunde. Ştiam că eram inutilă. Respiraţia mea ieşea în mici izbucniri pline de panică.

Brusc, am auzit un sunet groaznic, sfâşietor. Bucata de piele din vârful stâncii, cea întinsă peste marginea prăpastiei, s-a rupt, iar Dane a căzut în gol.

Ţipătul meu a tulburat liniştea chiar înaintea strigătului de durere al lui Dane, însoţit de zgomotul puternic scos de trupul lui când a izbit solul.

— Dane! Dane! am strigat eu, chinuindu-mă să mă târăsc lângă el cu ajutorul braţelor, trăgându-mi picioarele inutile după mine.

— Opreşte-te, a gâfâit Dane, şi respiraţia i-a ieşit greoaie, şuierătoare. Opreşte-te!

M-am oprit în loc, trăgând în piept guri mari de aer, încercând disperată să-mi recapăt suflul.

— Nu te mişca, a şuierat el. Sunt bine.

Preţ de o clipă, a rămas complet nemişcat, de parcă şi-ar fi adunat ultimele fărâme de forţă, iar apoi, gemând zgomotos, s-a ridicat în şezut, prinzându-se cu mâinile de cap şi strâmbându-se de durere.

După alte câteva secunde, şi-a ridicat capul şi, întorcându-se cu tot corpul spre mine, s-a târât înspre locul în care aşteptam, sprijinită pe antebraţul sănătos.

— Sunt bine, a repetat Dane.

Cu toate astea, nu arăta bine deloc. Avea faţa îmbujorată, transpira abundent şi tremura teribil de oboseală, de febră sau, mai mult ca sigur, din ambele motive.

— Sunt bine, a spus el, în timp ce eu m-am prăbuşit pe spate.

Când mi-a cuprins chipul în mâini, nu mi-am mai putut înfrâna lacrimile. Plângeam în tăcere, lacrimile curgându-mi şiroaie pe obraji în vreme ce el şi-a lipit faţa nebărbierită de a mea, m-a sărutat şi mi-a şoptit vorbe de alinare.

— A-ai ştiut că frânghia nu va ajunge…

— Şşşttt. A trebuit s-o leg de un copac de la marginea pădurii. Nu aveam de ce altceva s-o leg. Aşa s-a consumat jumătate din frânghie. Credeam că mă va ţine până ce aveam să ajung suficient de aproape încât să nu mai fie riscant să mă desprind. Dar sunt bine.

Ştiam însă că nu era bine. Nu îşi rupsese nimic, dar suferea de o infecţie puternică. Trebuia dus la spital. Urgent.

„Doamne, dă-i, te rog, putere. Theo, ajută-l pe tati!”

— Am văzut o dâră de fum. Cel puţin, aşa cred. Nu ştiu dacă am apucat să-ţi spun.

— Fum? am şoptit eu confuză, de parcă mintea mea ar fi preluat tot stresul din lume şi ar fi încetat să gândească.

— Mmm, a murmurat el. Doar o adiere îndepărtată, draga mea. Nu… nu sunt… sigur, dar ne vom îndrepta

în direcţia din care venea. Sper…

Am murmurat la rândul meu, alinată de glasul lui, dar îi procesam spusele doar într-o mică măsură. Fum. Doar o adiere. Posibil. În asta stătea speranţa noastră – o dâră de fum, de care Dane nu era pe deplin sigur. Nu era cine ştie ce, dar tot era mai bine decât nimic.

Ajunsesem la concluzia că orice şansă… oricât de mică, oricât de improbabilă, nu era nimic altceva decât un firicel de fum în depărtarea înceţoşată, spre care ne îndreptam indiferent de consecinţe.

Asta şi urma să facem. Împreună.

Totuşi, fiecare mişcare pe care o făceam în acel moment mă făcea să simt o durere cumplită. Dane şi-a înfăşurat strâns braţele în jurul meu, prinzându-mi braţele pe lângă corp. Mă simţeam ca un *burrito.*

— Am să-ţi fac cinste cu un *burrito* după ce ne întoarcem, am murmurat eu.

A zâmbit, deşi ochii îi erau plini de o tristeţe febrilă.

— O să ţin minte, a spus el, cu dinţii clănţănind. Iar apoi, te voi lua de soţie.

— Ai mai făcut asta o dată.

— Ştiu, dar, de data asta, o voi face cum se cuvine.

— De data asta, *o vom face* cum se cuvine, am murmurat eu, încercând în zadar să schiţez un zâmbet.

Oare faţa îmi era atât de îngheţată încât nu mai răspundea la stimuli? Habar n-aveam.

— Da, a consimţit el.

Am încuviinţat din cap, cu ochii întredeschişi, trupul meu căzând pradă somnului, întreaga mea fiinţă nemaifiind străbătută de frig.

La scurt timp, am auzit sunetul bucăţii metalice izbindu-se de piatră. Icnete de greaţă mi-au străbătut mintea, aşa că am încercat să mă desprind din neantul

dumnezeiesc al somnului, dar nu am reuşit. *Dane era lângă mine. Era bine. Mă puteam linişti pe moment.* Prin urmare, m-am lăsat din nou să plutesc… adormind, tresărind din somn şi adormind la loc; îmi simţeam corpul greu, creierul meu neavând niciun fel de control asupra lui. Ceva mai târziu, Dane a tras de mine să mă trezesc.

— Audra, deschide gura şi înghite. Nu mesteca. Înghite direct. Îţi dau după să bei apă.

Stomacul mi s-a făcut ghem de o agonie plină de speranţă când m-am gândit la mâncare şi m-am chinuit să deschid ochii. Mâncare? Cum făcuse rost Dane de mâncare?

— Ce-i asta? am murmurat eu confuză, deschizând gura.

Şi-a întins mâna spre faţa mea, apoi s-a oprit în loc.

— Ficat, a răspuns el scurt.

Am inspirat scurt, aruncând o privire în spatele lui la unul dintre lucrurile pe care le aruncase în prăpastie înainte de a coborî: lupul mort, întins într-o baltă de sânge, cu burta tăiată de muchia ascuţită din metal.

— O, Doamne, am murmurat eu.

Dane şi-a dus degetele la buzele mele. Deşi eram îngrozită şi dezgustată, organismul meu nu avea să refuze hrana, aşa că gura mi s-a deschis de la sine. Am luat în gură bucata dezgustătoare, caldă încă, de carne şi am înghiţit-o rapid. Dane mi-a dus imediat sticla de apă la buze, şi am băut cu înghiţituri mari, până când mi-a luat-o de la gură.

Am mai mâncat trei bucăţele de ficat crud şi, în ciuda faptului că era unul dintre cele mai îngrozitoare lucruri pe care le încercasem vreodată, mi-am recăpătat forţele aproape instantaneu, cu stomacul

plin de carne proaspătă.

— Conţine mult fier, a spus Dane slăbit. Ai nevoie de fier.

— Tu nu mănânci? l-am întrebat eu.

A învelit carnea rămasă într-o bucată de material – un articol vestimentar – şi a băgat-o în buzunar. Ridicându-se, s-a clătinat vreme de un minut, dar şi-a găsit în cele din urmă echilibrul.

— Am încercat, dar organismul meu a respins totul. Voi mai încerca mai târziu. Am băut puţină apă.

Spunând acestea, şi-a pus geanta pe umăr. Am observat că, în timp ce dormeam, confecţionase două curele din frânghia de piele care căzuse de pe stâncă odată cu el şi le-a prins de colţurile din faţă ale covorului. *Sania noastră.* Şi-a tras apoi curelele pe umeri, astfel încât spatele şi braţele lui să-mi poată susţine greutatea.

Şi aşa ne-am început călătoria spre firicelul nostru de speranţă.

La început, Dane a înaintat cu paşi lenţi – dar siguri în mare parte –, în vreme ce eu priveam spre văzduhul argintiu, uneori printre copaci, alteori fără oprelişti. Am traversat coline, am coborât vâlcele, am străbătut păduri şi am ocolit obstacolele din calea noastră. Încă asudat, cu o expresie năucă pe chip şi cu ochii sticloşi de la febră, Dane a făcut mai multe opriri, ajutându-mă să cobor zonele cu stânci micuţe cu ajutorul curelei de piele. Apoi, sărea şi el, de fiecare dată durând tot mai mult timp până se orienta în spaţiu. După ce mă aşeza la loc pe covor, ne continuam drumul.

Noaptea, ne-am oprit la adăpostul copacilor. Dane s-a întins cu jumătate de corp peste mine. Trupul lui încins îmi ţinea de cald, în vreme ce el tremura şi gemea de durere în întunericul profund al nopţii.

Plângeam cu el în braţe. Era adormit sau aproape inconştient. Mai vorbeam uneori, deşi e greu de spus dacă discuţiile se petreceau în imaginaţia mea sau buzele mele chiar rosteau acele cuvinte.

Sângeram prin bandajul improvizat şi am urmărit dâra stacojie lăsată în urma noastră. Eram ameţită din cauza pierderii de sânge, a fricii, a lipsei de hrană şi a privării de somn. Când ne-am oprit, am dat pe gât bucăţile de carne pe care Dane mi le dăduse să le mănânc. Poate că acea mică porţie de energie mă mai ţinea lucidă. Fiara aceea detestabilă încercase să ia de la noi, dar ajunsese să ne ofere în cele din urmă, deşi, date fiind circumstanţele, ne era greu să fim recunoscători.

Dane m-a tras după el vreme de trei, patru zile. Numărasem răsăriturile, dar eram atât de slăbită, încât nu puteam fi sigură. M-am lăsat dusă de val. Comunicam cu Theo, pe de o parte pe pământ, pe de altă parte în lumea cealaltă. Simţeam că mă sufoc.

Dane mergea împleticit de câteva ore bune. Se oprea, apoi pornea din nou. Se sprijinea de copaci, după care se chinuia să înainteze, apucându-şi de câteva ori picioarele cu mâinile, pentru a le reaminti cum să se mişte. Ştiam că ar fi trebuit să simt teamă, dar nu eram încercată de acel sentiment. Simţisem pământul alunecând sub mine, mă simţeam prăbuşindu-mă. Cu toate acestea, nu mă temeam deloc.

Dane a căzut în genunchi, scoţând un ultim strigăt de furie şi durere. A întins mâna spre el, şi degetele mi-au căzut în zăpada rece, sângele încă scurgându-se din braţul meu. Cât de mult pierdusem? Găleţi? Litri? Prea mult. Mult prea mult pentru a mai putea supravieţui. Ştiam asta. Eram conştientă.

Mi-am înclinat capul într-o parte, văzându-l pe Dane târându-se spre mine. Fiecare mişcare pe care o făcea era un efort supraomenesc pentru el. S-a aplecat deasupra mea, protejându-mă cu propriul lui trup. Ultimul lui gest a fost acela de a mă proteja. Mi-am aşezat mâna pe chipul lui şi am încercat să schiţez un zâmbet, dar realitatea avea să ne izbească în curând.

„Trebuie să înfloreşti, Audra”.

— Eşti… asemenea… copacului, am şoptit eu.

Iar eu eram floarea. Răsărisem prin pătura de zăpadă pentru a mă bucura de căldura soarelui. Cum fusese posibil să înfloresc pe muntele acela rece şi pustiu? Cu toate acestea, înflorisem. Dansasem cu fluturii, acceptasem dragostea pe care o simţeam şi îmi descătuşasem sufletul. Suferisem în urma pierderii băieţelului meu scump. În sfârşit. Iubisem. Da, *da,* înflorisem. Un câmp de flori viu colorate mi s-a arătat, şi am simţit pe piele briza caldă şi blândă. Mi-am întins mâna. Era timpul să mergem – să fim alături de Theo. Totul era în regulă. Totul era în regulă pentru amândoi. Am închis ochii şi, rostind un „mulţumesc”, Dane s-a lăsat peste mine cu toată greutatea, pentru ultima oară.

Capitolul 29

Dane

— Cod roşu, cod roşu, îi cedează organele. Unu, doi…

Zgomot, frig, durere, presiune.

Apoi, colaps, linişte, pustiire. Căldură.

— Adu-l pe Harding să se uite la piciorul ăsta…

Voci, semnale sonore, muzică. Visam… visam. Da.

— Fără degerături. De acum înainte, voi preţui mai mult sacii de gu…

Cine vorbea? Era atât de departe…

— O poveste de pomină de spus când…

Lumină. Prea multă lumină. Era zi. Am gemut, capul crăpându-mi de durere. Un lup. Capul meu se afla în fălcile unui lup. L-am sfârtecat, şi măruntaiele lui s-au revărsat într-un amestec de sânge şi aburi, în timp ce vomitam în zăpadă. Ce duhoare. O, Doamne! Ce duhoare. Vomitând încă o dată, am căzut într-o prăpastie, prăbuşindu-mă fără oprire într-un abis adânc, întunecat.

— Dane, mă auzi…

Dustin.

Ce căuta Dustin acolo?

— Lasă-l să doarmă. Organismul lui are nevoie de timp ca să se refacă. Ai aflat cum au găsit-o pe Audra?

— Da…

Vocea aia. A cui era?

— Îngheţată de frig.

O voce paşnică şi plină de tristeţe.

„Audra! Audra!”

Am gemut, croindu-mi drum spre ea. Eram pe moarte, dar mă ghemuisem peste ea, încolăcindu-mă în jurul ei. Era chiar sub mine. De ce nu o puteam simţi?

— Şşşttt. Calmează-te, amice. O să chem asistenta. Dalila, spune-i asistentei că mai are nevoie de analgezice.

„Nu, nu, fără medicamente. Audra!”

Apropiindu-mă de ţiuitul neîntrerupt, am reuşit să scap din zăpadă. Îmi simţeam picioarele greoaie, iar lumea din jurul meu clipea neregulat. Ajutor. Trebuie să… trebuie să…

Am deschis ochii şi, clipind, mi-am plimbat privirea prin salon. Inima mi-a luat-o la goană când mi-am dat seama că eram în spital. „Cum? Cum e posibil?” Bipăitul de lângă patul meu creştea odată cu anxietatea care îmi curgea prin vene.

O, Doamne. Am tresărit în efortul de a-mi scormoni adânc în memorie. Nu fusesem în stare să merg mai departe. Încercasem. Încercasem, însă trupul îmi cedase. Dar apoi…

— Te-ai trezit.

Lângă mine am auzit scârţâitul unui scaun, de pe care se ridicase cineva. Am întors capul într-o parte, scrutând cu privirea. Era bunica. Făcând vreo doi paşi până la patul meu, s-a uitat la mine cu lacrimi în ochi.

— Te-ai trezit, a repetat ea. Lasă-mă să chem…

— Audra?

Vocea îmi era atât de răguşită, încât cuvintele mele scârţâiau ca şmirghelul.

Bunica şi-a plimbat privirea peste chipul meu, şi mi-a stat inima în loc, dar ea mi-a zâmbit discret, spunând:

— E în capătul holului. O să fie bine.

Am scos un icnet şi am simţit cum senzaţia de uşurare îmi umple pieptul.

— Vrei nişte apă?

A dat să se întoarcă, dar am apucat-o de mână, atrăgându-i din nou atenţia.

— Vreau să o văd… acum.

— Dane, dragule, asta nu se poate. Este în continuare adormită. A pierdut o grămadă de sânge, şi în această de dimineaţă a suferit a doua intervenţie chirurgicală.

— Vreau…

Am tras adânc aer în piept, în încercarea de a-mi

alunga nodul din gât. *Cât timp fusesem inconştient?* Aveam un milion de întrebări, dar mai puteau aştepta. Aveam nevoie să o văd pe Audra mai mult decât orice altceva.

— Pur şi simplu, nu se poate…

Furia m-a copleşit. Nimeni nu mă putea ţine departe de Audra. Absolut nimeni.

Mi-am scos branula din mână, am dat furtunaşele la o parte şi, dezvelindu-mă, m-am ridicat din pat. Nimic nu-mi stătea în cale. Puteam ajunge la Audra şi singur.

Încăperea s-a învârtit cu mine, şi am căzut din nou cu capul pe pernă, dar m-am împins din nou, în efortul de a mă ridica. Bunica m-a apucat de umeri pentru a mă susţine.

— Dane, o să te răneşti!

— Fir-ar să fie, ia-ţi mâinile de pe mine! E numai vina ta!

S-a dat numaidecât în spate, cu o expresie îndureratăpe chip. Nu aveam de ce să mă simt prost. *Era* vina ei. Din cauza ei ajunseserăm în spital.

— Ori mă ajuţi să mă ridic, ori pleci de aici, am rostit eu printre dinţi.

Ridicându-mă în şezut, am aşteptat să-mi treacă ameţeala. Mă durea tot corpul, dar în mod special piciorul, care era înfăşurat în bandaje groase.

Luella a încuviinţat din cap, privindu-mă cu o expresie ce părea plină de regret. Totuşi, nu puteam fi sigur, fiindcă nu mai văzusem niciodată acea expresie pe chipul ei… În orice caz, nici că-mi păsa. „Audra!”

— O să chem asistenta ca să-ţi aducă un scaun cu rotile.

Aplecându-se, a apăsat un buton.

— N-am nevoie de prostia aia de scaun cu rotile,

am spus eu fără suflare, punându-mi picioarele la marginea patului, dar camera a început să se învârtă din nou cu mine.

— Te rog, Dane. Nu te ţin departe de ea, dar te rog să nu îţi faci şi mai mult rău. Cred că Audra ţi-ar spune acelaşi lucru.

— De parcă ai şti tu ce ar spune Audra, am ripostat eu. Văzând că s-a albit la faţă, am tras adânc aer în piept şi am expirat încet. La naiba, am bombănit eu, chiar când asistenta a intrat în salon.

— Gail, îi poţi aduce nepotului meu un scaun cu rotile ca să meargă să o vadă pe Audra?

Gail mi-a aruncat un zâmbet discret, încuviinţând din cap.

— Mă bucur să văd că te-ai trezit, Dane. Cu toţii am aşteptat cu sufletul la gură acest moment.

Odată ce am fost instalat în scaunul cu rotile, Gail m-a condus pe distanţa scurtă până la salonul Audrei. Când am ajuns în faţa uşii, Gail a dat să o deschidă. Atunci, m-am întors şi, cu o atingere de mână, am oprit-o. Mi-am dres vocea.

— Audra a rămas… Adică picioarele ei…

Gail mi-a zâmbit cu blândeţe şi, aşezându-şi mâna pe umărul meu, s-a aplecat spre mine.

— Traumatismele provocatele cădere, în combinaţie cu mai multe oase rupte şi leziuni ale nervilor, au dus la paralizia piciorului. Însă dă semne de paralizie temporară, iar evaluarea funcţiei nervilor a ieşit bine.

„Slavă Domnului! Slavă Domnului!” M-am cutremurat, simţind o mare uşurare. Privind către Gail, am reuşit să scot un „mulţumesc” sugrumat.

Ea a încuviinţat din nou din cap, zâmbind.

— I-ai salvat viaţa.

Nu, ea o salvase pe a mea, mi-am amintit eu. Gail a deschis uşa, împingând căruciorul înăuntru.

Salonul Audrei era întunecat, liniştit, iar pulsul ei constant îmi confirma că era în viaţă. *Era în viaţă.* Oh, slavă Domnului! Slavă Domnului!

Mi-am condus scaunul cu rotile mai aproape de ea. Ambele picioare îi erau în ghips, cel drept doar până la genunchi, iar braţul rănit îi era înfăşurat în bandaje groase. Chipul îi era supt, dar perfect, genele ei negre îi umbreau obrajii, iar buzele i se deschideau uşor în somn. În timp ce o priveam plin de recunoştinţă şi de uimire, am auzit uşa din spatele meu deschizându-se şi închizându-se la loc. Atunci, mi-am întors capul şi am observat că salonul rămăsese gol. Ridicându-mă din scaun cu mişcări nesigure, am făcut doi paşi până la patul Audrei şi, aşezându-mă lângă ea, i-am luat mâna într-a mea, nemaiputând suporta nici măcar o secundă în plus lipsa atingerii ei.

Deşi am simţit o lacrimă fierbinte curgându-mi pe obraz, îmi venea să râd şi să urlu de fericire, realitatea lovindu-mă din plin.

Reuşiserăm. Eram în viaţă. Habar n-aveam cum, dar scăpaserăm din pădurea aceea întunecată. Răniţi, dar întregi. Şi împreună.

Am scos un râset sugrumat şi, aplecându-mă, mi-am lipit faţa de a ei. I-am sărutat buzele, obrajii, fruntea şi creştetul capului, pe măsură ce bâiguiam vorbe neinteligibile de iubire şi gratitudine.

Am simţit-o mişcându-se sub mine, aşa că m-am dat în spate, în timp ce ochii ei mari şi negri clipeau spre mine.

— Dane? a şoptit ea cu voce răguşită.

— Da, draga mea. Sunt aici.

I-am mângâiat părul, apoi obrazul.

— Dane, a repetat ea, cu vocea întretăiată.

Plimbându-şi privirea asupra chipului meu, contabiliza fiecare mic detaliu. Verifica dacă eram teafăr şi dacă nu cumva eram doar o nălucă.

Îşi plimba degetele odată cu privirea, pipăindu-mi pomeţii, nasul. Când a ajuns la buze, am zâmbit şi i-am sărutat buricele degetelor.

— Te-ai bărbierit, a spus ea, cu glasul înăbuşit.

Râzând, i-am luat mâna într-a mea şi i-am sărutat degetele încă o dată.

— Altcineva m-a bărbierit. Trebuie să-i fi luat ore întregi.

A râs la rândul ei, un sunet plin de uimire, de bucurie şi totodată de durere.

M-am dat puţin în spate, ridicând-o foarte, foarte uşor. Mi-am făcut apoi loc să mă pot urca în pat lângă ea, aşezându-mă pe partea nevătămată a corpului. Şi-a întors capul spre mine, şi, pentru scurt timp, m-am simţit de parcă ne-am fi întors în adăpostul nostru intim de pe munte, numai că de data asta eram în siguranţă, ne aflam într-un loc călduros şi dispuneam de alimente uşor accesibile şi nutritive.

— Îmi datorezi un *burrito,* am murmurat eu.

Audra a râs din nou, şi, lipindu-mi buzele de ale ei, am sorbit o picătură din fericirea ei.

— Cel mai mare pe care l-ai mâncat în viaţa ta, a încuviinţat ea, cu zâmbetul încă pe buze. Ai mâncat ceva? a întrebat după o scurtă pauză.

— Nu mi-e foame, deci probabil că da.

Puteam să bag mâna în foc că pompaseră în mine glucoză sau, mă rog, ce-or fi băgat ei în toate tuburile alea la care eram conectat. Tot ce ştiam era că stomacul meu nu mai era măcinat de o foame arzătoare.

Mi-am aranjat braţul şi am tresărit uşor, observând că mi se deplasaseră feşele – pe care le examinasem înainte, în timp ce Gail mă împingea pe hol în scaunul cu rotile. Porneau din lateralele gâtului şi treceau pe sub fiecare braţ, până pe spate, în dreptul umerilor. Audra s-a încruntat şi, apucându-mă de gulerul halatului, s-a uitat atent la bandaje, încă destul de nedumerită.

— E o nimica toată, doar o iritaţie banală, am spus eu, minimalizând zgârieturile profunde care îmi brăzdau pielea pe ambele părţi ale corpului, de la cureaua cu care o trăsesem după mine.

Audra şi-a mutat privirea spre mine şi, când a înţeles ce se întâmplase, ochii i s-au umplut de lacrimi.

— Of, Dane.

Şi-a lăsat capul în jos şi m-a sărutat pe gât, unde începea bandajul. A zăbovit acolo preţ de câteva momente, şi i-am simţit respiraţia caldă pe piele.

— E o nimica toată, am repetat eu, sărutându-i creştetul.

— M-ai salvat. Ne-ai salvat pe amândoi. Cum…

— O casă. Am dat de o casă. Şi de un bărbat.

— Un bărbat? a şoptit ea.

Am încuviinţat din cap, în minte răsărindu-mi imaginea tulbure a intrării noastre în luminiş. Dăduserăm de un bărbat cu nişte lemne în braţe. Se întorsese spre noi exact când mă prăbuşisem din nou la pământ.

— Un *survivalist,* am murmurat eu.

Mutându-mi privirea spre peretele din spatele ei, am încercat din răsputeri să dau un sens amintirilor şi celor câteva cuvinte pe care ştiam că bărbatul le rostise.

— Un *survivalist?* Ce-i ăla un *„survivalist”?*

Mi-am mutat privirea înapoi spre Audra.

— O persoană care se pregăteşte pentru catastrofe. Care dispare fără urmă, cu provizii de hrană şi consumabile.

— Nu mai spune, a rostit Audra.

— Firicelul de fum, am zis eu zâmbind.

— A fost real.

— Da. Cât se poate de real. Ţin minte că parcă a folosit un fel de staţie radio ca să cheme ajutoare. Şi după… a venit un elicopter… Sau, mă rog, ceva care scotea aceleaşi zgomote ca un elicopter. Asta-i tot ce-mi amintesc.

Ne-am uitat fix unul la celălalt, trăind miracolul supravieţuirii noastre, amintindu-ne prin ce trecuserăm şi tot ce înduraserăm. Aş fi vrut să-i spun mai multe. Aş fi vrut să-i aud vocea, s-o aud spunându-mi că totul era în regulă, dar îmi simţeam ochii tot mai grei şi corpul lipsit de vlagă, în vreme ce stăteam întins lângă ea, pe salteaua moale, cu un maldăr de pături ţinându-ne de cald. Cu buzele încă arcuite într-un zâmbet blând, a început şi ea să-şi simtă ochii grei.

La fereastră, fulgi moi de zăpadă loveau în geam. M-a furat somnul, şi am fost trezit doar pentru scurt timp de şoaptele din pragul uşii.

— Nu, nu-i deranja. Lasă-i să stea împreună. Lasă-i să doarmă.

Capitolul 30

Audra

Eu şi Dane am fost externaţi în aceeaşi zi. El se întremase şi umbla de colo-colo – chiar dacă uşurel – de câteva zile deja, dar cred că personalul spitalului

conştientizase că nu avea să plece fără mine, aşa că a mai fost ţinut internat până când am putut pleca şi eu acasă.

Cum Dane refuzase să plece din patul meu, mai aduseseră în cele din urmă un pat în salon, iar Dane le unise, formând un pat mai mare pentru amândoi. Chiar şi aşa, tot înghesuiţi stăteam, în poziţia în care ne obişnuiserăm deja să dormim, găsindu-ne alinare unul în celălalt, în vreme ce viaţa de dinainte se sfârşise. Poate că era doar o chestiune de moment, poate că ne-am fi întors fiecare pe partea lui de pat, pe măsură ce viaţa mergea mai departe. Sau poate că, la finalul fiecărei zile, am reveni unul în braţele celuilalt, ne-am încălzi reciproc, ne-am reda unul altuia speranţa, reunindu-ne la mijloc, în acel loc deja familiar. Preferam a doua variantă.

O dată la două zile, Jay venea în vizită şi, cu o expresie sceptică pe chip, mă ţinea strâns în braţe pe măsură ce îi relatam povestea. Mi-a spus că – până şi atunci când apăruseră informaţii conform cărora eu şi Dane ne aflam într-o situaţie fără scăpare – menţinerea afacerii pe linia de plutire, atât cât putuse, îl ajutase să-şi păstreze calmul. Acela fusese firicelul lui de fum, care îi spusese că încă trăiam, că urma să mă întorc. În plus, luase legătura cu un alt florar, care fusese de acord să preia evenimentele care, fără ajutorul lui, ar fi rămas fără aranjamente florale.

— Mi-ai fost un prieten aşa bun, îi zisesem eu cu lacrimi în ochi, luându-l din nou în braţe. Cel mai bun prieten.

Mama lui Dane şi Luella fuseseră primele care ajunseseră la spital, iar Dustin şi Dalila se urcaseră în avionul spre Denver în clipa în care aflaseră că fuseserăm găsiţi. Stăteau la spital încontinuu, punând

cap la cap tot ce se întâmplase de când avionul nostru se prăbuşise.

Furtuna împiedicase avioanele de salvare să decoleze în primele zile. Când în sfârşit se obţinuse aprobare, cercetaseră zona în care cutia neagră emitea semnale, aşa cum Dane deja intuise. Dustin se străduise zi şi noapte să închirieze elicoptere private şi să angajeze specialişti obişnuiţi cu zona respectivă pentru a localiza avionul, dar natura se dovedise în cele din urmă nemiloasă, iar suprafaţa de căutare – mult prea întinsă.

Totuşi, eu şi Dane reuşiserăm cumva ceea ce niciun elicopter, specialist sau echipă de voluntari n-ar fi putut. Supravieţuiserăm şi scăpaserăm de acolo. În viaţă… Între viaţă şi moarte.

Dacă e să fiu sinceră până la capăt, Dane mă trăsese după el pe parcursul a kilometri întregi de teren înzăpezit şi accidentat, în vreme ce era afectat de o septicemie severă, organele începând să-i cedeze unul câte unul. Trupul îi cedase la doar cincisprezece metri de casa acelui *survivalist.* Cu toate acestea, chiar şi în acele momente, se adunase şi parcursese cu mine în spate ultimii centimetri atât de necesari.

Unii l-ar numi noroc. Eu îi spun miracol.

Picioarele aveau să mi se vindece şi la fel şi braţul. Experienţa mă schimbase definitiv, şi încă încercam să-mi dau seama în ce fel – în mare parte vorbind şoptit cu Dane în întunericul nopţii, stând lipiţi unul de celălalt şi dezvăluind secrete şi temeri, aşa cum învăţaserăm într-un final să facem.

Am auzit un ciocănit scurt în uşa salonului, iar Dalila şi-a băgat capul înăuntru, zâmbind.

— Eşti îmbrăcată?

— Acum, da, am spus eu râzând, aruncând o

privire spre pantalonii de trening şi tricoul de pe mine.

Aş fi dat orice să nu mai văd niciodată vreun halat medical cu despicătură la spate.

— Super! Intrând, a aruncat o privire spre bagajul deja făcut de lângă uşă. Când te externează?

— Doctorul ar trebui să vină cu actele de externare cam într-o oră.

— Fantastic! Ţi-aş propune să pregătesc eu masa în seara asta pentru tine şi pentru Dane, dar cred că vă doriţi să staţi singuri o perioadă.

Deşi mi-a zâmbit cu blândeţe, n-am putut să nu observ străfulgerarea dezamăgirii din ochii ei la auzul propriilor cuvinte.

— Mulţumesc, Dalila, dar... cred că am stat singuri suficient, am zis eu râzând încetişor. Ne-ar plăcea să vii pe la noi.

Mi-a surâs şi, împreunându-şi mâinile, m-a privit entuziasmată.

— Serios? N-aş vrea să te solicit încă din prima seară petrecută în afara spitalului, doar că... A clătinat din cap, cu ochii înlăcrimaţi. Mi-a fost dor de tine, Audra. Mi-a fost tare dor de tine.

Mi-am deschis braţele şi, când s-a apropiat de mine şi m-a strâns la pieptul ei, am început amândouă să râdem şi să plângem în acelaşi timp.

— Şi mie mi-a fost dor de tine. Tare dor.

Dalila îmi fusese întotdeauna ca o soră. Încercase să păstreze legătura cu mine după ce eu şi Dane divorţaserăm, dar îi respinsesem fiecare tentativă. Era mult prea dureros pentru mine să ţin legătura cu rudele lui Dane şi nu nu mi se părea corect să rămân apropiată de oamenii dragi lui. De fapt, mă îndepărtasem de toţi cei care m-ar fi putut împinge spre puţul adânc al durerii zăvorâte înăuntrul meu. Era

clar. Multe lucruri erau mult mai clare în acel moment. Asta i se putea întâmpla unei persoane aflate la un pas de moarte.

Dalila s-a desprins din braţele mele.

— Deci, când plănuiţi să faceţi nunta?

Am râs, ştergându-mi lacrimile de la ochi.

— Mai e până atunci. Pentru moment, plănuim să ajungem în toate restaurantele fast-food din Laurelton.

— Ce bine, a zis Dalila amuzată. Sunteţi amândoi numai piele şi os. Totuşi, a spus ea după o scurtă pauză, Dane mi-a zis că se mută aici.

— Da, am încuviinţat eu, îşi va transfera activitatea în noul parc industrial.

— Super! Chiar îşi iubeşte meseria.

— Ştiu aş... S-a auzit o bătaie în uşă. Intră, am strigat eu.

Uşa s-a deschis uşor, iar Luella Townsend şi-a băgat capul înăuntru. Îmi părea neobişnuit de nesigură, de măruntă, de parcă ar fi intrat la apă.

— Oh, scuze, Dalila, nu ştiam că eşti aici. Mă întorc mai târziu.

A dat să plece, dar i-am aruncat Dalilei un zâmbet discret, făcându-i semn din cap.

— De fapt, Luella, am strigat eu, chiar voiam să vorbesc cu tine.

Luella trecuse pe la mine de câteva ori pe parcursul săptămânii anterioare, dar în realitate doar băgase şi scosese capul pe uşă şi de fiecare dată când erau alţi oameni în salon, aşa că nu doar că nu avuseserăm când să petrecem puţin timp singure, dar nici nu făcuse vreo încercare de a vorbi cu mine între patru ochi sau măcar de faţă cu Dane. Dane îmi povestise că ţipase la ea când se trezise în spital şi îmi zisese *tot* ce îi reproşase. Cred că amândoi fuseseră

luaţi pe nepregătite.

Zâmbind, Dalila m-a bătut uşor pe mână.

— Oricum trebuie să plec. Audra, ne vedem diseară, da? Pe la şase şi jumătate.

— Aşa rămâne.

Dalila s-a dus spre uşă, toată un zâmbet, şi, oprindu-se în loc, şi-a sărutat reticentă bunica pe obraz. Nu reuşisem să o pun la curent cu tot ce se întâmplase, dar înţelesese singură esenţialul: intervenţiile Luellei ne-ar fi putut costa viaţa. Aproape că-mi era milă de bătrână. Mai multe persoane din familie, care până atunci o respectaseră, erau furioase pe ea. Mă aşteptam să dureze ceva timp până să se repare ruptura dintre ei.

Luella a păşit înăuntru, şi i-am făcut semn spre scaunul de lângă patul meu. A luat loc, plimbându-şi degetele peste tivul jachetei scurte de mătase. Mă treceau fiori pe şira spinării, dar discuţia aceea absolut necesară fusese îndelung amânată.

— Ai fost îndrăgostită de bunicul meu, am spus eu răspicat.

Ridicându-şi capul, mi-a aruncat o privire surprinsă.

— Eu…

A făcut o pauză, copleşită de multitudinea de emoţii care îi traversau chipul, şi, trăgând adânc aer în piept, s-a lăsat pe spătarul scaunului. A privit peste umărul meu preţ de o clipă, apoi ochii ni s-au intersectat.

— Da. De unde ştii?

— Am găsit o scrisoare în pod, chiar înainte să plec spre San Francisco. M-am întors şi mi-am strecurat mâna în poşeta aşezată pe masa de lângă pat. Îl rugasem pe Jay să mi-o aducă în urmă cu câteva zile.

Ţi-a frânt inima.

S-a uitat ţintă la mine, şi, după un moment apăsător, ochii i-au fugit spre hârtia din mâna mea. Brusc, am observat că privirea aceea glacială purta cu sine povara durerii. S-a uitat în jos, spre degetele-i care încă se jucau cu tivul. S-a oprit însă când şi-a dat seama de ceea ce făcea.

— Da. L-am întâlnit pe stradă, când mergeam să iau prânzul cu o prietenă. Pălăria mi-a zburat de pe cap, iar el – schiţând un zâmbet trist, Luella a privit în gol în spatele meu, cu gândul la trecut – a fugit după ea. Mi-a adus-o înapoi, şi am început să vorbim. A insistat să mă conducă la restaurant. M-am îndrăgostit de el. N-a fost nevoie decât de patru străzi.

Văzând-o schiţând un alt zâmbet, şovăielnic şi neputincios, am simţit o strângere de inimă.

— Nu era deloc potrivit pentru mine. Era un sudor care trăia de pe-o zi pe alta. Părinţii mei nu l-ar fi acceptat sub nicio formă. După aceea, am început să ne vedem pe ascuns. Plănuiam să fugim împreună. L-am aşteptat în ziua aceea cu valiza în mână, pe marginea iazului de pe moşia mea, dar nu a mai venit. A inspirat adânc. L-am aşteptat câteva ore, mă gândeam că poate a întârziat…

Dar nu, nu a venit deloc. Şi-a îndreptat spatele, cu mâinile încrucişate în poală. Mă gândeam că… poate avusese loc un accident… Trebuia să existe o explicaţie. M-am dus la el la muncă a doua zi dimineaţă. Era în faţa fabricii cu nişte bărbaţi şi, când m-a văzut, a spus ea cu o răsuflare întretăiată, mi-a întors spatele. A rămas tăcută vreme îndelungată, cu privirea aţintită în jos. Îndreptându-şi umerii, s-a uitat în cele din urmă din nou spre mine. M-am decis să mi-l scot din minte definitiv, să-mi văd de viaţă. Am început

o relaţie cu bărbatul pe care şi-l doreau părinţii mei pentru mine. Ne-am căsătorit în acelaşi an. Am ajuns să-l iubesc. Nu cu aceeaşi pasiune arzătoare a primei iubiri, dar am ţinut mult la bunicul lui Dane. Era un om bun, a spus ea, înclinându-şi capul într-o parte. Se pare că nimic nu se compară cu prima dragoste, nu?

— Nu, se pare că nu, am spus eu.

Am simţit un gol în suflet când mi-am imaginat-o aşteptând singură pe marginea iazului, cu o valiză plină cu haine şi cu inima plină de speranţe care se stingeau încet, pe măsură ce soarele se îndrepta spre apus.

— Am auzit că Wallace s-a însurat vreo doi ani mai târziu. Atunci, i-am spus soţului meu că mă simt rău, dar m-am ascuns în camera mea şi am plâns toată ziua. Mi-am impus să-l urăsc, mi-am jurat să-l urăsc pentru totdeauna.

— Iar apoi, am apărut eu.

— Da, apoi, ai apărut tu, a admis ea.

— Ca să-i fac şi eu lui Dane ceea ce bunicul îţi făcuse ţie?

— Posibil. A ridicat din umeri. Probabil. Nu am putut suporta gândul de a te vedea aşezată la masa mea, seară de seară, pentru tot restul vieţii, tocmai pe tine, rodul căsătoriei lui cu o altă femeie.

Mi-am înclinat capul într-o parte, încercând să o înţeleg mai bine, încercând să-mi imaginez amărăciunea – durerea profundă – care o măcinase atâţia ani de zile. Cu sufletul chinuit, ajunsese să mă vadă ca pe un adversar.

— De-asta vrei să-mi iei clădirea? Din cauza bunicului meu?

M-a privit preţ de o clipă, apoi a spus încetişor:

— N-am vrut niciodată să-ţi iau clădirea. A fost

doar un pretext.

— Un pretext? M-am încruntat confuză. Un pretext pentru ce? Luella a inspirat din nou adânc.

— Anul trecut, Dane a venit acasă în vizită. Eram convinsă că venise să-mi ceară inelul cu diamant, ca să o ceară pe Winnie în căsătorie.

Cutremurată, mi-am muşcat buza şi am privit în jos, cu sufletul ca o rană deschisă la gândul că Dane s-ar fi putut căsători cu altcineva.

— Când a sosit însă, părea complet răvăşit, a oftat ea. Nu i se citea deloc fericirea pe chip... Privirea lui îmi amintea de... Mă rog, la un moment dat s-a dus puţin până afară, şi, când s-a întors, ochii îi erau plini de dor. Acelaşi dor care i se citea mereu în privire când se uita la tine. Mi-a spus că se răzgândise în privinţa căsătoriei cu Winnie. Ştiam, pur şi simplu ştiam, că se dusese să te vadă, iar el nu a negat. Mi-a spus că te urmărise de peste drum. A făcut o pauză, iar eu am rămas tăcută în vreme ce ea îşi aduna gândurile. După aceea, m-am gândit mult la Wallace. Am plâns. Am conştientizat că jucasem un rol important în dinamica relaţiei voastre şi am înţeles cât de egoistă şi de nedreaptă fusesem.

— Ce-i drept, am clătinat eu din cap, nu ne-ai făcut viaţa deloc uşoară, doamnă Townsend, dar eu şi Dane suntem singurii vinovaţi de tot ce s-a întâmplat între noi.

Şi-a strâns buzele, un nor de îndoială întunecându-i privirea.

— În orice caz, m-am întrebat dacă nu cumva puteam face ceva ca să vă împăcaţi. M-am gândit că un mic imbold... Dar ştiam că moşteniseşi de la Wallace încăpăţânarea şi enervantele tendinţe martirice.

M-am uimit singură când am început să râd. Apoi, Luella a strâmbat ironic din buze.

— După ce m-am mai interesat de tine, mi-am dat seama că nu te-ai fi dus la Dane decât dacă ţi-ar fi fost pusă în pericol afacerea, singura de care părea să îţi pese cu adevărat.

— Punct ochit, punct lovit, am spus eu, scoţând un sunet gutural.

— Am o ţintă bună, a zis ea.

— Chiar da.

Am clătinat din cap uimită, uitându-mă la ea.

— Deci, episodul de la club a fost doar…

— Da, doar de faţadă, ca să te provoc.

— A funcţionat, am murmurat eu. Am procedat exact cum ţi-ai imaginat.

Mă gândisem să iau avionul până în California, să-l înfrunt pe Dane… Când colo, totul fusese o făcătură. Doamne, îmi treceau prin cap o sumedenie de întrebări. Un lucru numai mă încurca.

— I-ai spus secretarei lui Dane să nu mă lase să-l văd?

A clătinat din cap.

— I-am spus doar să nu te lase să vorbeşti cu el la telefon. Am subliniat că erai o fostă soţie insistentă, care tot încerca să scoată bani de la el. Când am aflat câte bătăi de cap ţi-a dat după ce ai sosit în California, am presupus că avea propriile ei planuri cu Dane. Asta n-a fost din vina mea.

— Ah! am exclamat încă şocată. Ei bine, până la urmă a ieşit totul aşa cum ai plănuit.

— Da, numai că era să muriţi din cauza mea. M-am îngrozit când am aflat că avionul în care vă aflaţi s-a prăbuşit, am fost devastată.

Uitându-mă la ea, am observat că se albise la faţă

când pomenise despre accident, iar mâinile au început să îi tremure uşor.

— Nu ai fi putut anticipa aşa ceva. A fost pur şi simplu… voia Domnului. Pentru asta, nu suntem niciodată îndeajuns de pregătiţi, am spus eu încetişor. Nu ne rămâne decât să depăşim greutăţile.

Umerii i-au căzut încet, în semn de uşurare.

— În orice caz… nu mi-aş fi iertat-o niciodată.

Mi-am muşcat buza, copleşită de tot ce-mi spunea.

— Doamnă Townsend…

— Nu, te rog, spune-mi Luella.

— Luella… I-am aruncat un zâmbet discret. Ai aranjat tu, cumva, să obţin contractele pentru diverse cluburi de recreere şi evenimente caritabile?

Fusesem atât de încântată de contractele rentabile pe care le obţinusem. Cu ocazia acelor evenimente, serviciile mele fuseseră expuse şi altor potenţiali clienţi cu dare de mână. Cu toate acestea, nu reuşisem până atunci să-mi dau seama cine anume auzise despre mine primul şi începuse să ducă vorba mai departe.

— M-am gândit că ţi-ar prinde bine. În mare parte, din cauza mea aveai probleme.

— Nu aveam probleme chiar atât de mari, am murmurat eu, simţindu-mă uşor jignită.

— Chiar şi aşa, am multe prietene înstărite, care de-abia aşteaptă să cheltuiască banii din portofelele lor poleite cu aur, a zis ea ridicând din umeri. Plus că faci o treabă minunată.

— Mulţumesc! Mi-am înclinat capul într-o parte. Deci… n-a existat niciodată ameninţarea reală de a-mi fi luată clădirea?

— Nu.

— Hmm, am murmurat eu.

Nu m-am putut abţine să nu râd. Bătrâna nu numai

că era o actriţă bună, dar era şi vicleană. Mi-a luat ceva timp să-mi pun în ordine sentimentele contradictorii faţă de Luella Townsend. Nici prin gând nu-mi trecuse vreodată că am fi putut avea cândva relaţia apropiată, tipică, dintre o bunică şi nepoata ei, dar n-am putut să nu simt respect şi compasiune pentru ea când i-am aflat povestea şi planul de a ne readuce împreună pe mine şi pe Dane.

Mi-am amintit că încă aveam scrisoarea în mână, aşa că i-am întins-o.

— Cred că asta îţi aparţine.

Ochii i-au căzut asupra ei. Pe chip i se citea o expresie pe care nu o mai văzusem până atunci. Nelinişte. A luat scrisoarea în mâna-i tremurândă şi a deschis-o, cu ochii aţintiţi asupra cuvintelor bunicului meu. Când a ajuns la final, şi-a ridicat privirea, cu ochii plini de lacrimi.

— Of, Wallace, a rostit ea. Om prost şi încăpăţânat. Totuşi, buzele i-au schiţat un zâmbet tremurat, în vreme ce a strecurat scrisoarea în gentuţa din poală. Apoi, s-a ridicat. Am şi eu ceva pentru tine. Şi-a băgat mâna din nou în gentuţă şi a scos din ea o coală de hârtie împăturită. Aplecându-se deasupra mea, m-a surprins cu un sărut pe obraz. Bun venit în familie, Audra! Ţi-aş putea spune „bine ai revenit”, dar prima dată n-ai avut parte de primirea cuvenită, aşa-i?

— Mulţumesc, am şoptit eu.

Spunând acestea, Luella Townsend, duşmanca mea de moarte, care avea să-mi redevină bunică în curând, a ieşit din salonul meu, închizând încet uşa după ea.

Am avut nevoie de puţin timp ca să procesez, măcar în parte, discuţia noastră, dar ştiam că aveam nevoie de şi mai mult timp ca să mă gândesc bine la

ceea ce tocmai descoperisem. Doctorul trebuia să ajungă din moment în moment.

M-am uitat la hârtia din mâinile mele şi am desfăcut-o încet. Era o schiţă tehnică a parcului industrial, a cărui machetă o văzusem pentru prima dată în biroul lui Dane din California. Versiunea aceea venea însă cu o adăugire. La intrarea în parc se afla un indicator mare, flancat de copaci şi verdeaţă. Pe pancartă scria: „Parcul Industrial «Theodore John»”.

Dedesubt, Luella scrisese de mână: „Numit astfel după primul meu strănepot”.

Cu un suspin, am strâns la piept bucata de hârtie, bucuria şi tristeţea contopindu-se în sufletul meu într-o fericire apăsătoare. Lacrimile îmi umpleau ochii. *Băiatul meu drag nu era dat uitării.* Nu m-aş fi aşteptat niciodată la un asemenea gest.

Auzind uşa deschizându-se, am tresărit. Când l-am văzut pe Dane intrând în salon, mi-am tras nasul, jumătate plângând, jumătate râzând. Încruntat, s-a îndreptat spre mine.

— Hei, ce-ai păţit?

Clătinând din cap, i-am întins hârtia lui Dane şi am pus mâna pe un şerveţel, ca să-mi şterg nasul.

S-a holbat la poză preţ de câteva minute, şi privirea i s-a îmblânzit în vreme ce şi-a prins buza de jos între dinţi, apoi mi-a aruncat un zâmbet trist.

— Până la urmă, bătrâna nu e întru totul rea, nu-i aşa?

Am râs încetişor, trăgându-mi din nou nasul.

— Doar pe jumătate. Am atâtea să-ţi spun, dar clădirea, Dane, clădirea este toată a mea. Nu o vrea. N-a vrut-o niciodată.

Dane m-a privit confuz.

— Plănuiam să discut cu ea în cursul zilei de astăzi,

dar s-a furişat afară înainte să apuc să vorbesc.

— Nu-i nimic. Am discutat eu cu ea, a fost mai bine aşa.

Aşezându-se pe marginea patului, Dane mi-a şters cu degetul mare ultimele urme de lacrimi de pe chip.

— Bine. Îmi povesteşti mai târziu.

— Da.

Mi-am îndreptat privirea spre revista pe care o aşezase pe masă, lângă pat, atunci când îi dădusem hârtia în mână.

— Ce-i asta?

A ridicat-o de pe masă şi mi-a întins-o.

— Oh, am oftat când am întors revista cu faţa în sus şi i-am văzut coperta.

Era revista în care desenasem pe munte, pe când eram mai mult moartă decât vie şi lihnită de foame, în aşteptarea echipajelor de salvare care nu mai veneau.

Am deschis-o încet, cu grijă, şi m-am oprit la prima schiţă. Îl desenasem pe Dane din profil, sprijinit de un copac, cu umerii aduşi în faţă, privind spre copacii întunecaţi. Mi-am trecut degetul peste liniile feţei lui, peste umbra lăsată de barba lui, lacrimile ţâşnindu-mi iarăşi din ochi. Simţeam mirosul pinului şi al aerului de munte, proaspăt şi răcoros. Simţeam cum stomacul îmi măcina în gol de foame, fără oprire. Simţeam cum îmi bătea inima cu foc pentru bărbatul pe care nu încetasem să-l iubesc.

Mi-am tras nasul şi, răsfoind paginile, am dat de o schiţă a lui Theo, desenat aşa cum mi-l aminteam eu, cu ochii închişi, ca în somn, şi faţa lui minusculă, perfectă.

— Arăta ca tine, am spus eu cu ochii spre Dane.

— Ştiu, a zis şi a încuviinţat din cap, cu o expresie serioasă, chiar gravă, pe chip. Dar simt că avea ochii

tăi căprui.

Mi-am înclinat capul într-o parte, cu buzele uşor ţuguiate.

— Într-o bună zi, vom afla, dar încă nu a venit momentul.

— Nu, a admis Dane zâmbind, încă nu.

Am studiat atent singura imagine pe care o aveam cu băieţelul meu, trecându-mi degetul peste obrazul lui şi amintindu-mi de pielea lui catifelată.

După o clipă, am găsit puterea de a da pagina şi am descoperit soarele apunând deasupra munţilor. Mi-am amintit atunci de strălucirea măreaţă a acelei minunăţii, în mijlocul sălbăticiei neînduplecate.

— Hmm, am îngânat eu.

Ştiam sigur că mai erau şi alte schiţe acolo, cu muntele, cu locul unde sfârşise avionul, căzând în cele din urmă în prăpastie, dar şi cu adăpostul nostru minuscul care ne ferise de furtună, locul în care trăiserăm împreună, încălzindu-ne reciproc şi împărtăşindu-ne în cele din urmă iubirea.

— Nu ştiu de ce am luat-o cu mine, a spus Dane. Când ai căzut în gol, am fugit spre locul de campare, cu mintea înceţoşată de boală şi îngrozit de grija pentru tine, am pus mâna pe câteva lucruri care mi s-au părut mai importante şi le-am îndesat în geanta mea. Mă bucur că, undeva într-un colţ al minţii mele febrile, am conştientizat că revista asta era unul dintre ele.

Am respirat întretăiat. Era importantă. Chiar era.

S-a auzit un alt ciocănit în uşă, şi ne-am desprins unul de celălalt chiar când medicul meu a intrat în salon.

— Sunteţi gata să plecaţi de aici?

Dane a început să râdă şi, ridicându-se, i-a strâns

mâna doctorului Fletcher.

— Nici nu aveţi idee.

— Nu, dar îmi pot imagina, a zis doctorul Fletcher zâmbind. Totuşi, ar fi mai bine să-i spuneţi persoanei care vine să vă ia că veţi ieşi prin spate. O hoardă de reporteri vă aşteaptă la intrare.

— Ah. Îl voi anunţa pe fratele meu. Mulţumim!

Încă nu vorbiserăm cu reporterii, care încercaseră să obţină mai multe detalii despre povestea noastră terifiantă, dar hotărâserăm să stăm de vorbă cu ei după ce ieşeam din spital şi ne simţeam pregătiţi să facem faţă camerelor de filmat. Mai mult decât atât, încă încercam să acceptăm tot ce ni se întâmplase, şi ne-ar fi fost imposibil să exprimăm în cuvinte tot calvarul prin care trecuserăm înainte de a ne obişnui noi înşine cu ideea.

— Astea sunt documentele de externare, toate semnate. Valorile de la verificarea de dimineaţă au ieşit normale, dar ceva mi-a atras atenţia, Audra.

— Oh, am spus eu, aruncându-i o privire lui Dane, care părea brusc neliniştit.

— Era prea devreme să ne dăm seama când ai ajuns la spital, dar eşti însărcinată.

Am început să clipesc rapid, cu ochii la doctor, apoi pur şi simplu am rămas cu privirea încremenită. Gravidă? *Gravidă?* Am înghiţit în sec, iar capul a început să-mi vuiască. Mi-am întors privirea spre Dane, care părea la fel de şocat, deşi un zâmbet reţinut părea să-i tremure la colţurile gurii, de parcă n-ar fi fost sigur dacă să se abţină sau nu.

— În… şandramaua aia de hotel, am murmurat eu, încercând să-mi dau seama cum de se putuse întâmpla una ca asta.

— Sau în adăpost, a adăugat Dane, zâmbind cu

gura larg deschisă.

Doctorul a început să râdă.

— Am să vă las să depănaţi amintiri. Am vrut doar să vă felicit şi să vă dau drumul. S-a întors şi i-a strâns mâna lui Dane, apoi s-a aplecat şi m-a sărutat pe obraz. Să aveţi grijă unul de celălalt! Dacă aveţi întrebări, mă puteţi suna oricând.

— Da, am zis eu încuviinţând prosteşte din cap. Mulţumim, domnule doctor!

După ce a ieşit din salon, ne-am uitat unul la celălalt, lui Dane crescându-i zâmbetul pe buze. În vreme ce mă holbam la el, inima a început să-mi bată nebuneşte de fericire, trezind în mine un amalgam de emoţii.

— Un copil, am şoptit eu.

Dane s-a aşezat înapoi pe pat, luându-mă în braţe.

— Da, un copil.

— Crezi că o să fie bine de data asta, Dane? l-am întrebat, lăsând să iasă la suprafaţă cea mai mare temere a mea.

Mi-a dat la o parte o şuviţă de păr de pe obraz şi, luându-mi faţa în mâini, m-a privit direct în ochi.

— Da, o să fie. O să fie bine. Hai acasă, mi-a spus el, sărutându-mă încetişor pe buze.

Încuviinţând din cap, i-am inspirat parfumul, copleşită de atâta iubire. Aveam un straniu sentiment de linişte, care nu părea totuşi să se împace cu grijile care îmi roiau prin minte.

— Da, hai acasă!

Epilog

Dane

— Mai împinge o dată, scumpo. Hai că poţi, Audra. I se vede capul bebeluşului nostru, iubito, am spus eu cu voce sugrumată, în timp ce Audra mă strângea cu putere de mână.

Soţia mea s-a ridicat uşor în capul oaselor şi s-a aplecat în faţă, cu transpiraţia picurându-i de pe frunte până pe obraji. A strâns din dinţi şi, înroşindu-se la faţă, a împins pentru ultima oară, cu un ţipăt.

Micul ghem de păr negru devenea tot mai mare. Ţinându-mi respiraţia, am văzut ieşind capul bebeluşului, urmat rapid de umeri, pe măsură ce doctorul îl scotea – *era un el* – din trupul Audrei. L-a aşezat apoi pe fiul nostru pe abdomenul ei, masându-l pe spate cu vioiciune.

Timpul s-a oprit în loc preţ de o secundă când ochii mei i-au întâlnit pe ai Audrei, o singură privire declanşând în noi mii de cuvinte, de sentimente şi de amintiri.

De data aceasta, nu răsunase în sală doar strigătul soţiei mele, în locul plânsetului unui bebeluş. Nu, nu, de data aceasta, izbucnise şi ţipătul viguros al băieţelului nostru, umplând tăcerea. Am tras iute aer în piept, copleşit de bucurie şi recunoştinţă. Chipul Audrei s-a schimonosit când a lăsat să îi scape un ţipăt plin deopotrivă de uşurare şi de fericire. L-a ridicat apoi pe fiul nostru şi l-a adus la pieptul ei, plângând lipită de capul lui. I-a sărutat tâmpla, şi lacrimile au început să se scurgă pe pielea lui.

— Bună, a rostit ea. Bună, băiete! Bună, Noah!

M-am aplecat deasupra lor şi, netezindu-i Audrei părul îmbibat de transpiraţie, m-am minunat de cea mai frumoasă privelişte pe care o văzusem vreodată în viaţa mea: copilaşul nostru nou-născut, ţinut în braţe de soţia mea, urlând cu înverşunare în căutarea

sânului care nu-i fusese oferit imediat. Audra a început să râdă printre lacrimi. În timp ce îl legăna în braţe, o asistentă i-a întins Audrei o pătură, i-a pus lui Noah o căciuliţă pe cap şi i-a ascultat rapid bătăile inimii.

— Are inima sănătoasă şi zdravănă, a spus asistenta zâmbind, întorcându-se cu spatele.

Ca să-i dea dreptate, Noah a scos un alt urlet furios. Audra i-a îndreptat atunci guriţa spre sânul ei, iar el s-a liniştit, mulţumit. Am început să râd, ştergându-mi lacrimile care, fără să-mi dau seama, îmi curgeau pe obraji.

— Aşa te vreau, fiule, am spus eu.

Audra m-a înghiontit uşor, dar a continuat să zâmbească fascinată, îmbătată de iubirea pe care o simţea în calitate de proaspătă mamă.

Noah se uita fix, cu ochii negri aţintiţi asupra ei în timp ce ea îl alăpta. În cele din urmă, ochii i s-au închis, şi a adormit cu gura deschisă. Audra radia de fericire când m-am aplecat deasupra lor, şoptindu-le vorbe drăgăstoase, pline de voioşie, şi jurându-le protecţia mea eternă.

Mai târziu, l-am ţinut pe Noah în braţe în vreme ce Audra dormea în salonul întunecos, în care nu pătrundea niciun zgomot din afară. M-am plimbat de colo-colo în faţa ferestrei şi, purtând cu grijă pe braţe trupuşorul înfăşat al fiului meu, am urmărit pe geam cum fulgii răzleţi de zăpadă cădeau din cer în acea toamnă târzie.

Cu gândul la tot ceea ce ni se întâmplase până în acel punct în care ne adusese viaţa, mă uitam spre orizontul îndepărtat, urmărind cu privirea conturul de un violet intens al munţilor. Am închis ochii, imaginându-mi nesfârşita întindere arctică. Puteam să jur că, preţ de o clipă, am simţit în aer mirosul

pregnant de pin şi vântul biciuindu-mi obrazul.

Încă mă gândesc uneori la durere ca la un munte de gheaţă enorm, în aparenţă insurmontabil, unde frigul îţi pătrunde până în măduva oaselor, până în străfundurile sufletului. Unde fiecare pas presupune un efort uriaş, şi orice progres real pare de neatins. Cu toate acestea, dacă ridici privirea şi te uiţi în zare, atât cu ochii inimii, cât şi la propriu, vei zări un firicel de fum ridicându-se dintr-o cabană primitoare, şi vei găsi în cele din urmă căldură. Speranţă. Şi, dacă ai pe cineva care să te ia de mână, care să te tragă după el la nevoie şi să străbată acel ţinut necruţător, veţi reuşi să ieşiţi dintre copaci. Schimbaţi, ce e drept, dar împreună. Mai puternici. Iar când îţi vei întoarce capul, privind în urmă spre peisajul năvalnic şi sumbru din care aţi reuşit cumva să scăpaţi, vei şti, undeva în adâncul sufletului, că nimic, *absolut nimic* nu este imposibil atunci când dragostea este mai mare, mai covârşitoare, mai puternică şi mai statornică decât însuşi muntele.

L-am adus pe Noah mai aproape de mine şi, lipindu-mi faţa de a lui, am inspirat mirosul lui dulce de bebeluş – parfumul purităţii, al laptelui matern, al soţiei mele, care încă făcea parte din el, în ciuda faptului că trupurile lor nu mai erau unite. L-am strâns pentru o clipă în braţe şi, legănându-mă uşor, i-am povestit apoi celui de-al doilea fiu al meu despre fratele lui. I-am spus cum eu şi mama lui ne rătăciserăm într-un pustiu îngheţat şi cum ne regăsiserăm unul în celălalt. I-am spus cum *a doua* oară am învăţat să ne ghemuim împreună în spaţiile reci, punându-ne pe tavă sufletul, afecţiunea, lacrimile. I-am spus că toate astea contaseră enorm.

În cele din urmă, când soarele tocmai răsărea

peste piscurile ascuţite din depărtare, am început să-i povestesc despre un fluture albastru care, pe când agonizam, îşi scuturase aripile delicate pe obrazul meu. Când fusesem la un pas de moarte, fâlfâitul acela mă salvase printr-o ultimă explozie de energie, şi cel din urmă val de forţă ne ajutase să ieşim din luminiş şi să ajungem în raza vizuală a bărbatului cu braţele pline de lemne.

Mulţumiri

Ca de fiecare dată, aş vrea să-mi exprim recunoştinţa faţă de toţi cei care m-au ajutat să spun această poveste.

Echipei de redactori, Angela Smith, Marion Archer şi Karen Lawson – vă sunt recunoscătoare că mi-aţi înţeles sufletul şi că aţi avut grijă să mă exprim în cel mai clar şi concis mod, fără să mă abat de la drumul meu sau de la ideea din spatele poveştii. Pe scurt, vă mulţumesc că m-aţi ajutat să devin cea mai bună versiune a sinelui meu narativ.

Am avut norocul ca un nou redactor să se alăture echipei mele – Rose Hilliard, am savurat fiecare minut în care am lucrat cu tine. Îţi mulţumesc pentru adaptări, pentru capacitatea de sinteză şi pentru că pur şi simplu a fost o încântare să lucrez cu tine.

Îţi mulţumesc şi ţie, Angela Quarles, pentru că mi-ai sporit încrederea în mine, parcurgând tot manuscrisul cu deosebită atenţie. Îţi sunt extrem de recunoscătoare!

Îi mulţumesc entuziastului meu impresar literar, Kimberly Brower, pentru o multitudine de lucruri, deopotrivă mici şi mari.

Ţie, dragă cititorule, îţi mulţumesc pentru că ţi-ai petrecut timpul preţios alături de personajele mele. Cea mai mare dorinţă a mea este ca tu să închizi această carte cu un zâmbet pe buze şi cu inima plină de emoţie, poate chiar să ai sentimentul că te-ai schimbat în bine, chiar şi numai într-o mică măsură.

Le mulţumesc celor din grupul Mia’s Mafia pentru toată dragostea şi sprijinul pe care mi le-au acordat. Îi mulţumesc şi Malissei Barrett pentru alegerea numelui

Thistle and Thatch! Imediat ce l-am auzit pentru întâia oară, am ştiut că însăşi Audra l-ar fi ales.

Le sunt recunoscătoare peste măsură tuturor bloggerilor care au făcut o pasiune şi o meserie din a împărtăşi propriile păreri despre cărţile preferate.

Soţului meu: Cândva, am străbătut şi noi propriul nostru ţinut îngheţat şi pustiu, nu-i aşa? Îţi mulţumesc că te-ai aventurat cu mine în acele locuri reci. Îţi mulţumesc că m-ai luat de mână şi m-ai tras după tine când nu credeam să mai pot face vreun pas. Îţi mulţumesc că mi-ai îngăduit să fac acelaşi lucru pentru tine. Îţi mulţumesc că nu te-ai dat niciodată bătut, că nu mi-ai întors niciodată spatele şi că întotdeauna mă învălui în căldura iubirii tale.

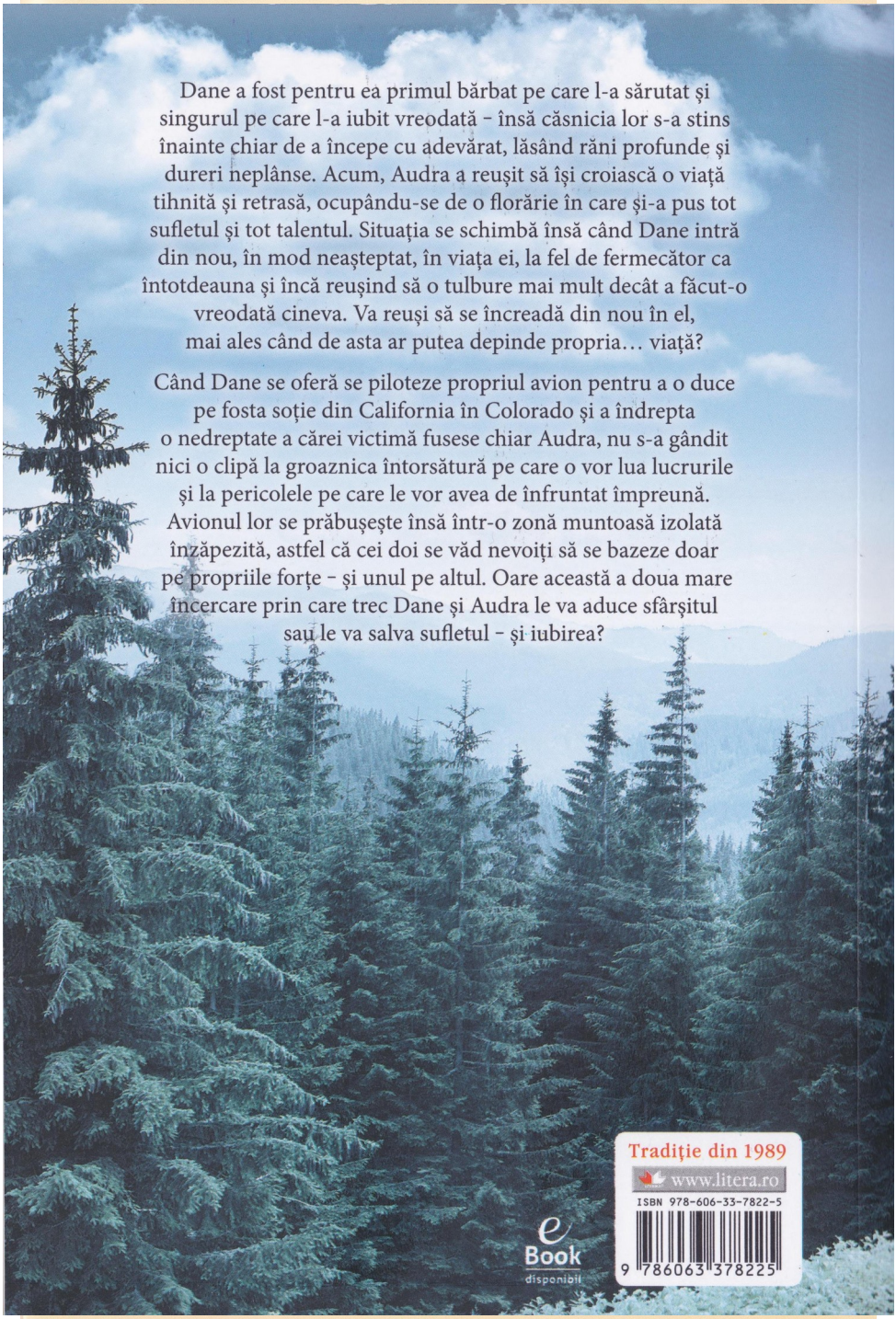

Dane a fost pentru ea primul bărbat pe care l-a sărutat și singurul pe care l-a iubit vreodată – însă căsnicia lor s-a stins înainte chiar de a începe cu adevărat, lăsând răni profunde și dureri neplânse. Acum, Audra a reușit să își croiască o viață tihnită și retrasă, ocupându-se de o florărie în care și-a pus tot sufletul și tot talentul. Situația se schimbă însă când Dane intră din nou, în mod neașteptat, în viața ei, la fel de fermecător ca întotdeauna și încă reușind să o tulbure mai mult decât a făcut-o vreodată cineva. Va reuși să se încreadă din nou în el, mai ales când de asta ar putea depinde propria… viață?

Când Dane se oferă se piloteze propriul avion pentru a o duce pe fosta soție din California în Colorado și a îndrepta o nedreptate a cărei victimă fusese chiar Audra, nu s-a gândit nici o clipă la groaznica întorsătură pe care o vor lua lucrurile și la pericolele pe care le vor avea de înfruntat împreună. Avionul lor se prăbușește însă într-o zonă muntoasă izolată înzăpezită, astfel că cei doi se văd nevoiți să se bazeze doar pe propriile forțe – și unul pe altul. Oare această a doua mare încercare prin care trec Dane și Audra le va aduce sfârșitul sau le va salva sufletul – și iubirea?

Tradiție din 1989
www.litera.ro
ISBN 978-606-33-7822-5
9 786063 378225
eBook disponibil